

TIRUKKURAL
IN PUNJABI

TIRUKKURAL IN PUNJABI

Translated by

Dr. TARLOCHAN SINGH BEDI

सत्यमेव जयते

**CENTRAL INSTITUTE OF CLASSICAL TAMIL
CHENNAI**

2012

TIRUKKURĀḻ IN PUNJABI

© Central Institute of Classical Tamil, Chennai

CICT Publication No. 12

First published 2012

Published by

CENTRAL INSTITUTE OF CLASSICAL TAMIL
CHENNAI

Price Rs. 300/- (US – \$6)

ISBN: 978-93-81744-02-4

Typeset by

Central Institute of Classical Tamil

Printed by

Pavai Printers Pvt. Ltd., Chennai– 600 014
Tamil Nadu, India.

Dr. D. PURANDESWARI

Minister of State for Human Resource Development

Shastri Bhavan, NEW DELHI – 110 001

Vice-Chairman

Central Institute of Classical Tamil, CHENNAI

FOREWORD

The Tamils may justly be proud of the fact that Tamil has won the status of a Classical language, the status it richly deserves and should have got long, long ago. The *Central Institute of Classical Tamil (CICT)*, established in Chennai, has mapped out various plans including preparation of definitive editions of forty-one Classical Tamil texts and translation of these works into English and other major European languages as well as into major Indian languages and writing of a historical grammar of Tamil. Language being the autobiography of a people, our objective is to preserve and safeguard the invaluable treasure of the literary compositions in our language. If only we could delve into our past and recover the riches and wealth of the mighty treasure trove of Classical Tamil poetry, we will be amply rewarded by its lofty poetry, the poetry that strengthens and purifies the holiness of heart's affection and enlarges our imagination. Apart from these, reading the ancient Tamil texts such as *Tolkāppiyam*, *Eṭṭuttokai*, *Pattuppāṭṭu*, *Tirukkural* etc., provides a foundation for scholarship for the present and in this sense they do provide enlightened education.

It is heartening to write this foreword to the series of publications brought out by CICT, which I am sure, will do full justice to the masterpieces in Tamil without compromising on the quality of production. The *Caṅkam* corpus being a repository of our glorious culture, it behoves our present and future generations to study them and to convey their message and the vision of life embodied in them to the public at large. Let me, therefore, commend the series to the enlightened beings the world over.

Sd/-

(D. PURANDESWARI)

PREFACE

Tirukkural, of which the Tamils can justly be proud, is one of the most translated literary works in the world and, has, among the classics in Tamil, the largest number of translations, covering a wide range of languages.

The present volume is the first translation of the celebrated book into Punjabi by Tarlochan Singh Bedi.

I am pleased to thank him for coming forward to undertake this responsibility and bringing it to a successful completion with so much involvement.

I am thankful to the Department of Translation of the Institute and the Publications Division for their help in bringing out this volume.

The Hon'ble Minister of State for Human Resource Development and Vice-Chairman of the Central Institute of Classical Tamil has written the foreword which lends grace to this present volume. We are indeed privileged to have her foreword for this volume and it is our bounden duty to express our sincere thanks and gratitude to her.

Chennai
6-08-2012

R. GNANAMOORTHY
Director

ACKNOWLEDGEMENT

I had the opportunity to participate in a seminar organised by the Tamil Department of Madurai-Kamarajar University, Madurai in the year 2000 on Tiruvalluvar's *Tirukkural* under the Chairmanship of the then Vice Chancellor Dr. Salihu. It was pointed out in the seminar by some of the speakers that *Tirukkural* had been translated in most of the languages of India, except Punjabi. In his presidential remarks, the Vice Chancellor requested me to do the work in view of my keen interest in the study of ancient manuscripts, epics and literature of other languages. I readily agreed to his suggestion as it was a rare opportunity for me to study in details the great creation of Tiruvalluvar, about which I was always fascinated.

I am thankful to my wife Mrs. Darshan Kaur Bedi, a retired Senior Lecturer in Punjabi and my son, Mr Gagandeep Singh Bedi, I.A.S. for their active co-operation with me in every stage of this Project.

I am grateful to Dr. Chaman Ahuja, formerly Head, Department of English, Punjab University, Chandigarh & Professor H.S. Gill for their valuable suggestions.

In a work like this, help came from many sources and I am grateful to all those sources. Special mention is, however, to be made to the Central Institute of Classical Tamil, Government of India, for publishing this work.

Dr. TARLOCHAN SINGH BEDI, M.A., Ph.D.,
(Retd. Principal, Govt. College of Education
Faridkot, Punjab)

CONTENTS

Foreword	v
Preface	vii
Acknowledgement	ix
Tiruvalluvar's Tirukkuraḷ: A Detailed Study	xiii
Tirukkuraḷ: Subject Matter	
I. Arattuppāl	xxi
II. Poruṭpāl	xxviii
III. Kāmattuppāl	xxxviii
Tirukkuraḷ – Style	xliii
ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰਿਕ ਚਰਚਾ	xlvii
ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ	lviii
ਪੌਰੂਤਪਾਲ (ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ)	lxv
ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰ	lxix
ਕਾਮ (ਕਾਮਾਤੂਪਾਲ)	lxxvii
ਲਿਖਣ ਸ਼ੈਲੀ	lxxxiv
ਸਾਰ	lxxxviii
Tirukkuraḷ Verses (Tamil and Punjabi)	1

TIRUVALLUVAR'S TIRUKKURĀḷ: A DETAILED STUDY

Tiruvalluvar was a great Saint Poet of the Tamil language. His work, *Tirukkuraḷ* has the distinction of having been praised through all ages and in almost all the countries of the world, by people of all religions and philosophies.

Tirukkuraḷ's time

To fix the time of *Tirukkuraḷ* is also an arduous task. Scholars place him between 2nd Century BC. and 8th Century BC.

Moreover, the style and language of the poets of the Sangam period was not the language and style of the people at large. But, since the common man was the subject matter of Tiruvalluvar, he might have used the common man's language in his creation.

Cilappatikāram and *Maṇimēkalai* are two well-known epics of the Sangam Age. Elango Adigal is the writer of *Cilappatikāram* and the writer of *Maṇimēkalai* is Sathanar. Internal evidences of both these creations show them to be of the same age. According to Sathanar, Chera King Senguttuvan got built a temple for Kannagi, the heroine of *Cilappatikāram*. In the third part of *Cilappatikāram*, it has been said that Gaja Bahu participated in the worship in the temple of Kannagi. But who was King Bahu? According to the *History of Ceylon* Vol. I., pp. 183–85, there were two kings of Ceylon with the name of Gaja Bahu. Of these, one Gaja Bahu ruled Ceylon from 114 to AD 136, and the second one ruled Ceylon in the 12th Century AD. Most of the Tamil Scholars believe that *Maṇimēkalai* and *Cilappatikāram* were the creations of the 2nd Century AD, and King Gaja Bahu, who performed worship in the Temple of Kannagi, belonged to the 2nd Century AD. In *Maṇimēkalai*, some examples have been given from *Tirukkuraḷ* and the writer of *Tirukkuraḷ* is treated with great respect. Tiruvalluvar has been termed as a divine poet. All these references prove that Tiruvalluvar belonged to the pre-second Century AD. Keeping in mind that there were scanty

facilities to disseminate knowledge, the dissipation of the repute of *Tirukkural* also must have taken one or two centuries. According to Dr. M. Rajamanikandar's *History of Tamil Language and Literature* (P. 123). Tiruvalluvar's age can be fixed between the 3rd Century BC. and 1st Century BC.

Faith of *Tirukkural*

On the one hand, Dr. Pope sees the influence of Christianity in *Tirukkural* and on the other, some scholars consider Tiruvalluvar to be the follower of Jainism because they see the Jain thoughts very clearly depicted in *Tirukkural*. According to them, the echo of the thoughts of Chakravarti Nainar can be heard in *Tirukkural*. Similarly, in the elucidation of Jain Philosophy in the fourteenth century composition *Nīlakēcit Tirattu*, *Tirukkural* has been described as "our authority". In the epic of Buddhism – *Maṇimēkalai* – a number of examples have been given from *Tirukkural* and scholars find pure Buddhist thoughts depicted in it.

Vaishnav writers, Alvars and Tevaram have used a number of phrases from *Tirukkural*. In the Saivite Philosophic treatise, *Tirukkalīrppaṭiyār*, stanzas of *Tirukkural* have been quoted again and again as if it were the Bible of the Saivites.

In short, it can be said that almost all the religions philosophies of Tamil Nadu have been treating *Tirukkural* with reverence.

In fact, the problem of understanding the philosophy of *Tirukkural* arises because the people of contradictory religious thoughts claim it to be their own authority. *Tiruvalluva Mālai* is most probably a Hindu Composition. According to it, *Tirukkural* has the essence of the Vedas.

Writers of the middle ages like Parimelazhakar and modern scholars like Dr. S. Krishnasami Ayengar, Shri V.R. Ramachandra Dikshitar and K.V. Rangasami Iyengar, after comparing *Tirukkural* with Sanskrit works have tried to claim that in *Tirukkural* we can hear the echo of the verses of the Vedas. But Dr. T.P. Meenakshisundaran opines, that while depicting common thoughts and common culture, scholars think on common lines, and that most probably is the reason for the above similarity.

In this way, it does not seem proper to associate Tiruvalluvar with any specific philosophy even though the scholars of different thoughts have tried to correlate him with their perceived line of

thought. As a matter of fact, he was a universal writer and thus to associate him with some specific philosophical religion – Jainism, Buddhism, Vaishnavism, Saivism or Christianity is to do great injustice to his genius.

Editing of *Tirukkural*

The credit of bringing *Tirukkural* into limelight goes to Parimelazhakar who, along with his annotations, edited it in complete form in AD 1272. Moreover, nine other ancient scholars edited *Tirukkural* along with their comments. Out of these Manakkudavar, Pariperumal, Parithiyar and Kalinger's compositions are available now.

Manakkudavar's composition most probably belongs to the 11th Century AD, and is the earliest edited composition of *Tirukkural*. All of these five compositions have got astonishing similarity in stanzas, number of chapters, their arrangement and even their headings. The total number of Chapters is 133 and the total number of stanzas (Kurals) is 1,330. Every chapter has got ten stanzas (Kurals).

Translations of *Tirukkural*

Tirukkural was first translated by Christian missionaries. Fr. Beschi of the Society of Jesus (1700–1742 AD) translated two parts of *Tirukkural* into Latin in 1730 AD. According to G.U. Pope (1820–1908 AD), out of these, one part is safely preserved in the India Office Library. Francis White Ellis, an official of East India Company edited 120 stanzas of *Tirukkural* which was published in book form of 350 pages by Madras University. Similarly, Dr. Graul translated *Tirukkural* into German in AD 1850. In fact, of all the Tamil Compositions, the credit of the largest number of translations goes to *Tirukkural*.

Tirukkural has been translated into English, Latin, German, French, Dutch, Finish, Polish, Russian, Chinese, Fiji, Malay and Brahmi languages. Over twelve commentaries have been done in Tamil. Shri Venkatram has translated it in Telugu as *Niti Mañcari*; L. Gundappa has translated it in Kannada. In Malayalam, Parmeshram has translated two parts of *Tirukkural*. Dr. Nalini Mohan Sanyal has translated it into Bengali. Similarly, it has been translated in Urdu and Marathi. The Punjabi version of *Tirukkural* has been done by the present writer. Khan Chand Rahit published his translation of *Tirukkural* in Hindi in AD 1926. Under the title “Tamil Ved”, Madras

University in 1958 published *Tirukkural* in Hindi. In 1967, under the title of *Uttar Ved*, the translation of *Tirukkural* was published. In 1982, the translation of 700 stanzas of *Tirukkural* under the name of “Satsai” was published, and in 1989, another Hindi translation of *Tirukkural* was published. In fact numerous other translations of *Tirukkural* have been published.

Name of *Tirukkural*

The name of *Tirukkural* can be divided in two parts – Tiru and Kural. Sanskrit equivalent of tiru is “Shri” which means pure, eminent, the best. In the South, the word “Tiru” is regarded as Honourable. According to Dr. Winslow, the word *Kural* means little, brief, abstract. In literary terminology, a meter of two lines – dohra or a stanza of smaller lines is called a *Kural*. In *Kural*, the first line comprises four ‘charns’ and the second line three ‘charns’. Because of the metre used in *Kural*, the composition itself is named as *Tirukkural*, but its admirers referred to it as *Muppāl* – a composition of three parts because the life of a man has been depicted in it from three perspectives–Dharma, Artha and Kama.

Tiruvalluvar – an Idealistic Writer

In short *Tirukkural* is an idealistic writing and not a historical creation. So from it, no historical or social and religious inferences can be made with confidence, excepting some conjectures about the society of that time.

As an admiration, *Tirukkural*’s author was celebrated as Devar (Angel), Naynar (Leader), Mudal Pulavar (First or Initial Poet), Deiva Pulavar (Divine Poet), Nangu Muganar (Angel of Four Faces–Brahma), Peru Navlar (Great Poet), Madanu Bangi (He who is like mother to everyone), Poyyil Pulavar (The truthful Poet), Pulavar (Poet) and Senna Podar (whose virtuous tongue is like a floral bud.) Similarly *Tirukkural* was referred as *Muppāl* (A composition of three parts), *Poyyā Moli* (Truthful Words), Uttara Vedam (Uttara Veda), Deiva Nul (Divine Book), *Tamiḷ Maṟai* (Tamil Veda), *Potu Maṟai* (Common man’s Veda), *Poruḷ Urai* (Truthful religious book) and *Mutu Moli* (Wise words).

Historical and religious background of Tiruvalluvar

According to scholars during Tiruvalluvar's time (3rd Century BC. to 1st Century BC.), Chera, Chola and Pandya dynasties ruled the different parts of Tamil Nadu and they had international contacts with Egypt, Greece, Rome, Burma, Malaysia, Southern China, Southern Ceylon and some States in the Himalaya region. One of the representatives of the Pandian Kings attended the decoration ceremony of Augustus—as mentioned by Strebo, a well-known Greek writer of the 1st Century, in his Geography. The renowned archaeologist and historian R.B. Dixon informs us that Tamil people in the 1st Century B.C. had trade relations with Malaya, Northern Borneo and Northern Phillipine and due to these contacts, Tamilians had established their colonies in those countries. According to Paul Pelliot, references are available in Chinese literature that South Indian Ports and the Chinese empire in the second Century BC. had political relations with each other. One of the Chinese writers who was alive till the end of 1st Century BC. writes that during the reign of Hua Emperor, Chola Raja had sent his Ambassador to China. In the Capital of Madurai, Pandya King had employed the Greeks as guards and during the rule of the Pandyas, the pearls available from the harbours were famous throughout the world and attracted the European businessmen who used to exchange Indian pearls, rice and feathers of peacock with wine.

Chola King Karikal Chola attacked Shri Lanka and along with the Prince of Shri Lanka Gajabahu brought 12,000 Sinhalese as prisoners and made them work in the construction of a dam over river Kaveri.

During this period Chera, Chola and Pandya Kings used to have battles with each other also.

Saivism and Vaishnavism were the chief tenets of Tamil Nadu. In the 3rd Century BC, three more tenets – Jainism, Buddhism and Vedic Brahmanism also invaded Tamil Nadu and these beliefs not only influenced the doctrines of the people, but also made discernable linguistic influence. These new beliefs preached their tenets through the medium of Prakrit, Pali and Sanskrit. These faiths also used to have discourses with each other. Greek, Roman and Egyptian thoughts too influenced the people of this area. These tenets also

tried to win over the rulers of Tamil Nadu. These foreign beliefs were glaringly against the stringent self realities of life prevalent in the native tenets. Vedic Brahminism not only preached negativism of life, but also advocated casteism and separate conditions for separate castes and even preached separate punishments for the same crime to the different castes. For example, the punishment to be given to a Shudra for killing anybody was death while the punishment to a man of higher caste for the same crime was exile. These tenets believed life to be full of pains and preached renunciation from it. But, Tamilians had adopted an independent ideology by third Century BC. According to it, humanity as a whole was equal and one should observe high moral values in life. In the words of Albert Schweitzer, "This was a positive ideology which exhorted the people to serve the human being," and this feeling of service should not be limited to the human beings only but also spread to the whole living beings. On the contrary, the negativism had no regard for this life and considered it to be a mere drama, in which human beings only play their part and then disappear. In this way, these new ideologies of Jainism, Buddhism and Brahmanism had great impact in destroying and demolishing the indigenous values of Tamil Nadu.

Both, internally and externally, this was a time of turmoil for Tamil Nadu. In terms of both religion and philosophy, it was a period of disputes. Analysts were using all kinds of tactics, and presenting their views in a very sarcastic style. Both Sanskrit and Pali were in the process of overshadowing the local language, Tamil.

As a result of this state of affairs, crimes and atrocities were prevalent throughout. On the other hand, the sea voyages and new inventions were in full swing. Enhancement of religious argumentations had prompted the people to adopt the abstracts of a particular faith in place of accepting it as a whole. Instead of having blind faith, people were adopting national attitude towards life and religion.

The third Tamil Sangam had 49 members with its centre at Madurai, the Capital of Pandya Rajas. It was a literary academy which was in a way a sentry of Tamil Literature and used to guide its development. In this period, if any literary product was to be regarded as of good standard, it was to be duly recognized by the academy.

Before Tiruvalluvar's *Tirukkural*, a good number of works had been composed in Tamil. Tolkappian composed the famous Grammar of Tamil in the 7th Century BC. Even before that, Agathian had produced a Grammar of Tamil language. In this background, Tiruvalluvar expounded his intellectual ideology in *Tirukkural* by assimilating the good points of Buddhism, Jainism and Vedic Brahmanism, rising above the controversial chaos. His ideology was a blend of the different religious and divergent views. He also expressed his critical opinions regarding some of the prevailing dominant customs.

Tamilian Theology about life

The focal point of *Tirukkural* is the feelings of love for the human beings. According to Tiruvalluvar, the greatest achievement of a man's life is to cultivate this feeling in his heart.

*The seat of life is in love; in its absence
the body is a bundle of bones and skin* (80)

The love-feelings should come forth from one's heart spontaneously and one should not expect anything in lieu of that. According to Tiruvalluvar, only from these feelings of love, we should aspire for pleasure.

*Though it lead to heaven, receiving is bad; and though
heaven should be
denied to the giver, giving alms is a Virtue* (222)

Regarding our spontaneous love feeling, Tiruvalluvar says:

*The gracious expect no return when they oblige –
However can the world repay the rain – cloud?* (211)

A complete study of *Tirukkural* makes us conclude that after deducing the best and useful points of all the religions, whichever Tiruvalluvar deemed fit for the Tamilian ideology, he depicted them in his creation. Moreover, he had presented them in such a way that no religion could find anything contradictory to its own tenets. This is why all the religions regard *Tirukkural* as their own.

TIRUKKURĀL: SUBJECT MATTER

Tiruvalluvar has divided *Tirukkuraḷ* into three parts. The first part *Arattuppāl* (Dharma) has 380 *Kuraḷs*. The second part *Poruṭpāl* (Arth) has 700 *Kuraḷs* and the third part *Kāmattuppāl* (Kama) has got 250 *Kuraḷs*. In all, there are 133 Chapters and every chapter consists of ten couplets. The total number of *Kuraḷs* is 1330.

I. ARATTUPPĀL

In the first part *Arattuppāl* (Dharma) of thirty-eight chapters, the author first expresses his views about God for whom he used the term “Adi Bhagwan”. According to him God/Adi Bhagwan is creator; he is pure intelligence. He has no likes and dislikes. He has no comparison; he has eight great qualities; he is kind unto all; he signifies glory; his path is that of good conduct; he has destroyed or extinguished the surging selfish desires of sense organs; he is the great ruler; he is omnipotent. In this way, Tiruvalluvar views God from the aspects of human ideal life and its highest values. The final goal of all kinds is happiness or bliss, free from sufferings and miseries.

In the second chapter, he deals with the glory of rains. As a matter of fact the society for which Tiruvalluvar was writing was chiefly based upon agriculture. In an agriculture based society, everything depends upon rain. Rain represents Nature and in this sense, Nature becomes a concrete basis of Dharma as compared with its inner divine inspirations. Rain produces our food products – wheat, rice, etc., and greenery. In its absence, the monster of hunger will swallow the world. According to Tiruvalluvar, even good conduct Dharma loses its place, when Nature does not bestow its benevolence. In this way, Nature plays a major role in providing suitable environment for the blossoming of Dharma. The role of nature is non-partisan and helpful to all of mankind. So, what is required is that we should understand its nature and by exploiting

even its destructive powers, we should try to harness it for the benefit of our life.

The third chapter is about the greatness of the people who have renounced. These people are perfect in themselves. For those people who have renounced, Tiruvalluvar has used the phrase *Olukkattu Nittar* (*Olukkam* = Conduct, *Nittar* = Those who have renounced). Commentators have interpreted it in different ways. Some interpret it as renouncing one's ordinary behaviour or conduct. According to Manakkutavar, those great people who renounce everything for the sake of good conduct or Dharma are perfect in themselves.

Another Scholar Pariti speaks of those people who have renounced their hankering after the senses. These people are great not because they have killed their five senses, but because of their complete control over their senses.

The fourth Chapter emphasizes Dharma. Although Tiruvalluvar has described his views regarding Dharma, Artha and Karma in *Tirukkural*, the factual position is that these three aspects are the three different aspects of one Universal Dharma. According to Valluvar, we can achieve full happiness only through Dharma and there is nothing higher than it. The writer also believes in life-after-death and urges that we should try our best to escape from the cycle of births and deaths. Dharma helps us in our efforts for the same. Tiruvalluvar believes that Dharma is omnipresent. It is the name of perfection in a human being materially, intellectually, domestically, spiritually and morally in all aspects. This perfection can be achieved only through Dharma. A perfect man is an ideal human being. According to Tiruvalluvar, for Universal Dharma, we get inspiration from the all-powerful God. In this way, we can say that Tiruvalluvar believes in God also. But he expresses his views regarding three-fold aspects of life without reference to God.

According to *Tiruvalluva Mālai*, Tiruvalluvar expresses his views about household life in twenty chapters and Turavaram in thirteen chapters and both lives comprise religious life. The mode of life in both of these is quite different from each other. According to Bergson, both of these lives represent different rules of conduct. Out of these, one is concerned with ordinary man's conduct and the other is regarding such people as have devoted their whole being to the welfare of the whole world—like Jesus Christ, Ramakrishna, Guru Nanak, Ramalinga, Buddha and Shankar. Renunciation (*Turavaram*) is not a negative mode of life. It is not escapism from

life. Rather, it signifies complete perfection of life. According to the German Philosopher Schweitzer, we cannot find any negative thought in it. In Tiruvalluvar's opinion, *Turavarāṃ* is the name of such a stage in human development as it represents the welfare of the whole world and love for the whole of humanity. Such life is not reserved for Saints or holy persons only. Anybody who yearns for it and puts in efforts can achieve it.

In this way, both these aspects of life become one in the shape of two stages of one perfect human life, although some eminent persons are perfect right from their birth.

According to the Indian ideology dividing one's life into four stages is a way to make human life perfect and universal. In the first unmarried stage, one leads a life as a student. Then, in the second stage, he leads a married life with its responsibilities. In the third stage of Vanaprastha, the husband and wife retire to forest seeking perfection. And in the fourth stage of spiritual development, he becomes a Sanyasi—The man of The Universe. Kamban has depicted this very concept when Dasaratha wants to retire to the forest after giving the throne to Rama.

But in Tamil Nadu, instead of four stages, life was believed to have two tiers—*Illarāṃ* and *Turavarāṃ*. Here in *Turavarāṃ*, emphasis is not given on living away from one's wife or family; instead both of them now cooperate for the perfection of their Universal love in place of the limited sphere of their own family only. "Welfare of all" now becomes their ideal. In this, *Turavarāṃ/Turavu* is not the renunciation of the world or getting away from the world of action. It is the change of attitude towards life – to leave thinking in terms of "I" and 'mine', after sublimating these feelings in the form of Universal love.

According to Tiruvalluvar, *Illaraviyal* (Dharma) is the first stage for the achievement of perfection in universal love. In order to express his views about it, he first of all analyses his views about the family life and explains its importance for society. Valluvar says that if we share our food with others and lead a life of Dharma, we need not aspire for any other mode of life.

Tiruvalluvar says that in married life, at the first stage of real love, a lover is ready to sacrifice his everything for his beloved—even the bones of his body also. But, in the absence of love, instead of bodies, it is the corpses that embrace each other. Love blossoms

in the beautiful garden of family life when the newly wedded couple, by the communion of their soul, transform themselves into one soul. The wife does not worship any other divine power; rather she worships only her husband as God. Their love, which was simply lust to begin with is converted into the Universal love. At this stage, the wife regards her husband as God. And “If she commands the clouds to rain, they will rain”. Woman does not express her love, rather she considers her love as a divine gift. She is ready to do everything for her husband. She becomes a symbol of sacrifice and if needed, she can sacrifice even her own self.

When this love off-shoots into children, the very touch of children turns ordinary food into sweet ambrosia. The tender smile, sweet lisp and gentle hug of the children give us the greatest delight of the world. As this love of children is devoid of any selfish interest, it leads us to the goal of universal love. Parents feel happy and elevated when they see their children rising in life and are getting recognition as perfect beings by the society at large.

***Vēlvi* (sharing of food with unexpected guests)**

After describing family life and the development of universal love, Tiruvalluvar explains the pleasure and greatness of sharing the food with unexpected guests. He appreciates this sharing of food with unexpected guests as *Velvi* or a great sacrifice. Tiruvalluvar says that we should welcome such guests from the core of our hearts and they must not have an iota of the feeling that they have caused inconvenience to the family.

Tiruvalluvar says that in the arduous journey of universal love, love for all should spring up from our soul. In this entire universe, nobody is fully good or fully bad. Therefore, we should see and appreciate the good aspects of others and should not expect any reciprocation from the other side.

Humility

Humility is another factor on which Tiruvalluvar lays much emphasis. But according to him, this humility should be the outcome of love. “Loving humility is the most effective force, the most terrific, the most powerful unequalled by any other force of the world.” This humility should also be depicted through our tongue. “Even one word causing pain destroys all virtues. The

blister caused by fire will heal from inside; but not the brand of a bitten tongue”.

Love and Lust

According to Tiruvalluvar, love and lust are two different things. Lust is animalism and vulgarity while love inspires the lover to behave towards the beloved as if she were a goddess. Lust is carnal and love is spiritual. According to Tiruvalluvar, if we perceive the sparks of divinity in our wife, we cannot cast lustful glance at other’s wife. Such lustful feelings are an insult to our ideals, our wife and our society. According to Tiruvalluvar, “one who lusts for other’s wife knows no Artha or Dharma.”

***Poruṭpāl* (Forgiveness)**

Tiruvalluvar also considers forgiveness and forbearance as great virtues. According to him people possessing these virtues are purer than those who have renounced the world. In this way Tiruvalluvar gives us a psychologically sound advice for the journey of universal love.

Backbiter

Tiruvalluvar tells us that a backbiter is a dangerous person for the society. It is a heinous sin because he cuts the very root of friendship which binds the society together. Tiruvalluvar condemns the backbiter and asks why the earth should put up with the burden of such contemptible persons.

Idle frivolous talk

Tiruvalluvar also emphasizes avoiding of idle frivolous talk. He is of the view that life is very precious and we should not waste our own time and energy, as well as those of others, on frivolous talks. In Tiruvalluvar’s words:

*Call them not men that indulge in vain words;
Call them chaff and dust.*

Unity of life

About the evolution of life, it has been proved scientifically that all the living beings enjoy the kinship of the blood and seed. The

process of the eternal life cell getting divided continuously has been going on since the beginning of the creation all through the endless series of generations. In this way, we are all brothers of one another. According to Upanishads, we all are the manifestation of the great Atman. The Sikh Gurbani says “whole of the universe is the expansion of the Supreme one” and “we all have a common Father and so, we all are brothers”. Even in Buddhism, despite the denial of the Atman Theory, emphasis is on the unity of life.

We love our hands, feet, head and eyes because these are parts of our body. Why should we not love other living beings as part of our own self? Just as while taking care of different limbs of our body, we do not feel obliged to any one, according to Tiruvalluvar, why should we not take care of other living beings like the parts of our own body.

Giving of Alms

Amongst a number of religious groups like the Jews, the Christians, the Muslims, the Sikhs, giving of alms is considered to be a part of high living. Sometimes, charity is considered as investment to be paid back in the next life or in Heavens with a heavy profit (Karma Theory). Tiruvalluvar also believes in it. In one of his Kurals, he says, “ It is impossible for the fiery disease of hunger even to approach the one who follows the path of sharing his food with others”.

But, according to Valluvar, the idea of investment is not the final goal. He emphasizes charity not for any spiritual glory, but considers it to be a part of real humanism. He considers death better than giving up the virtuous path of charity. He also considers charity to be a greater path of life than is Tapas. According to Valluvar, the hard-hearted persons who pile up wealth and use it all, do not know the joy and bliss of charity. In his views, there is a greater pleasure in giving before the other has expressed his need. It is unfortunate if someone comes and begs at our door.

***Turavaram* (Renunciation)**

Tiruvalluvar maintains that outward signs of renunciation, such as matted hair or the shaven head etc., are all futile. What is needed for renunciation is the real mental attitude of *Turavaram* in place of

the assumption of the sanyasi's dress. So, one can follow *Turavaram* even if one remains within the limits of *Illaram* (family life). The only requirement is that one's actions should follow the right direction.

Amassing Wealth

For those people who have made universal love their main aim of life, it is not proper to amass wealth beyond their needs because this leads to improper use of wealth.

Vāymai (Truth)

According to Tiruvalluvar, those who speak the truth (*Vāymai*) are better than those who perform penance and charity.

Anger

Valluvar regards anger as something against the fundamental principle of love, as anger is the greatest enemy of man. Modern Science also endorses this opinion and tells us that anger causes blood pressure and leads at times to heart problem.

To sum up, Tiruvalluvar has underlined the essential pre-requisites for a man practising universal love.

II. PORUṬPĀL

Poruṭ is a Tamil word which means thing, substance, object, value, wealth, etc. It comprises the whole range of concrete objects that can be possessed, enjoyed and lost and which we require in daily life for the upkeep of a household, raising of a family and virtuous fulfilment of life. The more prevalent word for *Poruṭpāl* these days is 'Arthasastra'. This is the second part of Tiruvalluvar's book *Tirukkuraḷ*.

Dharma is considered as social and universal consciousness of the individual. For it, every individual requires not only suitable circumstances of nature but also those of society. Thus Dharma is closely related to our social science or Government. According to the Tamilian way of thinking, an individual has to perform not only his personal responsibilities but also social duties, according to his social status. This latter aspect has been expressed by Tiruvalluvar in the second part of *Tirukkuraḷ*.

To express the theory of State and Society, Tiruvalluvar has divided this part of his book into seven sub-parts and named it as 'Saptanga' i.e, seven parts of the State – King, Council of Ministers, Army, Finance, Fortification, the Country or Citizens and the Allies. In one of the *Kuraḷs*, Tiruvalluvar says:

*He is the lion amongst the Kings, who is lord of all the six
i.e, Army,
Citizens, Finance, Ministry, Allies and Fortifications. (381)*

The King is called "Swami" (*Uṭaiyān*). According to Tiruvalluvar, the King is the custodian of his State; he is fearless and Chief of his army. He is wise, educated, firm in his ideas, always full of enthusiasm. Blessed with these qualities, he removes Adharma from his State. He has no likes or dislikes of his own. His citizens can approach him at any time. He is sweet in his words and does not use harsh words; he is a firm ruler; He respects good advice even when it is not of good taste to him. He always tries to enhance the wealth of his State and tries to distribute it to citizens. In short, according to Tiruvalluvar, the King is an ideal man from the social point of view.

Economists generally explain and discuss the various aspects of society and Government in terms of statecraft and diplomacy. But Tiruvalluvar is a humanist in his views regarding the problems of the State and Society. Whereas economists enumerate the required education of a King, his knowledge about military, science, economics and law, etc., Tiruvalluvar does not forget that the King is a human being who differs from an animal because of his education, which opens his eyes and thus he can well understand the implications of every action; education brings forth his hidden knowledge like a spring of water. According to Tiruvalluvar, education is of no use if one does not belong to a high family. It should be noted here that by high family, Tiruvalluvar does not mean a family of a high caste or high class. What he means is that the family should possess high moral integrity and have repugnance to evil actions; should be versed in correct conduct and truthful living, practical knowledge and wisdom, education and experience, which help a man to lead a prosperous, happy and peaceful life. These are the attributes Tiruvalluvar wants to see in a perfect man – the King. Being a man, he should refrain from vices such as pride, anger, lust, false pride, fanciful pleasures and laxity in duties, before he gives priority to basic human ideals. For him, the whole of humanity is supposed to enjoy equality. Though Valluvar could not have imagined a socialistic government, his humanistic ideology comes quite close to the modern socialistic pattern of society.

Tiruvalluvar seems to believe that man owes his growth of personality to the environment in which he lives rather than to the genes he has inherited.

*Even as water takes on the nature of the soil through which
it flows,
Men take on the wisdom of the environment in which they
live.* (452)

In another *Kural* he says:

*Wisdom, which appears to reside inside the mind of men,
Actually exists in his environment.* (454)

Similarly, the greatness of our mind depends on the greatness of the company we live in. So, according to Tiruvalluvar, we should always try to avoid the company of bad persons. He is not satisfied

with only good results. The measures we adopt to achieve them should also be good.

While doing justice, according to Valluvar, the king should not take into account whether the person is his foe or friend; rather he should punish all the guilty in the same measure. He should not misuse his power of justice. One must weed out the unwanted elements from his state for its proper growth. Doing such justice, the King helps the society to grow rich and be satisfied.

The King should not be cruel because by that he cuts off his own roots. When he punishes somebody, the punishment should not be dreadful; instead it should be according to the crime one has committed. According to Tiruvalluvar while awarding punishment, love for humanity should be his real concern. Culprits, should not be regarded as diseased persons, as is the view of modern crime scientists.

Tiruvalluvar insisted that ambassadors should be good orators. In *Tirukkural*, he has devoted a full chapter to Solvanmai—the power of speech, one chapter to *Avaiyarital* (understanding the audience) and one chapter to *Avaiyañcāmai* (fearlessness of the audience). The views expressed in these chapters provide very useful practical advice for modern rulers.

Tiruvalluvar also emphasizes *Tūymai* (purity) along with fearlessness and truthfulness. All of these qualities are the basic features of a religious person. In other words, Tiruvalluvar's politics is based upon religious characteristics. According to him, leaders should also be firm in their actions. An efficient administrator does not change his mind or leave in the middle of his project. He does not publicize before accomplishing the project in hand because practical action is always more difficult than declarations. He also urges refraining from activities which breed suspicions in the minds of others, one must not undertake any enterprise which is against the will of the superiors. In any case, one must try to be neither too close nor too far from the higher ups. One must not whisper before them. Talk with them at proper time and in a befitting manner. In this way, Tiruvalluvar gives practical advice through his writings and tends to become a guide-teacher for social life.

Tiruvalluvar emphasizes the purity of ideas also. According to him, the end does not justify the means. What is important is the purity of action.

*Even for appeasing the hunger of another,
do not perform anything condemned by the great.*

In order to administer the State efficiently, it is necessary for the Council of Ministers not to delay unnecessarily any project of the State. If necessary they should change its schedule, but it must not be left undecided. Before starting any project, the required means, proper time and place, should be thoroughly determined. Possible problems and hindrances that could come in the implementation of the project should also be thought of. It is desirable that persons having experience should also be consulted beforehand.

Reconciling with the enemy is better than making friendship deeper with friends. One must not do anything that leads one to repent later on.

Wealth is the greatest source of strength for a State. But Tiruvalluvar prefers poverty to amassing wealth by foul means. According to him, wealth accumulated by wrong means causes destruction at the end. Tiruvalluvar compares such wealth to the filling of water in an unripened earthen pot. He stresses pure means to accumulate wealth; such wealth leads to prosperity.

During the times of Tiruvalluvar, spying system was also prevalent. For every state, spying upon the people at large—the friends, the well-wishers as well as enemies of the State is necessary because it is of utmost importance that the Government should have the latest information about their activities. It is also very necessary that the activities of spies are kept top-secret. The Government should not honour their spies openly and it should keep spying upon even their own spies. And so long as it does not get concurrent information from three different sources, it should not take any action. Tiruvalluvar endorses this type of spying system for the State because it serves the purpose of being the eyes for the King.

According to Tiruvalluvar, addiction lowers the image of man, even in the eyes of his own mother. It is the height of foolishness that a man may spend money to buy unconsciousness. According to Tiruvalluvar, those who drink liquor actually drink poison.

Gambling is another big evil which is encouraged by greed. The money earned from gambling is like a bait in a fish's mouth. Gambling is a source of problems in life and is ruinous to one's fame.

Diseases cripple a man. To be a glutton is a big nuisance. According to him, we should eat only when we are hungry and even then we should not overeat. Modest eating is always good; otherwise we become prey to so many diseases. A deceased person cannot perform his social duties. In this way, Tiruvalluvar's approach is that of a layman. He deals with the problems which an ordinary man confronts in daily life.

Tiruvalluvar does not go into the details of the administration—rules like the formation of different committees, permanent orders, civil and criminal laws as Kautilya has enumerated in his Artha Sastra, or Sukriti and Manu in their Dharma Sastras. The rules and regulations detailed in those books cannot be practised in our modern society. But since Tiruvalluvar's focus is on the permanent human truths and values of life, the shortcomings of Tiruvalluvar's writing, seen from the practical point of view, prove to be his eternal glory.

If we study carefully, the views expressed in the second part of *Tirukkural* – *Poruṭpāl*, we find that, although Tiruvalluvar was not an economist and he had not regularly expressed his views on the philosophy of economics, in his writing we can discuss sufficient ideas about the ideal economic society.

According to Tiruvalluvar, agriculture is the most important factor of any economic society. This was not because he lived in a predominantly agricultural society but because in India, agriculture has been the fundamental basic activity in all ages. Food is the basis of life and raising food is the cardinal occupation of mankind.

*Agriculturists are the linch-pin of the World,
for they support all other workers who cannot till the soil.*
(1032)

Agriculture being the primary need of a society, he dwells upon some of the basic needs of agriculture. According to him for good agriculture, the preparation of the soil is the first and foremost step. Land should be properly ploughed and soil completely exposed to sun and aerated. Then weeds ought to be destroyed along with their roots. For this purpose the field has to be ploughed time and again.

*If you dry the soil of the field till an ounce of mould is reduced
to a quarter ounce, then not even a handful of manure will
be needed and the yield would be abundant.* (1037)

After ploughing the field, it should be manured and then irrigated. Guarding the crop from pests, diseases and natural calamities is also very important.

*Manuring profiteth more than the ploughing; And when
the land is weeded,
guarding it profiteth more than irrigation.* (1038)

According to Tiruvalluvar, land is a natural resource and the more labour we put into it, the more is the output. Tiruvalluvar's views resemble those of physiocrats of the 18th century France. Physiocrats believed that land being the real source of production, agriculturists are the actual producers. Artisans, craftsmen and businessmen cannot be counted in the class of real producers. These people exploit the advantage of land owners and hard labour of the tillers. Land owners and cultivators feed the unproductive class and bestow the facilities and serenity of life upon them. In the words of Tiruvalluvar:

*Whirl as the World will, it must after all rely on the plough
Therefore agriculture is the most important of all industries.* (1031)

Thus Tiruvalluvar regards agriculture to be the most important of all professions. Valluvar seems to be coming very close to physiocratic doctrine when he says:

*Who ploughing eat their food, they truly live.
The rest to others bend subservient, eating what they give.* (1033)

During the times of Tiruvalluvar, Tamil Nadu had reached a high degree of development in agriculture and an advanced stage of arts and crafts. Quite brisk was the trade with Greece and Rome. The Sangam literature, in particular, the works like *Paṭṭiṇappālai* and *Puranānūru* bear references to the advanced stage of arts and crafts. It is with all these advances in the arts and the techniques of industry and trade, that Valluvar held that agriculture has the place of pride among economic activities.

Tiruvalluvar also abhors hoarding and miserliness in spending, as these are profitless riches. Excessive saving and under-investment in the modern theories of Malthus, J.A. Rahimson and John

Maynard Keynes, the well-known economic experts, have a close resemblance to Tiruvalluvar's views regarding profitless riches. But the modern under-investment and over-saving theories are the outcome of peculiar economic situation and specific period. There is nothing of the moral flavour about these theories when they are offered as solutions to the unclogging of the economic mechanism. But Valluvar had moral values in the background. Hoarding is condemnable because it hampers the springs of charity. Most probably, modern economists and Tiruvalluvar point out to achieve the same goal through better consumption and better production. Although their standpoints and thinking process are different – as also their tools – the goal is the same.

It does not mean Tiruvalluvar was against frugality or sang the songs of extravagance. In *Kural* No. 477 and 479, he says:-

Give; always give; but let your giving be governed by your resources.

Be thrifty, but not to the verge of miserliness. Let your charity be

proportionate to your wealth. That is the way to preserve it.
(477)

Behind the man who lavishes his wealth beyond his resources;

He appears to be prosperous, but he only treads the downward path to destruction.
(479)

In the light of modern economics, we can say that Tiruvalluvar was in favour of neither too much saving, nor overspending. Rather he pleaded keeping a balance between these two. He believed in a stable economic principle.

Tiruvalluvar is not in favour of exploiting mineral wealth that lies buried in the land. In his views, this is only a secondary source of wealth. He rather lays more emphasis on the raising of food from the land and projects water to be the greatest natural resource. Its sources are the rain, the rivers and brooks and the subsoil water that can be tapped through wells. According to him, the ultimate base of an economic society is the raising of food from the land in the production of which the competence and labour of human beings play a major part.

So far as the treasury of a State is concerned, the ruler has to

promote the capacity of his citizens to pay him the taxes. By collecting wealth through taxes, he has to spend the money for the welfare of his people.

*A great king will be able to acquire wealth, develop and guard it;
For equitable distribution on State expenditure and Public good.* (385)

According to Tiruvalluvar, there are three sources of income of a King – wealth of heirless estates (Shamlat land), taxes from the subjects and tributes paid by the vanquished enemies. Out of three sources, the land revenue – the traditional one-sixth of the produce has always been the major source of income for the States in India and the people have been paying it willingly, regarding it to be their normal duty.

According to Manakkudavar, as the land revenue was taken by the State for the security of the people, it was paid ungrudgingly and voluntarily. This is why it has been called *Kaṭamai* or duty. Tiruvalluvar was not in favour of any undue compulsion in taxation.

The king who extorts money at the point of bayonet is like a Highwayman relieving wayfarers of their belongings. (552)

Although the farmer was to pay one-sixth of his produce as land revenue, Tiruvalluvar never referred to the proposition in his *Tirukkural* because, due to some reasons, sometimes the harvest did not enable the farmers to pay one-sixth of their output. At such times, people used to pay only a part of the land revenue of their own and regarded it as their *Kaṭamai* – duty.

Duties levied on commerce both by water and road – import and export duties:-

During the time of Valluvar, as the trade and commerce were important activities, a considerable revenue was earned by way of customs. The name used in Tamil for custom is *Ulaku*. To make sure that the goods do not escape duty, Chola Kings used to stamp the merchandise with their tiger insignia at the Port of *Kaveripattinam*.

The third source of income was the tribute and reparation received from the conquered enemy.

According to Tiruvalluvar, the ruler of an ideal society should

possess a sizeable reserve fund with him. If such a surplus fund is not possible, his income and expenditure should at least match each other. In other words, an ideal ruler should keep his budget balanced and it should never be in deficit. Tiruvalluvar says:-

An efficient King promotes all the resources of income of his State and

Safeguards them properly. Then he spends that income judiciously for the welfare of his people. (385)

Modern economists do not believe in keeping the budget balanced as a must. They feel that in modern society, sometimes it becomes necessary to keep the budget in deficit, although the deficit is recovered later by cutting short the expenditures. So far as the public expenditures are concerned, Tiruvalluvar again does not present us with any special theory except that public funds should be used in the best interests of the public. According to Parimelazhagar's commentary on *Kural* No. 385, it should be spent on defence, public works and social services. So, in short, it can be said that from the economic point of view, Tiruvalluvar's concept is that of a welfare state and not that of an autocratic regime.

Tiruvalluvar looks upon education also as basic for a progressive economy:

Learning is an imperishable and flawless wealth;

The rest is mere dross. (400)

Next to education, Valluvar gives importance to the system of public health as a part of his socio-economic policy. According to him, out of basic freedoms of a man, the freedom from disease is next to freedom from hunger. He cannot see the spreading of diseases in his ideal society. He says:-

Foods excessive or deficient

Bring about disease.

Valluvar condemns poverty as a great evil of the society. He does not extol the virtues of poverty as many schools of asceticism have done in their attempt to vindicate a life of negation. Rather, he has depicted the horrors of poverty in such a manner that no doubt remains in the minds of the readers about his faith in his philosophy of life-affirmation. In one of his Kurals he says:-

Nothing is more dreadfully painful than poverty (1041)

Again he says:

*But it is impossible to get even a wink of sleep in minds of
poverty.* (1049)

Tiruvalluvar lauds the accumulation of wealth in a positive manner. Like all economists, he believes that wealth is only a means and not an end in itself. According to him, the means of acquiring wealth should not only be legally justified but also morally proper.

*Out of a fortune built up by fair means, flow the joys of
earthly facilities
and the fulfillment of virtuous code of conduct.* (754)

For a developed society Valluvar emphasizes the importance of industry because in his opinion industry is a crux of a society's wealth.

*Industry is the mother of prosperity; but indolence only
Bringeth forth misery.* (616)

Tiruvalluvar also mentions some factors that ruin the economic position of the society. These evils are drinking, gambling and prostitution.

According to Dr. B. Natarajan, if we are to find any man whose economic ideas are nearest to Tiruvalluvar he is Adam Smith, in fundamentals, though not in details. Like Tiruvalluvar, Adam Smith also believes all human beings to be alike from their very birth. Differences discernable in the human beings are only due to differences in their training and in environment. Francis Hutcheson, the teacher of Adam Smith, was Professor of Moral Philosophy at the University of Glasgow and so was Adam Smith. Before writing the book "The Wealth of Nations" he wrote the book "Theory of Moral Sentiments". But his book "Wealth of Nations" is regarded as a classic on economics. In this book Adam Smith expressed his views that State should raise its economic superstructure founded on ethical basis. Tiruvalluvar also expressed his views about economics after pronouncing his views about ethics – based ideal society. According to Dr. B. Natarajan, although there is a gap of fifteen to twenty centuries between Tiruvalluvar and Adam Smith, the ideas of dignity of man, economic freedom of the individual, the concept of a dynamic society and the essential qualities needed by individuals constituting such a society were all ideas that were hotly canvassed by both. The greatness of Valluvar is that he did them twenty centuries earlier.

III. KĀMATTUPPĀL

Tiruvalluvar, in the first part of *Tirukkural*, Dharma – *Arattu-p-pāl*, has emphasized universal love as the bliss of human life. He believes that this love should be pure. He starts his views with the love between husband and wife. He regards physical aspect of love as mean. But, if physical love is devoid of spiritual love, it is nothing but an embracing of corpses, as he says in his Chapter on public women. The physical embrace becomes human and divine if it is between two loving souls. Tamilians visualize it in terms of a fabulous bird with two heads but one body.

Tiruvalluvar also says that such a love grows through at least seven previous births. So, if such a man and woman meet all of a sudden, they are attracted to each other by nature, per God's will, and thus develop love prior to their marriage. In Tamil, such a pre-marital love is called *kaḷavu*. In this love, the heart of a lover is drawn by the beloved just like magnet attracting iron.

Sometimes, the lovers are attracted towards each other at the first sight only. On seeing each other the love hidden in their hearts bursts out like a fountain. They feel as if some providence were empowering their hearts. The lover is bewildered on seeing his beloved. Her looks and smile are full of intoxication. Her embrace is a feast to all the senses, sweeter than all the pleasures of the world. It is not merely physical pleasure but a spiritual bliss too, as the soul is rejuvenated.

*Even the hero of many wars, seeing the loving beauty
Of his beloved, feels totally defeated.*

Tiruvalluvar has depicted the tender love feelings of lovers in such a psychological manner that it has become an example in itself in the whole world of literature. About love, he writes:

*More delicate than the softest of flowers is genuine love,
only a few
approach it with deserved gentleness to enjoy its blissful
promise. (1289)*

Again –

*Wine giveth joy, but only to him that tasteth it;
It can never delight at the mere seeing as doth love. (1090)*

The first stage of the start of love has been depicted in a psychologically subtle way:

*She looked and then bowed; that was the watering of
The young plant of love that was springing between us.
(1093)*

Similarly Tiruvalluvar says:

*When I look she looks down; but looks as
It were with a half closed eye and smiles. (1094)*

The state of union in love has been depicted in such a way that the reader feels as if he himself is passing through it.

*All the five senses delight of sight, sound, taste, smell and
touch are experienced together, only in the embrace of this
resplendent damsel. (1101)*

In this union, there is no distinction between the enjoyer, the enjoyed and the enjoyment. Naturally, the lover, who has passed through sex into super consciousness asks:

*Is the world of the lotus eyed God so sweet
As sleep in lover's arms so soft. (1103)*

A lover who has sunk his soul in the love of his beloved reflects his memorable experience as:

*The more you know, the more you know that you don't, likewise,
the more you enjoy this loss, the more you know you haven't.
(1110)*

In homeopathy, a medicine that produces a disease is itself given to cure that disease, but in allopathy the principle applied is the opposite. Tiruvalluvar is aware of both of these principles. That is why his lover says:

*The medicine that cures a disease is its opposite;
But for the malady this girl induces, she alone is the cure.
(1102)*

Tiruvalluvar has not only depicted the feelings of the union between the lover and the beloved but has illustrated the feelings of separation also very beautifully. A beloved separated from her lover asks him:

*Fire burns you if you touch it; can it, like love sickness,
burn you
when you keep yourself away from it?* (1159)

Social duties, family duties, educational requirements, religious customs, etc., are some of the factors to disunite lovers. In Tamil language, this separation is called *Pālai*. In this separation, both lovers, thinking it to be the duty, were playing their role in the development of the society. For such a love-husband who has gone to a far off land, his beloved-wife complains:

*While I am asleep, he lies on my shoulder,
But the moment I awake he rushes into my heart.* (1218)

As has already been said, Tiruvalluvar regards the love of a husband and wife to be the most ideal; so he has tried to depict it thoroughly.

A beloved (wife) wants to be in the clutches of his lover (husband) for the maximum period and if it is loosened a bit, she feels that her blissfulness is curtailed.

*When I loosened the arms that were in embrace,
The forehead of the beloved with the gold bracelet curved
pale.* (1238)

Similarly,

*As a cool breeze sole into our tight embrace, unable to
Bear it, pallor covered her eyes in a flood of tears.* (1239)

Teasing each other, passing satirical remarks, annoyance and consolation in the love-life of a husband and wife are some of the factors which refresh and rejuvenate their love-feelings towards each other.

*I said to her, I love thee above all; and behold,
She frowned at once asking, above whom? And above
whom?* (1314)

Again:

*I repressed my sneeze; and then also she wept saying, though
wanteest to conceal from me that some of thy friends are
thinking of thee.* (1318)

The beloved regards her lover to be entirely her own, but when she notices that others are also enjoying the youthfulness and glory of her lover through their glimpses, out of envy she decides to avoid his embrace.

*The eyes of many other women have feasted on your broad
chest,
And therefore, I shall have none of thy embrace.* (1311)

The beloved makes a number of plans to show her annoyance to her lover for coming after such a long period so that when he comes she will show him her displeasure and will not speak with him; when he consoles her, she will not come to terms. But, then, when he came and she saw him, her impatient heart forgot all the grievances and she clung to him.

*I wanted to go away in a huff; but I went and embraced
him,
For I saw that my heart had already joined him.* (1259)

On the other hand, the lover also did not feel any lesser pain of separation and so he says:

*I knew not before that thing called death; now I know it:
It has the form of a woman with large battling eyes.*
(1083)

In daily life, difference of opinion and hence annoyance is a natural thing to occur but it should not be allowed to go too long. A short annoyance actually wins the laurels of love. After this, the lovers enjoy the charm of sweet embraces.

*In lover's quarrels the one, who lovingly gives in first, is
the real winner;
To be truly proved, on reconciliation and embrace.* (1327)

So, in the end, Tiruvalluvar tells us, it will be in the interest of the perfect husband that his beloved wife with charming beautiful

eyes is annoyed with him sometimes. Because, it is also blissful to console an annoyed beloved and thus enhance the feelings of love.

*Oh, let me enjoy her frowning and her pouting a little more
Only let night prolong her reign at my prayer. (1329)*

Indeed, Tiruvalluvar in his *Kāmattuppāl*, has depicted the feelings of lovers in such a beautiful and psychological way that it is very difficult to find a parallel in the whole of the world.

So, in the age of Tiruvalluvar, *Kāmam* was idealized as it was equated with love – more than physical pleasure or lust. Manakkudavar was the first to interpret *Kāmam* as *Anpu*, he added that it may also mean physical union. Tiruvalluvar also believes that, in physical pleasure, love should be there. Love is not merely physical but it too is experienced through five senses. So there is no need of feeling ashamed of the Tiruvalluvar's *Kāmam* theory which has its roots in physical pleasures. Dr. Graul and Dr. Pope, who at first were misled by the word *Kāmattuppāl* used by Tiruvalluvar, realized the uniqueness of Tiruvalluvar's theory of love when they read the Chapter of *Kāmattuppāl* carefully. Schweitzer also recognizes the uniqueness of the philosophy of *Tirukkural*.

Vatsayana regards love as a pleasure of physical union and does not see any divinity necessarily to be present in it. A woman embraced may be a virgin, a prostitute or the wife of some other man. For Vatsayana, in this love-making there is no question of bringing values. But, Tiruvalluvar gives priority to ideals and moral values. He condemns the hankering after another's wife as it is against Dharma. One may get pleasure from it, but Tiruvalluvar never calls it *Kāmam*. In his theory of State and society also, he has condemned the institution of prostitution. According to him, the embrace of a prostitute is the embrace of a corpse because of the absence of love in it. So, Tiruvalluvar's love philosophy is a practical philosophy and it contributes to the welfare of the society.

TIRUKKURAL – STYLE

In *Tirukkural*, Tiruvalluvar has presented excellent ideas; what is more, his style of expression is exquisite and full of dramatic impulses. Thus, reading his creation, a reader is not only impressed by the views but also feels as if he were seeing, listening and enjoying it personally. To make his work interesting and dramatic sometimes he uses the addressing style, at places question-answer style, occasionally negative style and at times exclamatory style.

For example in addressing style, he says:

*May you flourish, O Anicham ! you have a delicate nature.
But my beloved is more delicate than you. (1111)*

*If you can indeed shine like the face of a woman, Flourish,
O moon, for then would you be worth loving. (1118)*

Sometimes he uses the question answer style:

*What honours shall I do to the dream which
Hath brought me message from the beloved. (1211)*

*To win once, the gambler loses hundred to foes.
What good can gamblers gain in life? Nothing but loss.
(932)*

*Is the heaven of Lotus-eyed God so sweet as
Sleeping in love's soothing arms? (1103)*

Similarly, sometimes he uses the exclamatory style:

*A long life to you, O dark evening! You are sightless
Is your help-mate (also) as hard hearted as mine? (1222)*

Now and then he lends a dramatic touch to his writing by using the negative style:

*Unlike liquor which yields delight only when it is drunk,
Love gives pleasure even when looked at. (1090)*

In some places he uses the soliloquy style:

*O my mind! Could you not invent some rare medicine
That can cure this chronic malady of passion. (1241)*

*How do you compare her eyes with flowers, O deluded mind?
Many see flowers. Her eyes see me alone. (1112)*

*Your anger is false, O heart; for when you meet
Your lover face to face, you rush to his embrace. (1246)*

In some places, he uses the soliloquy style in such a way that the reader feels himself sitting in some theatre and listening to all these things in person:

*Embrace him not, my dear, but feign to be angry:
Let us just see a fun how he is nettled over it. (1301)*

To express his ideas more clearly and exquisitely he sometime uses a number of similes, metaphors, illustrations and analogies. For example:

*Within the frame of my body as if suspended on both sides
of a pole, held across the shoulder, my passionate love as
well as my delicacy are balanced. (1163)*

*The endless nights passing slowly are more cruel to me
Than the soul-less torturing me in separation. (1169)*

*If my eyes can run, even as my heart runneth, to
Where he is; they need not know the swimming in a sea of
tears. (1171)*

*The door that I bolted with the bolt of modesty
Will yet yield to the axe of an overpowering love. (1251)*

Similes

*The vestment that covereth the beauteous breasts of this
fair one are even
as the eye cover on the eyes of the Infuriate elephant.
(108)*

*His arm is as the bamboo; her body is as tender leaf, her
smile is a very pearl;
the sweetest of odours if her breath; and her eye is piercing
as the lance. (1113)*

Illustrative Metaphor

*The “Kavarima” giveth up its life when it loseth its wool:
There are men
who are equally sensitive and they put an end to their lives
when they
cannot save their honour.* (969)

*Poverty is a plague, a painful disease, it brings
With it plenty of untold sufferings.* (1145)

Hyperbolic Metaphor

*Sweet like milk and honey is the dew
From the white teeth of the lady of gentle words.* (1121)

Tiruvalluvar’s selection of words to depict his ideas is so appropriate and subtle that it seems impossible to change them with other words. He believes that while writing anything the writer should act like a gifted and wise goldsmith so that the words could convey the intended idea to the reader in the best possible way, in its full form. He writes in one of his *Kurals*:

*Weigh your words carefully so that the words of none
Can win or refute your statement.*

Tiruvalluvar was fully conscious of the relations of ideas with vocabulary and he knew how ideas influence the vocabulary, and vocabulary impacts ideas. So, he believed that a writer should choose his vocabulary with full concentration and labour.

Tirukkural is a most celebrated proverbial literary product of the Tamil language.

James A. Kelson, writing in the *Encyclopaedia of Religion and Ethics*, has said that brevity and popularity are the essential characteristics of proverbs. Tiruvalluvar chose the *Kural* metre to express his views and this indicates his keenness for brevity – an aim, in which he has fully succeeded. *Tirukkural*, like Dohas, are compact couplets in which ideas are expressed in the briefest form. It would be helpful to recall that most of the Chinese proverbs are also in couplets and riddles. Bhujharats/Proverbs of Pandit Surta of Punjabi literature are also in couplets/ Dohas. (Collected and edited by S. Ganga Singh Bedi).

Tiruvalluvar’s popularity in the modern period is beyond doubt.

According to Aristotle, “Proverbs are the survived wisdom of the ancient generation”. In this way, *Kural* may be said to be a vessel which holds some of the salvaged flotsam of ancient Tamil wisdom.

Tiruvalluvar’s *Tirukkural* has much influenced the Tamil writers also. A number of writers have adopted *Tirukkural*’s ideas as well as its phraseology in their writings. The noted Tamil writer Kambar can be cited as an example. Similarly, Sivagnana Munivar, the author of “Somesar *Mutumoli Venpā*, also used *Kural* as a repository of readymade wise sayings. Munnturai Araiayar in writing *Palamoli* has used Tiruvalluvar’s lines as proverbs because he considered *Kural*s as proverbs. As a matter of fact Munivar had called *Kural* couplets *Mutumoli* which means *Palamoli* i.e., proverbs.

CONCLUSION

To conclude, we can say that Tiruvalluvar had a dream of an ideal world, which should have at its base the highest human values – love, friendship, service of humanity, goodwill for all, doing good to others and equality of human beings. And in this social system, there should be no gambling, drinking or any type of undesirable social evils, including prostitution. Tiruvalluvar wanted that the ruler should be good at heart, intelligent and judicious. In that system, money earning should be based upon honesty and it should be spent by sharing it with the needy.

Such an ideal social system is an urgent requirement of our modern age. Because modern human beings have totally adopted the materialistic bent of mind and have got no respect for higher human values of life. Corruption in all spheres of life has come to prevail in our society. Unity, the feelings of brotherhood have vanished. Provincialism, racialism, doctrinism, etc., are the basis upon which people are fighting with one another. Today, the entire world is under the shadow of terrorism. Therefore today, there is a dire need for reviving the teachings of Tiruvalluvar’s *Tirukkural* and bringing them into practice in our day-to-day life.

Dr. TARLOCHAN SINGH BEDI, M.A., Ph.D.,

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰਿਕ ਚਰਚਾ

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਰਚੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਸਮੁੱਚੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵੱਖ-2 ਧਰਮਾਂ, ਅਕੀਦਿਆਂ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਲੋਂ ਚਿਰਕਾਲ ਤੋਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਰਚਨਾ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਤਾਮਿਲ ਦੀ ਬਾਈਬਲ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਲੇਖਕ ਸੰਬੰਧੀ:- ਇਕ ਰਵਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਇਕ ਹਰੀਜਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਲੜਕਾ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਬਾਰੂਵੀਂ-ਤੇਰੂਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਰਵਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਤਾਮਿਲ ਰਚਨਾ ਨਾਣਾਮੀਰਤਮ (*Nānāmirtam*) ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੈ। ਨਾਣਾਮੀਰਤਮ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਲੀਤਾਤਨ (*Yalittattan*) ਸੀ। ਮਨੀਮੈਕਾਲਾਈ (*Maṇimēkalai*) ਰਚਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਲਵਰ ਸ਼ਬਦ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਾਹੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਹਾਥੀ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਢੋਲ ਵਜਾ ਕੇ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਫੁਰਮਾਨ ਸੁਣਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਇਕ ਰਵਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵਾਸੂਕੀ (*Vācuki*) ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ ਪਤਨੀ ਸੀ।

ਇਕ ਹੋਰ ਰਵਾਇਤ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੂਸਰੀ ਸਦੀ ਬੀ. ਸੀ ਵਿਚ ਹੋਏ ਸੀਲੋਨ ਦੇ ਇਕ ਤਾਮਿਲ ਰਾਜੇ ਇਲੇਲਾ ਸਿਮਹਾ (*Elela Simha*) ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ। ਇਲਾਅ (*Ela*) ਜੈਨ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ ਤੇ ਸੰਤ ਇਲਾਚਾਰੀਆ (*Elacarya*) ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ। ਲੇਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਨੈਣਾਚਾਰੀਆ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਕੁੰਡਾ ਕੁੰਡਾਚਾਰੀਆ (*Kunda Kundacharya*) ਦਾ ਚੇਲਾ ਸੀ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਮਾਲਾਈ (*Tiruvalluva Mālai*) ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਪਾਂਡੇ ਰਾਜਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਗਮ ਕਾਲੀਨ ਸਵੈ-ਗਰਭਿਤ ਕਵੀਆਂ ਦੇ ਗਰਭ ਨੂੰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਸੁਣਾ ਕੇ ਤੋੜਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਸੰਗਮ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਲਵਰ ਨੂੰ ਪਾਂਡੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਮਧੁਰਾਈ ਦੀ ਇਕ ਸ਼ਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾ ਮਧੁਰਾਈ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋਣਾ ਇਸ ਮਾਣਤਾ ਦਾ ਸਮੂਖਨ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੱਲਵਰ ਮਾਈਲਾਪੋਰ (*Mylapore*) - ਸਾਨਥੋਮ (*Santhome*) ਨਾਲ ਨੇੜਿਓਂ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ ਜਿਥੇ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਪੋਪ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਲਵਰ ਨੂੰ ਸੰਤ ਥਾਮਸ ਦੇ ਮਾਊਂਟ (*Mount*) ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪ੍ਰੰਤੂ ਡਾ: ਐਸ ਪਦਮਾਨਾਭਨ ਨੇ ਕਈ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਠੋਸ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਲਾ ਕੰਨਿਆ ਕੁਮਾਰੀ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਭਗਵਾਨ ਮਹਾਂਵੀਰ ਤੇ ਗੌਤਮ ਬੁੱਧ ਵਾਂਗ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਧਾਰਮਕ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਬਣਿਆ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਦਾ ਨਾਮ ਵੱਲਵਾਨਾਡੂ ਸੀ। ਡਾ: ਪਦਮਾਨਾਭਨ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਈਲਾਪੋਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮ੍ਰਿਤਯੂ ਸਥਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੀ 'ਵੱਲਵਰ' ਕਵੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਸ ਜਾਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇਹ

ਜ਼ਰੂਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵੱਲਵਰ ਜੁਲਾਹੇ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਹਾਥੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਿਹੜਾ ਬੰਦਾ ਰਾਜੇ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ 'ਵੱਲਵਨ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਵੱਲਵਰ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਲਾ 'ਰ' (R) 'ਵੱਲਵਨ' ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਵਰਤਣਾ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਬਹੁਵਚਨ ਬਣਾ ਕੇ ਵਰਤਣਾ ਹੈ ਅਥਵਾ 'ਵੱਲਵਰ' ਇਜ਼ਤ ਦਾ ਸੂਚਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਰਚਨਾ ਕਾਲ : ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਰਚਨਾਕਾਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨਾ ਵੀ ਬੜਾ ਕਠਨ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਅੱਠਵੀਂ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਵੀ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਧੁਰਈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਤਾਮਿਲ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਾਇਆਪੁਰੀ ਪਿਲਾਏ (Vaiyapuri Pillai) ਜਿਸ ਨੇ ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ ਤਾਮਿਲ ਲੈਂਗੂਏਜ ਐਂਡ ਲਿਟੇਚਰ (History of Tamil Language and Literature) ਇਕ ਵਿਦਵਾਤਾ ਪੂਰਨ ਰਚਨਾ ਰਚੀ, ਨੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੂੰ ਸ਼ੈਵ ਸੰਤ ਕਵੀ ਅੰਪਾਰ (Appar) - 600 ਈਸਵੀ, ਦਾ ਸਮਕਾਲੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਹੁਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਮੱਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਜੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗਮ ਕਾਲੀਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਪਿੱਲਾਏ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਬਣਾਏ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਵਾਦ ਗ੍ਰਸਤ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੰਗਮ ਕਾਲੀਨ ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸ਼ੈਲੀ-ਗਤ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ ਕਿਉਂਜੋ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ, ਸੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀ ਪ੍ਰਚਲਤ ਲੋਕ-ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਿਲਪਾਦੀਕਰਮ (Cilappatikāram) ਤੇ ਮਨੀਮੇਕਲਾਈ (Manimēkalai) ਸੰਗਮ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸੁਪ੍ਰਸਿੱਧ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਨ। (Ilankō Atikal)-ਲੈਂਗੋਅਦੀਗਲ ਸਿਲਪਾਦੀਕਰਮ ਦਾ ਰਚਨਹਾਰਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨੀਮੇਕਲਾਈ ਦਾ ਲੇਖਕ ਸਾਥਨਾਰ (Sathanar) ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਲੀਆਂ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਲੇਖਕ ਸਮਕਾਲੀਨ ਸਨ। ਸਾਥਨਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਚੇਰਾ ਰਾਜਾ ਸੇਨਗੁਟੁਵਨ ਨੇ ਸਿਲਪਾਦੀਕਰਮ ਦੀ ਨਾਇਕਾ ਕੰਨਗੀ (Kannaki) ਖਾਤਰ ਇਕ ਮੰਦਰ ਬਣਵਾਇਆ। ਸਿਲਪਾਦੀਕਰਮ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਰਗ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਲੋਕਾ ਦਾ ਰਾਜਾ ਗਜਾ ਬਾਹੂ ਚੇਰਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸੇਨਗੁਟੁਵਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਨਗੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਿਚ ਆਪ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਰਾਜਾ ਬਾਹੂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿਹੜਾ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ ਸੀਲੋਨ (History of Ceylone, Vol. I, Pages 183-85) ਅਨੁਸਾਰ ਗਜਾ ਬਾਹੂ ਨਾਮ ਦੇ ਦੋ ਰਾਜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਸੀਲੋਨ ਉੱਤੇ 114 ਤੋਂ 136 A.D. ਤਕ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾ ਗਜਾ ਬਾਹੂ ਨੇ ਸੀਲੋਨ ਉੱਤੇ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਹੁਤੇ ਤਾਮਿਲ ਵਿਦਵਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨੀਮੇਕਲਾਈ ਤੇ ਸਿਲਪਾਦੀਕਰਮ ਦੂਸਰੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਰਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਗਜਾ ਬਾਹੂ ਨੇ ਕੰਨਗੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਦਾ ਸੀ। ਮਨੀਮੇਕਲਾਈ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚੋਂ ਉਦਾਹਰਣਾ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਰਚਨਹਾਰੇ ਨੂੰ ਪੋਇਲ ਪੁਲਾਵਰ (Poyyil Pulavar) ਮਿਥਿਆ ਰਹਿਤ ਕਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿਲਪਾਦੀਕਰਮ ਵਿਚ ਵੀ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚੋਂ ਬੜੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਉਦਾਹਰਣਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਸੰਗਮ ਕਾਲੀਨ ਕਈ ਰਚਨਾਵਾਂ ਜੋ ਕਿ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਦੀਆਂ ਸਿੱਧ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਵਿਚ ਵੀ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਕਵੀ (Divine Poet) ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਗਵਾਹੀਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਲਈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜੀਆਂ ਸਨ ਸੋ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਸਦੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਦੇ ਫਲ

ਸਰੂਪ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਦੇ ਸਾਬਨਾਰ ਨੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਕਵੀ (Divine Poet) ਕਿਹਾ ਹੈ। ਸੋ, ਡਾ: ਐਮ. ਰਾਜਾ ਮਨੀਕਾਰਾਰ (Dr. M. Rajamanikandar) ਦੇ History of Tamil Language and Literature, Page 123 ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸ ਧਰਮ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ :- ਇਕ ਪਾਸੇ ਜੇ ਡਾ: ਪੋਪ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਈਸਾਈ ਮੱਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੂੰ ਜੈਨ ਮੱਤ ਦਾ ਅਨੁਆਈ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੈਨ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿਚ ਝਲਕਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਨਾਇਨਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਚੌਧਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨੀਲਾਕੇਸ਼ੀਤ-ਤਿਰੇਤੁ ਦੀ ਜੈਨ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੂੰ 'ਸਾਡੀ ਅਧਿਕਾਰਿਤ' ਰਚਨਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ, ਬੋਧੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਹਾਂ ਕਾਵਿ ਮਨੀਮੇਕੇਲਾਈ (Manimēkalai) ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ੁੱਧ ਬੋਧੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਵੈਸ਼ਨਵ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਆਲਵਾਰਸ ਤੇ ਤਿਵਾਰਮ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਵਾਕੰਸ਼ ਲਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਸ਼ੈਵ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਤਿਰੂ ਕਾਲੀਰੂ-ਪੀ-ਪਤੀਆਰ (Tirukkālirrupatīyār) ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚੋਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬੰਦ ਇਉਂ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸ਼ੈਵ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਾਈਬਲ ਹੋਵੇ।

ਬੋਝੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੀ ਇਉਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਤੇ ਮੰਨਦੇ ਆਏ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਰਚਨਾ ਹੋਵੇ।

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚਲੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਵਡੀ ਅੜੋਣੀ ਓਦੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਪਸ ਵਿਚਲੇ ਵਿਰੋਧ-ਵਿਚਾਰ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਧਰਮ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਤਿਰੂਵੱਲਵਾ ਮਾਲਾਈ (Tiruvalluvamālai) ਸ਼ਾਇਦ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਾ ਮਾਲਾਈ ਰਚਨਾ ਕੇਵਲ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਵੇਦਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਂਦੀ ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਥਵਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਵਲ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸ ਵਿਚ ਬਿਨਾ ਭੇਦ ਭਾਵ ਦੇ ਸਭ ਜਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਪਾਰੀਮੀਲਾਲਾਰ (Parimēlalakar) ਵਰਗੇ ਮਧਕਾਲੀਨ ਲੇਖਕ ਜਾਂ ਨਵੀਨ ਕਾਲੀਨ ਵਿਦਵਾਨ ਡਾ: ਐਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਾਮੀ ਆਇਨਗਰ, ਸ੍ਰੀ ਵੀ ਆਰ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਦੀਪਸ਼ਤਰ ਤੇ ਕੇ.ਵੀ. ਰੰਗਾਸਾਮੀ ਆਇਨਗਰ ਵਰਗਿਆਂ ਨੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲਾਨ ਕਰਨ ਉਪ੍ਰੰਤ ਦਰਸਾਣ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪਦਿਆਂ (versas) ਦੀ ਗੂੰਜ ਸੁਣਾਈ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਡਾ: ਟੀ. ਪੀ. ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਸੁੰਦਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਨ ਬੁਧੀਮਾਨ ਇਕ ਸਾਂਝੇ ਕਲਚਰ ਤੇ ਸਾਂਝੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਣ ਵੇਲੇ ਆਮ ਕਰਕੇ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਉਤਲੀ ਸਾਂਝ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਇਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਉਂ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਲੇਖਕ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚਲੇ ਕੁਝ ਬੰਦਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਨ ਦੇ ਯਤਨ ਵੀ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਜਿਹੇ ਸਭ ਯਤਨ ਨਿਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਵਾਸਵਿਕਤਾ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਸਰਬ ਸਾਂਝਾ ਲੇਖਕ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਇਕ ਵੀ

1 Tirukkural in Punjabi

ਵਾਕੰਸ਼ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ- ਜੈਨ, ਬੋਧੀ, ਵੈਸ਼ਨਵ, ਸ਼ੈਵ ਜਾਂ ਈਸਾਈ ਮਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਗੋਂ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸਰਬ ਸਾਂਝੀ ਤੇ ਪੂਰੀ ਮਾਨਵਤਾ ਉਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਨਾ ਇਕ ਵੱਡੀ ਗਲਤੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਇਉਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਮਨੂੰ ਦੇ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਕਾਮੰਦਕਾ ਦੇ ਨੀਤੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ, ਕੁਟਲਿਆ ਦੇ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਬੂਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਵਾਤਸਾਇਨ ਦੇ ਕਾਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤੋਂ ਵੀ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਬੂਲੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਜੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਕਾਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਤਾਂ।

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੀ ਸੰਪਾਦਨਾ :- ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਕੰਮਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਸ਼੍ਰੋਮ ਧਾਰੀਮੀਲਾ ਲਹਿਰ (Parimēlalakar) ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਹਿਤ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1272 ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਗ੍ਰਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨੌਂ ਹੋਰ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਹਿਤ ਕੁਰਲ ਸੰਗ੍ਰਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਾਨਕੁਦਾਵਰ (Manakkudavar) ਪਾਰੀਪੇਰੂਮਲ (Paripperumal), ਪਾਰੀਥੀਅਰ (Paritiyar) ਤੇ ਕਾਲਿੰਗਰ (Kalingar) ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਾਨਕੁਦਾਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਸ਼ਾਇਦ ਗਿਆਰਵੀਂ ਸਦੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਟੀਕਾ ਹੈ ਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਟੀਕਿਆਂ ਵਿਚਲੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਬੰਦਾਂ ਵਿਚ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਮਾਨਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੈਪਟਰਾਂ ਵਿਚਲੀ ਤਰਤੀਬ ਵੀ ਇਕੋ ਹੈ ਅਤੇ ਚੈਪਟਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਕੁਲ ਚੈਪਟਰ 133 ਹਨ ਤੇ ਕੁਲ ਬੰਦ 1330 ਹਨ। ਹਰ ਚੈਪਟਰ ਵਿਚ ਦਸ-2 ਬੰਦ ਹਨ।

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ :- ਈਸਾਈ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਨੇ ਤਾਮਿਲ ਕਲਾਸੀਕਲ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਸੁਸਾਇਟੀ ਆਫ ਜਿਸੂਜ਼ (Society of Jesus- 1700-1742 AD) ਦੇ ਪਾਦਰੀ ਬੇਸਕੀ (Fr. Baschi) ਨੇ 1730 ਈ: ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਲਾਤੀਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੀ. ਯੂ. ਪੋਪ (G. U. Pope) 1820-1908 AD. ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਵਲ ਇਕ ਭਾਗ ਇੰਡੀਆ ਆਫਿਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਫਰਾਂਸਿਸ ਵਾਈਟ (Francis White) ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ 120 ਬੰਦਾਂ ਦਾ ਸੰਪਾਦਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ 390 ਪੰਨਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਡਾ: ਗਰਾਲ (Dr. Graul) ਨੇ 1850 ਈ: ਵਿਚ ਇਸਦਾ ਜਰਮਨ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਤਾਮਿਲ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਲਾਤੀਨੀ, ਜਰਮਨ, ਫਰਾਂਸੀਸੀ, ਡੱਚ, ਫਿਨਿਸ, ਪੋਲਿਸ਼, ਰੂਸੀ, ਚੀਨੀ, ਫਿਜ਼ੀ, ਮਾਲਾਏ, ਤੇ ਬ੍ਰਹਮੀ, ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਭਾਸ਼ਾ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਹੀ ਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਿਖੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਦੱਖਣ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਤੇਲਗੂ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਵੈਂਕਟਰਾਮ ਨੇ ਤ੍ਰੀਵਰਗ ਦੀਪਕਾ (ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਥਮ ਭਾਗ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ), ਕੰਨੜ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਨਰਸਿੰਹਾਚਾਰੀਆ ਨੇ ਨੀਤੀ ਮੰਜਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਲ ਗੁਣਡਪਾ ਨੇ ਵੀ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਮਲਿਆਲਮ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਪਿੱਲੇ ਨੇ ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਖੰਡਾਂ ਦਾ ਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਬੰਗਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਡਾ: ਨਲਿਨੀ ਮੋਹਨ ਮਾਨਿਆਲ ਨੇ ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਉਰਦੂ, ਮਰਾਠੀ ਵਿਚ ਵੀ ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਹੱਲਾ ਅਨੁਵਾਦ ਵੀ ਇਸੇ ਕੜੀ ਵਿਚ ਹੈ।

ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ 1926 ਈ : ਵਿਚ ਖੇਮਾਨੰਦ ਰਾਹਤ ਨੇ ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਤਾਮਿਲ ਵੇਦ’ ਨਾਉਂ ਹੇਠ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਡਾ: ਸ਼ੰਕਰ ਰਾਜੂ ਦਾ ਸੰਪਾਦਿਤ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ 1958 ਈ: ਵਿਚ ਮਦਰਾਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਡੀ. ਜੈਨ ਨੇ 1951 ਈ: ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਮੁ: ਗੋ: ਵੈਂਕਟ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣਨ ਨੇ 1964 ਈ: ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਧਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ; 1967 ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਉੱਤਰ ਵੇਦ’ ਨਾਉਂ ਹੇਠ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ। 1982 ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਸਤ ਸੌ ਪਦਿਆਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਸਤਸਈ’ ਨਾਮ ਹੇਠ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ। ਇਵੇਂ ਹੀ 1987 ਵਿਚ ਮੂਲ ਤਾਮਿਲ, ਦਵਨਾਗਰੀ ਲਿਪੀ ਅੰਤਰ ਤੇ ਦੋਹਾ ਛੰਦ ਵਿਚ ਹਿੰਦੀ ਅਨੁਵਾਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਰ ਕਈ ਅਨੁਵਾਦ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ।

ਪੀ.ਐਸ. ਸੁਬਾਮਣੀਅਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ‘ਸੁਨੀਤੀ ਕੁਮਾਰ ਮਾਲਾ’ ਨਾਮ ਹੇਠ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਅਨੁਵਾਦ 1922 ਈ: ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਦੇਸਿਕਨ ਨੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਅਨੁਵਾਦ 1979 ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ।

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਨਾਮ

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਸਮਾਂਤਰ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਪਵਿੱਤਰ, ਉੱਤਮ, ਸੁੰਦਰ।’ ਦੱਖਨ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ‘Hon’ble’ ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਵਰਤਣ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਡਾ. ਵਿੰਸਲੋ (Dr. Winslow) ਅਨੁਸਾਰ ‘ਕੁਰਲ ਤੋਂ ਭਾਵ ਛੋਟਾ, ਸੰਖਿਪਤ, ਸਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਹਿਤਕ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਜੋਂ ਦੋ ਸਤਰਾਂ ਵਾਲੇ ਛੰਦੋਬਧ ਰੂਪ ਜਾਂ ਦੋਹਰਾ ਜਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਵਾਲੇ ਛੰਦ ਨੂੰ ਕੁਰਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਲਾਈਨ ਵਿਚ ਚਾਰ ਤੇ ਦੂਜੀ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਚਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।’ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਛੰਦ ਰੂਪ ਕੁਰਲ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਆਮ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਲਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਰਚਣਹਾਰੇ ਨੇ ਖੁਦ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਮੂਮਾਲ (Muppāl) -ਤਿੰਨ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਰਚਨਾ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਵ, ਇਹ ਰਚਨਾ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪੱਖਾਂ-ਧਰਮ, ਅਰਥ ਤੇ ਕਾਮ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜੀਵਨ-ਪੁਰਸ਼ਾਰਥਾਂ ਸਬੰਧੀ ਭਾਰਤੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ

ਭਾਰਤੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨੁੱਖਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਚਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹਨ-ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ ਤੇ ਮੋਕਸ਼। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਧਰਮ ਸੂਤਰ, ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਸਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਅਰਥ ਸੂਤ੍ਰ ਤੇ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਤੇ ਕਾਮ ਸੂਤ੍ਰ ਤੇ ਕਾਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਕਸ਼ ਸਬੰਧੀ ਵੀ ਵੱਖ ਵੱਖ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਬਲ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹਿਆਂ ਨੇ ਮੋਕਸ਼ ਨੂੰ ਤੇ ਕੁਝ ਇਕ ਵਿਚਾਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਲੌਕਿਕ ਮਹੱਤਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਪੱਖਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ਤ੍ਰੀਵਰਗੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਕਹਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਮੂਪਾਲ (Muppāl) ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਹੀ ਇਕ ਹੋਰ ਨਾਮ ਹੈ। ਜੈਨੀਆਂ ਵਿਚ ਤ੍ਰੀਵਰਗ ਸਬੰਧੀ ਕਈ ਰਚਨਾਵਾਂ ਰਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

ਟੋਲਕਾਪੀਅਨ (Tolkāppiyān) ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਤਾਮਿਲ ਦੀ ਇਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨਤਮ ਮਿਲਦੀ ਰਚਨਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਵਿਚ ਕਾਮ (Inpamum), ਅਰਥ (Porlum), ਧਰਮ (Aramum) ਤੇ ਮੋਕਸ਼ (Enrāṅku) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਉਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨਤਮ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁਖਾ ਜੀਵਨ ਅਸਲੀ ਜੀਵਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਨੁਖ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੱਖ ਇਕ ਬਾਕਾਇਦਗੀ ਵਿਚ ਮੁਕੰਮਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋਏ ਹੋਣ। ਜੀਵਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖ ਤੋਂ ਨਾ ਵਧੇਰੇ ਉੱਠਿਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਪੱਖੋਂ ਦਬੇਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਮਹਾਂ ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਚੰਗੇ ਪੱਖਾਂ ਉਤੇ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਬਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਇਕ ਉੱਤਮ ਮਹਾਂ ਕਾਵਿ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸੇ ਲਈ ਜਦੋਂ ਇਕ ਜੈਨ ਸਾਧੂ ਤਿਰੂਤੱਕਾ ਤੇਵਰ (Tiruttakka Tever) ਇਕ ਮਹਾਂ ਕਾਵਿ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਇਕ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਦੀ ਸਰਬਪੱਖੀ ਮੁਕੰਮਲਤਾਈ ਉਤੇ ਬਲ ਦੇਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਦੇ ਨਾਇਕ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿਚ ਤਿਆਗੀ ਬਣਾ ਕੇ ਇਕ ਉੱਚ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਵਿਚ ਇਹ ਇਕ ਕੁਦਰਤੀ ਆਇਆ ਵਿਕਾਸ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸਭ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਭਰਪੂਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਭੋਗ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਠੋਸਣਾ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਨਾਂਹ ਪੱਖੀ ਰਵਈਏ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸੁਭਾਵਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸੌਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਪਕੜੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਸੁਤੇਸਿਧ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਆ ਕੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਦਾਰਥਾਂ ਪਿਛੇ ਭਟਕਣਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ—ਜਦ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਭ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਕੰਮਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਹੋਰ ਸਭ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਨਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਦਾ ਸੁਤੇਸਿਧ ਹੀ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਵਿਚ ਇਸੇ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਪਾਰੀਮੇਲਾਲਕਰ (Parimēlalakar) ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਚੌਥੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਮੋਕਸ਼ ਦੀ ਅਨੁਉਪਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚੌਥਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਬਿਆਨਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੇਵਲ ਸਾਧਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਤੁਰਾਵਰਮ (Turavaram) ਅਥਵਾ ਸਨਿਆਸ ਇਕ ਸਾਧਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਅਖੀਰਲੇ ਪੜਾਅ ਤਕ ਲਿਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਥੋੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਚਾਰ ਪੜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪੜਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਬਿਆਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂਵੱਲਵਰ ਮਾਲਾਈ ਵਿਚ ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵੇਦਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਤ੍ਰੀਵਰਗੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਮਾਲਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਚਾਰ ਮਹਾਨ ਸਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪਰਤਾਂ ਅਥਵਾ ਸ੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨਾਲ ਬਿਆਨਿਆ ਹੈ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਮੋਕਸ਼ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਮਾਲਾਈ ਅਨੁਸਾਰ, “ਅਸੀਂ ਹਾਲੇ ਤੀਕ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਧਰਮ, ਅਰਥ ਤੇ ਕਾਮ ਦੇ ਸਭ ਪਹਿਲੂਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੋਕਸ਼ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ।” ਇਸ ਕਥਨ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਸਚਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਤਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰ ਵਰਗੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਤ੍ਰੀਵਰਗ ਵਿਚ

ਬਿਆਨਣ ਵਿਚ ਤਿਰੂਵੱਲਵਰ ਦੀ ਇਕ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਮੋਕਸ਼ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸਗੋਂ ਬਾਕੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਮਨੋਰਥਾਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਦੋ ਰਸਤੇ ਜਾਂ ਢੰਗ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਢੰਗ ਵਿਗਿਆਨਕਾਰਾਂ ਦਾ ਹੈ—ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਵਰਨਣ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਢੰਗ ਆਦਰਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਵਿਵਹਾਰਕ ਯੁਕਤੀਆਂ ਉਤੇ ਚਲਣ ਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂਵੱਲਵਰ ਇਸ ਪਿਛਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਵਿਚਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਬਾਰੇ, ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤਿਰੂਵੱਲਵਰ ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੇ ਅਸੰਭਵ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਇਕ ਵਿਵਹਾਰਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ਕ ਲੇਖਕ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਪਖੋਂ ਆਦਰਸ਼ਕ ਹੈ, ਉਹ ਇਕ ਵਿਗਿਆਨਕਾਰ ਵਾਂਗ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਅਸੂਲ ਘੜਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਲ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਬੰਧਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਦੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਸਾਸ਼ਤਰਾਂ, ਅਰਥ ਸਾਸ਼ਤਰਾਂ ਤੇ ਕਾਮ ਸਾਸ਼ਤਰਾਂ ਤੋਂ ਵਖਰਿਆਂਦੀ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵਲੱਵਰ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ਕ ਲੇਖਕ

ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦੀ ਲਿਖਤ ਹੈ, ਇਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰਚਨਾ ਨਹੀਂ। ਸੋ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਜਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸਮਾਜਕ ਢਾਂਚੇ ਆਦਿਕ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਢੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਵਾਏ ਕੁਝ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਦੇ, ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸੁਸਾਇਟੀ ਬਾਰੇ ਲਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਤਿਰੂਵੱਲਵਰ ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਾਣਯ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਬਿਆਨਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਜ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਨ—ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਮਾਰਟਨ ਲੂਥਰ ਨੇ ਈਸਾਈ ਮੱਤ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਮਾਰਕਸ ਨੇ ਸੈਕੂਲੇਰਿਜ਼ਮ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸਨ।

ਤਿਰੂਵੱਲਵਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਜੋ ਆਧਾਰਸ਼ੀਲ ਖਰਾਬੀਆਂ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਖਤਮ ਕਰਨ ਜਾ ਸੁਧਾਰਨ ਬਾਰੇ ਤਿਰੂਵੱਲਵਰ ਨੇ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ।

ਤਿਰੂਵਲੱਵਰ ਦੇ ਹੋਰ ਨਾਮ

ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਦੇ ਲੇਖਕ ਤਿਰੂਵੱਲਵਰ ਲਈ ਇਹ ਨਾਉਂ ਵੀ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹਨ : ਦੇਵਰ (ਦੇਵਤਾ), ਨਾਇਨਾਰ (ਆਗੂ), ਮੁਦਲ ਪੁੱਲਵਰ (ਪਹਿਲਾ ਜਾਂ ਮੁਢਲਾ ਕਵੀ), ਦੇਵਾ ਪੁੱਲਵਰ (ਦੇਵੀ ਕਵੀ), ਨਾਨਮੂਗਨਾਰ (ਚਹੁੰਮੁਖਾ ਦੇਵਤਾ—ਬ੍ਰਹਮਾ), ਸੇਨਾ ਪੋਡਾਰ (ਉਹ ਜਿਸ ਦੀ ਸਦਾਚਾਰੀ ਜੁਬਾਨ ਢੁੱਲ ਦੀ ਡੋਡੀ ਵਾਂਗ ਹੈ), ਪੇਰੂ ਨਾਵਲਰ (ਮਹਾਨ ਕਵੀ), ਮਾਦਾਨੂਬੰਗੀ (ਉਹ ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਹੈ), ਪੋਇਲ ਪੁਲੱਵਰ (ਮਿਥਿਆ ਰਹਿਤ ਕਵੀ), ਪੁਲੱਵਰ (ਕਵੀ, ਬੁੱਧੀਮਾਨ)।

ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਦੇ ਹੋਰ ਨਾਮ

ਇਵੇਂ ਹੀ ਤਿਰੂਕੁਰਲ ਲਈ ਇਹ ਨਾਮ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹਨ : ਮੂਪਾਲ (ਤਿੰਨ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਰਚਨਾ), ਪੋਯਾਮੋਲੀ (ਸਤਿਵਾਦੀ ਸ਼ਬਦ), ਵਾਯੂਰਾਈਵਾਲੂਤੂ (ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ), ਉੱਤਰਾ ਵੇਦਮ

(ਉੱਤਰ ਕਾਲੀਨ ਵੇਦ), ਦੇਵਾਨੂਲ (ਦੈਵੀ ਪੁਸਤਕ), ਤਿਰੂਵੱਲੁਵਰ, ਤਾਮਿਲ ਮਾਰੂਈ (ਤਾਮਿਲ ਵੇਦ), ਪੋਦੂਮਰੂਈ (ਆਮ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਵੇਦ), ਪੋਰੁਲ ਉਰਾਈ (ਸਤਿਵਾਦੀ ਧਾਰਮਕ ਗ੍ਰੰਥ), ਮੁਧੁਮੇਲ੍ਲੀ (ਸਿਆਣਪ ਭਰਪੂਰ ਸ਼ਬਦ)।

ਤਿਰੂ ਵੱਲੁਵਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੇ ਧਾਰਮਕ ਪਿਛੋਕੜ

ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲੁਵਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤੀਜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਲ ਵਿਚ ਚੇਰਾ, ਚੋਲਾ ਤੇ ਪਾਂਡੇ ਰਾਜੇ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਗਾਂ ਉਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਮਿਸਰ, ਗ੍ਰੀਸ ਤੇ ਰੋਮ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ, ਬਰਮਾ, ਮਲੇਸ਼ੀਆ ਤੇ ਪੂਰਬੀ ਚੀਨ, ਦੱਖਣੀ ਸੀਲੋਨ ਤੇ ਹਿੰਮਾਲੀਆ ਵਲ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨਾਲ ਅੰਤਰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੰਬੰਧ ਸਨ। ਪਾਂਡਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ, ਰੋਮ ਦੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਗਸਤਸ ਦੀ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਦੀ ਰਸਮ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਕ ਗ੍ਰੀਕ ਲੇਖਕ ਸਟ੍ਰੈਬੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਭੂਗੋਲ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਰ. ਬੀ. ਡਿਕਸਨ ਸੁਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੁਰਾਤਿਤਵ ਵੇਤਾ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਮਿਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਾ ਵਿਚ ਮਲਾਇਆ, ਉੱਤਰੀ ਬੋਰਨੀਓ ਤੇ ਉੱਤਰੀ ਫਿਲਪੀਨ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਵਪਾਰਕ ਸੰਬੰਧ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਪਾਰਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਫਲ ਸਰੂਪ ਤਾਮਿਲ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਬਸਤੀਆਂ ਵੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਪਾਲ ਪੇਲੀਅਟ (Paul pelliot) ਅਨੁਸਾਰ ਚੀਨੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੱਖਣ ਭਾਰਤੀ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਤੇ ਚੀਨੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ, ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਰਾਜਨੀਤਕ ਸੰਬੰਧ ਸਨ। ਇਕ ਚੀਨੀ ਲਿਖਾਰੀ ਪਾਨ ਕੋਨ (Pan Kon) ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਵੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤਕ ਜਿਊਂਦਾ ਸੀ, ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਆ (Hua)¹ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਚੋਲਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦੂਤ ਚੀਨ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਪਾਂਡਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਮਧੁਰਈ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹੀ ਮਹੱਲ ਦੇ ਗਾਰਡ ਗ੍ਰੀਕ ਰਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਾਂਡਿਆ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਤੱਟ ਤੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਮੋਤੀ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਰਖਦੇ ਸਨ ਤੇ ਪੱਛਮੀ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਮੋਤੀ, ਚਾਵਲ ਤੇ ਮੋਹਾਂ ਦੇ ਇਵਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਪੱਛਮੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਾਰੀਕਲ ਚੋਲਾ (Karikal Cōlā) ਇਕ ਚੋਲਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲੰਕਾ ਉਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਲੰਕਾ ਦੇ ਸ਼ਹਿਜਾਦੇ ਗਜਾਬਾਹੂ (Gajabahu) ਨੂੰ 12000 ਸਿਨਹਾਲੀਆਂ ਸਮੇਤ ਕੈਦੀਆਂ ਵਜੋਂ ਪਕੜ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਤੇ ਕਾਵੇਰੀ ਨਦੀ ਤੇ ਡੈਮ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਲਗਾਇਆ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਚੇਰਾ, ਚੋਲਾ ਤੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਾਈਆਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਸ਼ੈਵ ਮਤ ਤੇ ਵੈਸ਼ਨਵ ਮੱਤ ਇਥੋਂ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਧਰਮ ਸਨ। ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਉਤੇ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਮੱਤਾਂ- ਜੈਨ ਮੱਤ, ਬੁੱਧ ਮਤ ਤੇ ਵੈਦਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣਵਾਦ ਨੇ ਆਕ੍ਰਮਣ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਕੀਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਮੱਤਾਂ ਨੇ ਤਾਮਿਲ ਉਤੇ ਨਵੇਂ ਭਾਸ਼ਾਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਪਾਏ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਪਾਲੀ ਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇਹਨਾਂ ਨਵੇਂ ਮੱਤਾਂ ਨੇ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪ੍ਰਸਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੱਤਾਂ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਬਾਦ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਫਿਰ ਯੂਨਾਨੀ, ਰੋਮਨ ਤੇ ਮਿਸਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉਤੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ। ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਧਰਮਾਂ ਵਲੋਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਭਰਪੂਰ ਯਤਨ ਵੀ ਚਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਬਾਹਰੋਂ

1) ਕੇ.ਐਮ. ਪਾਣੀਕਰ (K.M. Panikar) – India and China, Page 17 & 19

ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿਚ ਸਖਤ ਕਿਸਮ ਦੇ ਆਤਮ ਸੰਜਮ, ਆਤਮ ਦਾਹ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ। ਵੈਦਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣਵਾਦ ਨੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਖੇਧਾਤਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਤੀਵਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਤੀਆਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ। ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਕਿ ਅਪਰਾਧਾਂ ਬਦਲੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਵਡੀ ਪੱਧਰ ਤੇ ਅੰਤਰ ਵਾਲੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ : ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੂਦਰ ਲਈ ਕਤਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮੌਤ ਤੇ ਉੱਚੀ ਜਾਤੀ ਦੇ ਕਾਤਲ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦੱਸੀ। ਆਕਰਮਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਧਰਮ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਛਾਇਆ ਦਸਦੇ ਸਨ ਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਭਰਪੂਰ ਦਸ ਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਸਨਿਆਸ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਾ ਉੱਤਮ ਦਸਦੇ ਸਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਾਮੀਲੀਅਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਸੁਤੰਤਰ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਵੀ ਤੱਕ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਸਮੁੱਚੀ ਮਾਨਵਤਾ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਾਨ ਸਮਝਣ ਤੇ ਉਚੇਰੇ ਆਚਾਰ ਸੰਬੰਧੀ ਸੀ। Albert Schweitzer ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਨੁਸਾਰ “ਇਹ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਹਾਂ ਵਾਦੀ ਸੀ” ਜੋ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਦੀ ਸੀ, ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ, ਸੁਸਾਇਟੀ ਤੇ ਕੌਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਭ ਜਿਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਨੂੰ ਸਨੇਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾਂਹਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਖਾਤਰ ਕੋਈ ਸਨੇਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਰਖਦੀ ਸੀ ਤੇ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉਤਲੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਕ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਪਾਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਸਮਝਦੀ ਸੀ-ਉਹ ਪਾਤਰ ਜੋ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਕੇਵਲ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾ ਕੇ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਉਂ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਦੀਆਂ ਸੂਦੇਸੀ ਕੀਮਤਾਂ ਉਤੇ ਇਹ ਨਵੀਆਂ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾਵਾਂ ਇਕ ਵਡਾ ਆਕਰਮਣ ਸੀ ਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਮੁਹਾਂਦਰਾ ਵਿਗਾੜਣ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਿਚ ਇਕ ਉੱਘਾ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ।

ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੇ ਬੈਰੂਨੀ ਪੱਖ ਤੋਂ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਲਈ ਇਹ ਸਮਾਂ ਇਕ ਵੱਡੇ ਉਬਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਧਾਰਮਿਕ ਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਭਰਪੂਰ ਸੀ। ਵਿਆਖਿਆਕਾਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸਫਲ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੁੱਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਇਕ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਕ ਪਾਸੜ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬੜੇ ਤੀਖਣ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਤੇ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਛੁਪਾ ਕੇ ਕੇਵਲ ਝੂਠ ਦੀ ਬੜੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਵਕਾਲਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਾਲੀ ਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੋਨੋਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ-ਤਾਮਿਲ ਉਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ੇਸ਼ਤਤਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਦੋਂ-ਜਹਿਦ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਜਦੋਂ-ਜਹਿਦ ਵਿਚ ਪਾਲੀ, ਪਾਂਡੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਾਸਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਬਣਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਵੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਤਾਮਿਲ ਪੱਖੀ ਪਾਂਡੇ, ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਾਸਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਤਾਮਿਲ ਨੂੰ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਜਦੋਂ-ਜਹਿਦ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਮਾਹੌਲ ਦੇ ਫਲਸਰੂਪ ਅਪਰਾਧ, ਜੁਲਮ ਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਆਮ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਫਤਿਹ ਕਰਨ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਨਾਲ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਮੁੱਦਰੀ ਯਾਤ੍ਰਾਵਾਂ ਤੇ ਨਵੀਆਂ ਕਾਵਾਂ ਤਾਮਿਲ ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਵਧ ਰਹੇ ਧਾਰਮਿਕ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਥਿਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਵਿਵੇਕੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਰਮਾਂ ਨਾਲ ਅਖੌਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਲੇ ਸਾਰ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਲੋਕ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ।

ਸਾਹਿਤਕ ਪਿਛੋਕੜ

ਤੀਜਾ ਤਾਮਿਲ ਸੰਗਮ ਜਿਸ ਦੇ 49 ਮੈਂਬਰ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਂਡੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਮਧੁਰਈ ਕੇਂਦਰ ਸੀ, ਇਕ ਸਾਹਿਤਕ ਅਕੈਡਮੀ ਸੀ, ਜੋ ਤਾਮਿਲ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੌਕੀਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਪੱਥ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਰਚਨਾ ਉਤਨੀ ਦੇਰ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਨਹੀਂ

ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਦ ਤੀਕ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਕੈਡਮੀ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਗਮ ਕਾਵਿ ਦਾ ਇਕ ਵਡਾ ਜ਼ਖੀਰਾ ਉਪਜ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਸੁਪ੍ਰਸਿੱਧ ਤਾਮਿਲ ਵਿਆਕਰਣ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਪੂਰਵ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਤੋਲਕਾਪੀਅਮ (*Tolkāppiyam*) ਨੇ ਰਚੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਅਗਥੀਅਮ (*Akattiyam*) ਨੇ ਤਾਮਿਲ ਦੀ ਇਕ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਬੋਧੀ, ਜੈਨੀ ਤੇ ਵੇਦਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣਵਾਦ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰਾ ਨੂੰ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਵਿਚ ਪਰਿਪਾਕ ਕਰਕੇ, ਸਾਮਿਅਕ ਅਨਅਵੱਸ਼ਕ ਵਿਵਾਦ ਭਰਪੂਰ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਉੱਠ ਕੇ, ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਤੇ ਇਕ-ਮਿਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੌਧਿਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਬਲਵਾਨ ਰਸਮਾਂ ਰਿਵਾਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਬੜਾ ਤੀਖਣ ਆਕ੍ਰਮਣ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ :-

“ਜਨਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਸਭ ਮਾਨਵ ਸਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਰਮਾਂ ਦੀ
ਭਿੰਨਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਭਿੰਨਤਾ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ, 972)

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੂਰ

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚਲਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੂਰ ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤੀਖਣ ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਪਸ ਵਿਚਲੀ ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ :-

“ਪਿਆਰ ਪੰਧ ਤੇ ਚਲਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਅਸਲੀ ਜਿਉਂਦਾ ਸਰੀਰ ਹੈ
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੱਡ ਚੰਮ ਦਾ ਕੇਵਲ ਇਕ ਲੱਖੜਾ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ, 80)

ਇਹ ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰੋਂ ਸੁਤੇਸਿੱਧ ਫੁੱਟਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਖਾਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਇਵਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਰਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾ ਵਿਚੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕੇਵਲ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਹੀ ਤਾਂਘ ਰਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

“ਦਾਨ ਲੈਣਾ ਚਾਹੇ ਮੁਕਤੀ ਮਾਰਗ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਹੀ ਹੋਵੇ ਬੁਰਾ ਹੀ ਹੈ
ਦਾਨ ਦੇਣ ਨਾਲ ਜੇ ਸਵਰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਫਿਰ ਵੀ ਦੇਣਾ ਹੀ ਉੱਤਮ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ- 222)

ਸੁਤੇ ਸਿੱਧ ਉੱਠਣ ਵਾਲੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਭਰੀ ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾ ਸੰਬੰਧੀ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :-

“ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਉਪ੍ਰੰਤ ਇਵਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਤਾਂਘ ਨਾ ਰਖੋ
ਧਰਤੀ ਤੇ ਜੀਵ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਮੀਂਹ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕੀਹ ਦੇਂਦੇ ਹਨ?”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ 211)

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਮੁਕੱਮਲ ਅਧਿਅਨ ਉਪ੍ਰੰਤ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਨੇ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸਰਵ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਤਾਮੀਲੀਅਨ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਲਈ ਯੋਗ ਅਥਵਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਮਝਿਆ, ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ

ਬਿਆਨਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਸੰਕਲਨ ਅਜਿਹੀ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਰੋਧੀ ਗਲ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੋਂਦੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ

ਅਰਾਤੁਪਾਲ (*Aram/ਧਰਮ*)

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਤਿੰਨ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਦਾ ਨਾਮ ਅਰਾਤੁਪਾਲ (*Arattuppāl*) ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ Aram ਜਾਂ ਧਰਮ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਾ ਮਾਲਾਈ (*Tiruvalluva Mālai*) ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਅਗੇ ਚਾਰ ਉਪ ਭਾਗ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਮੁਢਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ (Introduction) ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਚਾਰ ਚੈਪਟਰ ਹਨ ਤੇ ਆਖਰੀ ਉਪ ਭਾਗ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇਕੋ ਚੈਪਟਰ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਉੱਲ (*Ul*) ਸੰਬੰਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਿ ਕਰਮ ਸਿਧਾਂਤ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਉਪਭਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਉਪਭਾਗ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਸੰਬੰਧੀ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਤਿਆਗ (Renunciation) ਸੰਬੰਧੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਉਪਭਾਗ ਵਿਚ ਤੀਹ ਚੈਪਟਰ ਹਨ ਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਤੇਰਾਂ। ਇਵੇਂ ਅਰਾਤੁਪਾਲ (*Arattuppāl*) ਦੇ ਕੁਲ 38 ਚੈਪਟਰ ਹਨ।

ਪਹਿਲੇ ਚੈਪਟਰ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਈਸ਼ਵਰ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ। ਉਹ ਈਸ਼ਵਰ ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਵਾਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਇਕ ਨਿਰੋਲ ਚੇਤਨਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਜਾਂ ਮਿੱਤਰ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਭ ਲਈ ਮਿਹਾਰਬਾਨ ਹੈ। ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਮੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਪੱਥ-ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਕ ਹੈ, ਮਿੱਤਰ ਤੇ ਫਿਲਾਸਫਰ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਰਸਤਾ 'ਸੱਚ ਆਚਾਰ' ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਸੁਆਰਥ ਦਾ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਦਾ ਵਸੇਬਾ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕੰਵਲ ਫੁੱਲ ਵਰਗੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਾਨਵੀ ਆਦਰਸ਼ਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨਾ ਹੈ- ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਕਲੀਫ਼ਾਂ, ਸੰਕਟਾਂ, ਭੁਲੇਖਿਆਂ ਤੇ ਗ਼ਲਤ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਇਹ ਸਰੂਪ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਬਿਆਨੇ ਗਏ ਧਰਮ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।

ਤ੍ਰੀਕੁਰਲ ਦਾ ਦੂਜਾ ਚੈਪਟਰ ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਜਿਸ ਸੁਸਾਇਟੀ ਲਈ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਪੇਸ਼ਾ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਸੀ। ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਕਿ ਪੋਰੁਤਪਾਲ (*Poruṭpāl*) ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚ ਉਹ ਉਲਾਵੂ (*Ulavu*) - Cultivation - ਉਪਜ ਜਾਂ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੁਸਾਇਟੀ ਵਿਚ ਸਭ ਕਾਸੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਮੀਂਹ ਉਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਮੀਂਹ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੁਦਰਤ ਧਰਮ ਦਾ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਆਧਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਧਾਰਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ। ਮੀਂਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ਾਕ, ਹਰਿਆਵਲ, ਕਣਕ/ਚਾਵਲ ਆਦਿਕ ਜੋ ਅਸੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਚ ਭੁੱਖ ਦਾ ਦੈਂਤ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਜਾਏਗਾ। ਘਾਅ ਦਾ ਇਕ ਤੀਲਾ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਵੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਚੰਗਾ ਸਦਾਚਾਰ ਤੇ ਧਰਮ ਵੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮਿਹਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰਖਦਾ। ਸੋ, ਇਵੇਂ

ਧਰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤਾ ਲਈ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਇਕ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਭ ਲਈ ਇਕ ਸਾਮਾਨ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਸਾਡਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਵਲ ਲਿਜਾਣ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਸਹਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਲੋੜ ਇਸ ਗਲ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਮਾਰੂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਭਕਾਰੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿਚ ਲੈ ਆਂਦਾ ਜਾਏ।

ਤੀਜਾ ਚੈਪਟਰ ਤਿਆਗੀ/ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਡਿੱਤਣ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਮੁਕੰਮਲ (Perfect) ਹਨ। ਤਿਆਗ ਜਾਂ ਸੰਨਿਆਸ ਸੰਬੰਧੀ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਓਲੁਕਾਤੂ ਨਿਤਾਰ (*olukkattu nittār* (*olukkam* =conduct, *nittār* =Those who have renounced) ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ। ਮਣ ਕੂਤਾਵਰ (Manakkutavar) ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਉਹ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੰਗੇ ਆਚਾਰ ਜਾਂ ਧਰਮ ਖਾਤਰ ਸਭ ਕਾਸੇ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਲੋਕ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਆਚਾਰ ਜਾਂ ਧਰਮ ਖਾਤਰ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸਭ ਗਲਤ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨ ਪਰੀਤੀ (Pariti) ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਪਿਛੇ ਭਟਕਣਾ ਤਿਆਗ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵਡਿੱਤਣ ਪੰਜ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਤਮ ਕਰਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਸੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਵਿਚ ਲੋਕਾਈ-ਪਿਆਰ ਭਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਇਕ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਚੌਥੇ ਚੈਪਟਰ ਵਿਚ ਧਰਮ ਉਤੇ ਬਲ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਧਰਮ ਅਰਥ ਤੇ ਕਾਮ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਪੱਖ ਵਿਸ਼ਵ ਧਰਮ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂ ਹੀ ਹਨ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਧਰਮ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਉਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾ ਮੌਤ ਪਿਛੋਂ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਨੂੰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਯਤਨਸ਼ੀਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ ਧਰਮ ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਧਰਮ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਣ ਮਾਨਵਤਾ- ਪਦਾਰਥਕ, ਬੌਧਿਕ, ਘਰੇਲੂ, ਅਧਿਆਤਮਕ ਤੇ ਸਦਾਚਾਰਕ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਧਰਮ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੁੱਖ ਮਾਨਵਤਾ ਲਈ ਆਦਰਸ਼ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਧਰਮ ਲਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਈਸ਼ਵਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ, ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਰਬ ਉਤੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਨਿਸ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ, ਧਰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਉਤੇ ਬਲ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਇਸ ਤਿੰਨ ਪੱਖੀ ਜੀਵਨ ਸੰਬੰਧੀ, ਰਬ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ ਬਾਰੇ ਸੰਕੇਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ, ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਮਾਲਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਘਰੇਲੂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ 20 ਚੈਪਟਰਾਂ ਵਿਚ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਤੇਰਾਂ ਚੈਪਟਰਾਂ ਵਿਚ ਬਿਆਨਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਰਲਾ ਕੇ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਜੀਵਨ-ਢੰਗਾਂ ਵਿਚ ਆਪੋ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਰਗਸਨ (Bergson) ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਜੀਵਨ ਯੁਕਤੀਆਂ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਆਚਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸਾਧਾਰਣ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਸੰਬੰਧੀ ਹੈ ਤੇ ਦੂਸਰੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਚਾਰ ਸੰਬੰਧੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਮੁੱਚੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਸਮੁੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਈਸਾ ਮਸੀਹ, ਰਾਮਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਰਾਮਾ ਲਿੰਗਾ, ਬੁੱਧ ਤੇ ਸ਼ੰਕਰ। ਤਿਆਗਵਾਦ (ਤੁਰਾ ਵਰਮ *Turavaram*) ਵੀ ਨਿਖੇਧਾਤਮਕ (Negative) ਜੀਵਨ ਯੁਕਤੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਭਾਂਜ

ਨਹੀਂ। ਸਗੋਂ ਇਕ ਉਚੇਰੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾਈ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਲਾ ਪਿਆਰ ਵਧੇਰੇ ਸਰਬਪੱਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਰਮਨ ਫਿਲਾਸਫ਼ਰ ਸਕਵਿਟਜ਼ਰ (Schweitzer) ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਿਖੇਧਾਤਮਿਕਤਾ ਜਾਂ ਸੰਸਾਰ ਸੰਬੰਧੀ ਅਭਾਵਾਤਮਿਕਤਾ (World-negation) ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਰਾਵਰਮ (*Turavaram*) ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਕ ਸਾਧਾਰਣ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ- ਸਮੁੱਚੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਤੇ ਸਮੁੱਚੀ ਮਾਨਵਤਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕੰਮਲ ਜੀਵਨ ਜਾਚ ਕੇਵਲ ਸੰਤਾਂ, ਸਾਧਾਂ ਲਈ ਹੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਉੱਦਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਪਹਿਲੂ ਇਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ-ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾਈ ਲਈ ਵਿਕਾਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮੰਜ਼ਲਾਂ। ਭਾਵੇਂਕਿ ਕੁਝ ਇਕ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਭਾਰਤੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਚਾਰ ਆਸ਼੍ਰਮਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ਅਸਲ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ ਤੇ ਸੰਸਾਰਵਿਆਪੀ (Universalism) ਬਣਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਅਨਵਿਆਹਿਤਾ ਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪੜਾਅ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੀਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਉਹ ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਉਹ ਸੰਨਿਆਸ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ-ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਮਨੁੱਖ। ਕਾਲੀਦਾਸ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਹੀ ਰਘੂਵੰਸ਼ ਮਹਾਂ ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਚਿਤ੍ਰਿਆ ਹੈ। ਕੰਪਨ ਨੇ ਇਸੇ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਦਸਰਥ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦਸਰਥ ਰਾਮ ਜੀ ਨੂੰ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਉਪ੍ਰੰਤ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਵਿਚ ਇਸ ਚਾਰ ਪੱਖੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਹੀ ਦੋ ਪੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਜੀਵਨ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸ ਨੂੰ ਜੋੜ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- ਇਲਾਰਮ (*Illaram*) ਤੇ ਤੁਰਾਵਰਮ (*Turavaram*) ਨੂੰ। ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ, ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸ ਨੂੰ ਇਥੇ ਤੁਰਾਵਰਮ (*Turavaram*) ਵਜੋਂ ਇਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ, ਇਥੇ ਤੁਰਾਵਰਮ - ਤਿਆਗਵਾਦ ਵਿਚ ਬਲ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਉਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸਗੋਂ ਪਤੀ ਤੇ ਪਤਨੀ ਦੋਨਾਂ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਨਿਜੀ ਘਰਾਣੇ ਦੀ ਬਿਹਤਰੀ ਬਾਰੇ ਹੀ ਕਰਮਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਘੇਰਾ ਸਮੁੱਚੀ ਮਾਨਵਤਾ- ਸਮੁੱਚੇ ਸੰਸਾਰ ਤੱਕ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 'ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ' ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰਸ਼ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਰਾਵਰਮ/ਤੁਰਾਵੂ (*Turavaram / Turavu*) ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜੀਵਨ ਸੰਬੰਧੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਤੇ ਸਮੁੱਚੀ ਕਾਇਨਾਤ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕਰਮਸ਼ੀਲ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੈਪਟਰ ਤੁਰਾਵੂ (*Turavu*) ਵਿਚ ਵਿਆਖਿਆਉਣ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੂਹਕ ਪਿਆਰ ਦੀ-ਮੁਕੰਮਲਤਾਈ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੇ ਕ੍ਰਿਆਸ਼ੀਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਕੋਣ (Practical point of view) ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ- ਇਸ ਵਿਚਲੇ ਲਗਾਓ, ਭਟਕਣਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ। ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪਿਛੇ ਭਟਕਣਾ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਲਗਾਓ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਢਾਲਣਾ ਹੈ। ਤੁਰਾਵਰਵੀਆਲ (*Turavaraviyal*) - ਤਿਆਗਵਾਦ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਸਿੱਖ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਵਿਚ ਵੀ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਨੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆ "ਹਸੰਦਿਆ ਖੇਲੰਦਿਆਂ ਪੈਨੰਦਿਆਂ ਖਾਵੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ", "ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਰਹੇ ਉਦਾਸੀ" ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਆਦਰਸ਼ "ਆਪ ਤਰੈ ਅਵਰੈ ਨਿਸਤਾਰੈ" ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ 'ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ' ਦੀ ਚਾਹਨਾ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸ਼ਵ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਲਈ ਇਲਾਰਾਵੀਅਲ

(*Illaraviyal*) ਧਰਮ ਇਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਟੇਜ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੇਖਕ ਨੇ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ ਤੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ। ਲੇਖਕ ਨੇ ਦਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਰੋਟੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਢੰਗਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਕੀ ਖੱਟਣਾ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ :- “ਘਾਲਿ ਖਾਇ ਕਿਛੁ ਹਬਹੁ ਦੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਹੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸੇਇ ॥”

ਲੇਖਕ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ-ਅਸਲੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦੂਜੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਛ ਨਿਛਾਵਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਕਿ ਆਪਣੇ ਜਿਸਮ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸ ਪਿਆਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਲੋਭਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੁਢ ਵਿਚ ਹਾਲੇ ਇਹ ਪਿਆਰ ਵਿਸ਼ਵ ਪਿਆਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਢਲਿਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਦਾ ਨਿਕਾਸ ਵਿਕਾਸ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਬਗੀਚੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੋੜਾ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ‘ਇਕ ਜੋਤ ਦੁਇ ਮੂਰਤੀ’ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਹੀ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਅਨੁਸਾਰ ‘ਪਤਨੀ ਕਿਸੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ/ ਅਰਾਧਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਤੀ ਦੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੀ ਹੈ’। ਜੇ “ਅਜਿਹੀ ਪਤਨੀ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦੇਂਦੀ ਹੈ, “ਵਰ੍ਹੋ” ਤਾਂ ਉਹ ਵਰ੍ਹਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।” ਇਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਰੱਬ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪਿਆਰ ਆਪਣੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਇਕ ਸਰੀਰਕ ਲਾਲਸਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਸਰੀਰਕ ਲਾਲਸਾ ਦੀ ਥਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਸਾਂਝ ਵਿਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਿਆਰ ਦੀ ਔਰਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸਗੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਦੈਵੀ ਦਾਤ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਯਤਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਈ ਤਤਪਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਿਆਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਛੂਹ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਛੂਹ-ਗਲਵਕੜੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਮੁਸਕਾਣ ਤੇ ਤੋਤਲੇ ਬੋਲਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਕਹਿ ਸੁਆਦ ਤੇ ਅਨੰਦ ਭਰਿਆ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਪਿਆਰ, ਖੇਡਾਂ ਤੇ ਹੁਲਾਸ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ-ਪਿਆਰ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਨਿਜੀ ਲਾਭ (selfish interest) ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮਾਪੇ ਇਸੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਾਨ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਿਆਨਣ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਇਸ ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਪਿਆਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੋ ਰਹੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਸਬੰਧੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ -ਅਚਾਨਕ ਆਏ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪੱਕੀ ਰੋਟੀ ਦੀ ਸਾਂਝ ਕਰਨ ਦੀ ਵਡਿਤੱਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਕੀ ਰੋਟੀ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਆਏ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਨੂੰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ “ਵੈਲਵੀ” Velvi-ਇਕ ਵੱਡੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਵਾਕੰਸ਼ ਨਾਲ ਸਲਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰ ਅੰਦਰੋਂ ਜੀ ਆਇਆਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਨੂੰ ਇਸ ਗਲ ਬਾਰੇ ਰੱਤੀ ਭਰ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਬੋਝਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਮੱਥੇ ਤੇ ਵੱਟ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚਲੀ ਪੁਰਾਤਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ-“ਵੱਖਤਾਂ ਬਾਝੋਂ ਲਹਾਂ ਨਾ ਨਾਠੀ ਥੀਆ ਕਰਮ ਅਸਾਹੀਂ” ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵ-ਪਿਆਰ ਦੇ ਬਿਖੜੇ ਪੰਧ ਲਈ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਾਡੇ ਪੂਰ ਅੰਦਰੋਂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਉਮਡਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਰਾ ਮਾੜਾ ਜਾਂ ਨਿਰਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਚਾਹੀਦਾ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦੇ

ਹੋਏ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖੀਏ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਵਲੋਂ ਕੀਤੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰੀਏ, ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਤੇ ਠੀਕ ਥਾਂ ਤੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਲਾਹੁਣਾ ਖਾਤਰ ਇਵਜ਼ਾਨਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਂਘ ਨਾ ਰਖੀਏ।

ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਪਿਆਰ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਆਰ ਆਧਾਰਿਤ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਤਕੜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਡਾ ਆਪਣੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਉਤੇ ਵੀ ਪੂਰਨ ਕਾਬੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਇਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸਭ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਮਾਤ ਪਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਜੋ ਅੱਗ ਨਾਲ ਪਏ ਅੰਦਰੂਨੀ ਛਾਲੇ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੌੜੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਨਾਲ ਲਗਾਏ ਗਏ ਜ਼ਖਮ ਕਦੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਪਿਆਰ ਤੇ ਕਾਮਕਤਾ ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ -2 ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਕਾਮਕਤਾ ਵਹਿਸ਼ੀਪੁਣਾ ਤੇ ਨੀਚਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦਕਿ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ, ਕਾਮਕਤਾ ਨਰੋਲ ਜਿਸਮਾਨੀ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਪਿਆਰ ਆਤਮਕ ਵਿਵਹਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਵਿਚ ਦੈਵੀ ਅੰਸ਼ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਵਲ ਅਸੀਂ ਕਾਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਤੱਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਆਦਰਸ਼, ਸਾਡੀ ਪਤਨੀ ਤੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਲਾਹਨਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਵਲ ਕਾਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਰਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸੱਖਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵਡਾ ਬੇਵਕੂਫ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ-‘ਦੇਖ ਪ੍ਰਾਈਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਭੈਣਾਂ ਧੀਆਂ ਜਾਣੇ।’

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਖਿਮਾ ਭਾਵਨਾ ਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਡੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਗਿਣਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮਿਸਾਲ ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਟੋਆ ਪੁਟੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਝੱਲਦੀ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ ਆਪਣੀ ਚੁੱਪ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਾਂ। ਯਹੂਦੀ ਮੱਤ ਬਦਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਗਿਲਾਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ, ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੰਨਤ ਦੇਣ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਈਸਾ ਮਸੀਹ ਵੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੇਸ਼ਟ ਚੀਜ਼ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਵੀ ਖਿਮਾ ਭਾਵਨਾ (*Poruttal*) ਨੂੰ ਇਕ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਚੀਜ਼ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਕੜਪੁਣੇ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਖਿਮਾ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਿੱਤ ਲਵੋ। ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਕ ਵਡਾ ਢੰਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਵਿੱਚੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਖਿਮਾ ਭਾਵਨਾ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਨਿਆਸੀ ਬਣੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਮਹਾਨ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਿਮਾ ਭਾਵਨਾ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਮਾਨਵਤਾ ਨੂੰ ਇਕ ਬੜੀ ਲਾਭਕਾਰੀ ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਹੀ ਕੰਪਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੀ ਵਡਿੱਤਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਾਵਨ ਨੂੰ ਰਣ ਭੂਮੀ ਵਿਚ ਵੀ ਖਿਮਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸਨ ਜੇ ਉਹ ਕੇਵਲ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇਣਾ ਮੰਨ ਜਾਂਦਾ।

ਲੇਖਕ ਅਨੁਸਾਰ ਚੁਗਲਖੋਰ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਘ੍ਰਿਣਾ ਦੇ ਬੀਜ ਬੀਜ ਕੇ, ਸੁਸਾਇਟੀ ਵਿਚ ਮਿੱਤ੍ਰਤਾ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਕੱਟਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਤਾਂ ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੁਗਲ ਖੋਰ ਲਈ ਧਰਤੀ ਹੀ

ਫੱਟ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਗੰਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚੇ ਹੀ ਗਰਕ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਧਰਤੀ ਅਜਿਹੇ ਪਾਪੀਆਂ ਦਾ ਬੋਝ ਕਿਉਂ ਚੁੱਕੇ ? ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਚੁਗਲਖੋਰ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਸਾਨੂੰ ਐਵੇਂ ਵਿਹਲੀਆਂ ਫਜ਼ੂਲ ਗਲਾਂ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਅਸਲੀਅਤ ਹੈ। ਫਜ਼ੂਲ ਤੇ ਵਿਹਲੀਆਂ ਗਲਾਂ ਨਾ ਕੇਵਲ ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹੀ ਗਵਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਸਗੋਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਂ ਤੇ ਆਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਫਜ਼ੂਲ ਤੇ ਵਿਹਲੀਆਂ ਗਲਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਫੋਕ ਤੇ ਘੱਟੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਬਾਰੇ ਅਜੋਕਾ ਵਿਗਿਆਨ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤੂਆਂ ਵਿਚ ਖੂਨ ਤੇ ਬੀਜ ਦੀ ਸਾਂਝ ਹੈ। ਸਦੀਵੀ ਜੀਵਨ ਸੈਲ ਲਗਾਤਾਰ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਤਪਤੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ, ਨਿਰੰਤਰ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਤੇ ਇਉਂ ਸਭ ਜੀਵ ਖੂਨ ਦੀ ਸਾਂਝ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਭਰਾ ਭਰਾ ਹਨ। ਉਪਨਿਸ਼ਦਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਇਕ ਪਰਮ-ਆਤਮਾ ਦਾ ਹੀ ਵਿਕਸਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ “ਏਕਹਿ ਤੇ ਸਗਲਾ ਬਿਸਥਾਰਾ” ਅਤੇ “ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਉਪਜਿਆ”। ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬੁੱਧ ਮੱਤ ਜੋ ਕਿ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੀ ਇਕਾਈ ਉਤੇ ਬੱਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ, ਪੈਰਾਂ, ਮੂੰਹ, ਸਿਰ, ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ ਹਨ। ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਦੂਜੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਸਮਝ ਕੇ ਪਿਆਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਪਾਲਣਾ ਪੋਸਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਸਿਰ ਅਹਿਸਾਨ ਨਹੀਂ ਚਾੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਲੇ ਜੀਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ-ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਅੰਗ ਹੀ ਹਨ-ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ।

ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਈ ਧਰਮਾਂ ਜਿਵੇਂ ਯਹੂਦੀਆਂ, ਈਸਾਈਆਂ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਦਾਨ ਦੇਣ ਉਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਦਾਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀ (Investment) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਲਾਭ ਕਈ ਗੁਣਾਂ ਹੋ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਰਮ ਫਿਲਾਸਫੀ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਵਿਚੋਂ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਭੁੱਖ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਫਿਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾਨ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੇਣ ਨੂੰ ਇਨਵੈਸਟਮੈਂਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਸਗੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸੁਭਾ ਦਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਵੱਡੀ ਮਹੱਤਤਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ-“ਘਾਲਿ ਖਾਇ ਕਿਛੁ ਹਥੁ ਦੇਇ, ਨਾਨਕ ਰਾਹੁ ਪਛਾਣੇ ਸੇਇ॥” ਅਰਥਾਤ, ਗੁਰਮਤ ਵਿਚ ਵੀ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਵਿਚ ਇਵਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸਗੋਂ ਸੱਚ ਦੇ ਮਾਰਗ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਇਹ ਇਕ ਸੁਭਾਵਕ ਕਰਤੱਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਨਾਲੋਂ ਮਰ ਜਾਣਾ ਵਧੇਰੇ ਚੰਗਾ ਖਿਆਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਵਧੇਰੇ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਪੱਥਰ ਦਿਲ ਆਦਮੀ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜੋੜ ਕੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਦਾਨ ਦੇ ਕੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਅਨਜਾਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਪਣੀ ਲੋੜ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣ ਵਿਚ ਵਡੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਆ ਕੇ ਮੰਗੇ ਵਧੇਰੇ ਦੁਖਦਾਇਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਤਿਆਗਵਾਦ ਲਈ ਬਾਹਰਲੇ ਭੇਖ-ਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਜਟਾਂ ਬਣਾ ਲੈਣੀਆਂ,

ਸਿਰ ਨੂੰ ਘੋਨ ਮੋਨ ਕਰਵਾ ਲੈਣਾ, ਪਿੰਡੇ ਉਤੇ ਬਿਭੂਤੀ ਮਲ ਲੈਣੀ ਆਦਿ ਆਦਿ ਨੂੰ ਫਜ਼ੂਲ ਦਸਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਉਹ ਮਨ ਵਿਚ ਤਿਆਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਤੇ ਬਲ ਦੇਂਦਾ ਹੈ—ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਭੇਖ ਨਾਲੋਂ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਨਿਆਸ (Tiravai) ਤੋਂ ਭਾਵ ਲਗਾਓ (attachments) ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ‘ਮੈਂ’ (ਹੰਗਤਾ) ਤੇ ਮੇਰੀ/ਮੇਰਾ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਹੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਖਾਤਰ ਬਾਹਰਲੇ ਭੇਖ ਦੀ ਕੋਈ ਆਵਸ਼ਕਤਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਸੇਧ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ—“ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਹਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਉਦਾਸੀ ਜਿਉ ਕਮਲੁ ਰਹੈ ਵਿਚਿ ਪਾਣੀ ਹੇ॥”

Kollāmai (ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰਨਾ) ਚੈਪਟਰ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਕਸਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਜਿਤਨੀ ਦੇਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਤੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਉਹਨਾਂ ਅੰਦਰ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਤੇ ਦਇਆ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਪਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹਿੰਸਾ ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੀ ਅਨੁਰੂਪਤਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਡਾ ਸਤਿਕਾਰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਵਿਸ਼ਵ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਮਕਸਦ ਸਮਝਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਲੋੜਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੋੜਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਇਉਂ ਕਰਨਾ ਦੁਰਉਪਯੋਗ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ—“ਪਾਪਾਂ ਬਾਝੋਂ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ, ਮੋਇਆ ਸਾਥਿ ਨਾ ਜਾਈ।”

ਗੁੱਸਾ ਹੰਡਾਣ ਨੂੰ ਵੀ ਲੇਖਕ ਨੇ ਬਹੁਤ ਨਿੰਦਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁੱਸਾ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਉਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਹਾਨ ਸੰਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਸ਼ਕਰਗੰਜ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ—“ਗੁੱਸਾ ਮਨ ਨ ਹੰਡਾਇ ॥ ਦੇਹੀ ਰੋਗ ਨਾ ਲਗਈ ਪਲੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਇ।” ਅਜੋਕੀ ਵਿਗਿਆਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁੱਸਾ ਹੰਡਾਣ ਨਾਲ ਬੀ.ਪੀ. ਵਰਗੀਆਂ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰੀ ਦਿਲ ਤੇ ਵੀ ਮਾਰੂ ਅਸਰ ਕਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵ-ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤਿਤਵ ਲਈ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੀਆਂ ਕੁਝ ਇਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਵਸ਼ਕਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ।

ਪੌਰੁਤਪਾਲ (ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ)*

ਪੌਰਲੁ ਇਕ ਤਾਮਿਲ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਧਨ, ਦੌਲਤ। ਪੌਰੁਤਪਾਲ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਧੰਨ ਜਾਂ ਦੌਲਤ ਸੰਬੰਧੀ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਇਸ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਚਲਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਤਿਰੂ ਵੱਲੁਵਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਪੌਰੁਤਪਾਲ ਅਥਵਾ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ।

ਧਰਮ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਚੇਤੰਨਤਾ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਖਾਤਰ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਕੇਵਲ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਗੋਂ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵੀ ਠੀਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੀ ਆਵੱਸ਼ਕਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਧਰਮ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਮੀਲੀਅਨ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ *Vakai* ਅਨੁਸਾਰ ਧਰਮ ਵਿਚ ਨਾ ਕੇਵਲ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਅਕਤਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਬਾਹੁਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਸਮਾਜਕ ਪੱਧਰ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮਾਜਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਬਾਹੁਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਤਿਰੂ ਵੱਲੁਵਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲੁਵਰ ਨੇ ਸਟੇਟ ਤੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਵਿਆਖਿਆਉਣ ਲਈ ਸਤ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਬਿਆਨਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਪਤੰਗਾ ਅਥਵਾ ਸਟੇਟ ਦੇ ਸਤ ਅੰਗ ਦਸਿਆ ਹੈ— ਰਾਜਾ, ਵਜ਼ੀਰ ਸਭਾ, ਫੌਜ, ਆਰਥਿਕ ਵਿਵਸਥਾ, ਕਿਲਾਬੰਦੀ, ਸ਼ਹਿਰੀ ਤੇ ਮਿੱਤਰ ਰਾਜ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਰਾਜਾ ਬਾਕੀ ਛੇਆਂ ਦਾ ਮੋਹਰੀ ਜਾਂ ਲਾਰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸੁਆਮੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿਰੂ ਵੱਲੁਵਰ ਨੇ *Utaiyan* ਕਿਹਾ ਹੈ। ਵੱਲੁਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜਾ ਆਪਣੀ ਸਟੇਟ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਭੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਦਾ ਮੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਆਣਾ ਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਗੁਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਟੇਟ ਵਿਚੋਂ ਅਧਰਮ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਨਿਜੀ ਪਸੰਦ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਉਸ ਤਾਈਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਿੱਠ-ਬੋਲੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਵੀ ਕੌੜਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜ ਹਾਕਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਰਾਏ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂਕਿ ਉਹ ਰਾਏ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਹੀ ਲਗੇ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਿਆਸਤ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਉਪਜ ਰਾਹੀਂ ਵਧਾਉਣ ਤੇ ਪਰਜਾ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦੇਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੋ, ਇਵੇਂ ਰਾਜਾ ਸਮਾਜਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਹੋਰਨਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਗਾਂ ਤੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲੁਵਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚਲੇ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਗ ਸੁਸਾਇਟੀ ਤੇ ਸਟੇਟ ਸੰਬੰਧੀ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਲੀ ਚਤਰਾਈ ਵਜੋਂ ਬਿਆਨਦੇ ਤੇ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਰੂ ਵੱਲੁਵਰ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਮੁਖ ਤੌਰ ਤੇ ਮਾਨਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਿਥੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਰਥ, ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਯੁੱਧ ਵਿਗਿਆਨ ਬਾਰੇ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਤਿਰੂ ਵੱਲੁਵਰ

* “Economic Ideas of Tiruvalluvar”. By Dr. B. NATRAJAN ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ

ਅਜਿਹੀ ਬਹਿਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ ਕਿ ਰਾਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਪਸ਼ੂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਪਖੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁਲ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਇਵੇਂ ਉਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਨੂੰ ਸੋਚ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਿਆ ਮਨੁੱਖ ਅੰਦਰ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਚਸ਼ਮੇਂ ਵਿਚਲਾ ਪਾਣੀ। ਅਸਲੀ ਵਿਦਿਆ ਆਪਣੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਵਿਚ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਇਹ ਇਕ ਮਿਸਾਲ ਬਣ ਸਕੇ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੀ ਵਿਦਿਆ ਉੱਚ ਘਰਾਣੇ ਵਿਚਲੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਨਿਰਾਰਥਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਉੱਚ ਘਰਾਣੇ ਤੋਂ ਭਾਵ ਉੱਚ ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਉੱਚ ਬਰਾਦਰੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉੱਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਘਰਾਣੇ ਤੋਂ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੱਚੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਣੇ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਨਵੀ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਲੈਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਸਾਧਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਜੋ ਵਿਵਹਾਰਕ (Practical) ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੇ ਸਿਆਣਪ, ਵਿਦਿਆ ਤੇ ਤਜਰਬਾ ਲਾਭਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਉਹ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਸਹਿਤ ਬਿਤਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੁਖ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਉਹਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਰਵੋਤਮ ਮਨੁੱਖ-ਰਾਜੇ ਵਿਚ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਕਮ ਵੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਲੇ ਗ਼ਲਤ ਝੁਕਾ, ਹੰਕਾਰ, ਕ੍ਰੋਧ, ਵਾਸ਼ਨਾਵਾਂ, ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਸੰਬੰਧੀ ਫੋਕੀ ਸ਼ਾਨ, ਫਜ਼ੂਲ ਕਿਸਮ ਦੀ ਐਸ਼ ਇਸ਼ਰਤ, ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਵਲੋਂ ਅਨਗਹਿਲੀ ਆਦਿ ਗ਼ਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਵਿਚਲੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗੌਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਵਲ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਰਾਜਾਸ਼ਾਹੀ ਚਲਦੀ ਸੀ, ਸੋ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਉਹ ਰਾਜੇ ਬਾਰੇ ਹੀ ਗਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਲੇਖਕ ਮੁਢਲੇ ਮਾਨਵੀ ਆਦਰਸ਼ਾਂ (fundamental human ideals) ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਭਾਵੇਂ ਰਾਜੇ ਸੰਬੰਧੀ ਹਨ, ਉਹ ਅਜੋਕੇ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਸਮਾਜ ਉਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਿ ਮੁਢਲੀਆਂ ਮਾਨਵੀ ਖੂਬੀਆਂ ਉਤੇ ਬਲ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਮੁੱਚੀ ਮਾਨਵਤਾ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਸਮਾਜਵਾਦ ਬਾਰੇ ਨਾ ਹੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਨਵੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਜੋਕੀ ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਸਰਕਾਰ ਉਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਮਨ ਉਤੇ ਚੁਗਿਰਦੇ ਦਾ ਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀਆਂ ਸਾਥੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਭਰਪੂਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਣੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਰੰਗ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਮਨ ਦੀ ਵਡਿੱਤਣ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀਆਂ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਵਡਿੱਤਣ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੋ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਨੂੰ ਮਾੜੇ ਸੰਗ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵੱਲਵਰ ਕੇਵਲ ਚੰਗੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਸਾਧਨ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚੰਗੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਸੁਚੱਮਤਾ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਸੁਚੱਮਤਾ ਸਾਡੇ ਸੰਗੀਆਂ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਸੁਚੱਮਤਾ ਉਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਗਿਆਂ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸਗੋਂ ਗ਼ਲਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਾਨ ਦੰਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿਆਇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਦੰਡ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਗ਼ਲਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਫਸਲ ਨੂੰ ਵਧਣ ਫੁੱਲਣ ਲਈ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਅਣਚਾਹੀ ਬੂਟੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਢਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਨਾਲ ਸੁਸਾਇਟੀ ਅਮੀਰ ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜ਼ਾਲਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਉਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਇਆਵਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਜਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ

ਸਜਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਜਾ ਡਰਾਉਣੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸਗੋਂ ਜਿਤਨਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਸੂਰ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜੇ ਵਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਤਹਿ ਵਿਚ ਲੋਕਾਈ ਦਾ ਪਿਆਰ ਤੇ ਮਾਨਵਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਭਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਗੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜੋਕੇ ਅਪ੍ਰਾਧ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵੇਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਿ ਰਾਜਦੂਤ (Ambassadors) ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਭਾਸ਼ਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਇਕ ਚੈਪਟਰ 'ਸੋਲਵਨਮਈ' (*colvaṇmai* – The power of speech), ਇਕ ਹੋਰ ਚੈਪਟਰ *avaiyarital* (understanding of the audience) ਤੇ ਤੀਜਾ ਚੈਪਟਰ *avaiyañcāmai* (one's fearlessness of the audience) ਬਾਰੇ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਚੈਪਟਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਸਾਡੇ ਅਜੋਕੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਲਈ ਬੜੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੁਕਤੇ ਹਨ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਰਾਜਦੂਤ ਲਈ ਵੀ *tūymai* (purity) ਸੁੱਚਮਤਾ ਉਤੇ ਬਲ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਭੈਤਾ ਤੇ ਸੱਚਪੁਣੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਇਕ ਧਾਰਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ, ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਧਾਰਮਕ ਗੁਣਾ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਣਾ ਵੀ ਨੇਤਾਵਾਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਏ ਜਾਂ ਕੋਈ ਨਿਰਨਾ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇਕ ਚੰਗਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਕੀਤਿਆਂ ਬਦਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੀ ਹਥਲੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਢੰਡੋਰਾ ਨਹੀਂ ਪਿੱਟਦਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਭਾਸ਼ਨ ਨਾਲੋਂ ਅਮਲ ਵਧੇਰੇ ਕਠਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਲੇਖਕ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਸੰਸ਼ੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ। ਜੋ ਕੰਮ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਉਤਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਉਹ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰੇ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਉਤਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾ ਬਹੁਤਾ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਹੁਤਾ ਦੂਰ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਦੇ ਕਾਨਾ ਫੂਸੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਤੇ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗਲ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਅਫ਼ਸਰ ਦੀ ਅੱਖ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਗਲ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਮਸ਼ੀਲ ਸਲਾਹਾਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੱਥ-ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੀ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਸੁੱਚੇ ਸਾਧਨਾਂ ਉਤੇ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਬਲ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਉਸ ਖਾਤਰ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਨਿਆਇਕਰਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸਗੋਂ ਉਸ ਵਿਚਲੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਸੁੱਚਮਤਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (End will not justify the means, what is important is the purity of action) ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾ ਮਾਨਵਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਇਕ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਹੰਝੂ ਵਹਾ ਕੇ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਮਾਇਆ ਛੇਤੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਮਾਇਆ ਅਖੀਰ ਦੁਖਦਾਈ ਹੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਟੇਟ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਣ ਵਾਲੀ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਲੋੜੋਂ ਵਧੀਕ ਲੇਟ ਨਾ ਕਰਨ। ਜੇ ਆਵੱਸ਼ਕਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਤਬਦੀਲੀ ਵੀ ਕਰ ਲੈਣ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾ ਅੱਧ ਵਿਚਾਲੇ ਨਾ ਛੱਡ ਦੇਣ। ਹਰ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਆਰੰਭਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਖਾਤਰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਧਨਾਂ, ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਲੈਣ। ਉਸ ਵਿਚ ਆ ਸਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ, ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚ ਲੈਣ। ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਦਾ ਵੀ ਲਾਭ ਉਠਾ ਲਿਆ ਜਾਏ। ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਾਲ ਗੰਢ ਤੁੱਪ ਕਰ ਲੈਣੀ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਮਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਗੂੜ੍ਹੀ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ। ਕਦੇ ਉਹ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛੋਂ ਪਛੁਤਾਣਾ ਪਵੇ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਕੂਮਤ ਲਈ ਪੈਸਾ ਵਡੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਗਲਤ ਢੰਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਏ ਪੈਸੇ ਨਾਲੋਂ ਦੁਖਦਾਇਕ ਗਰੀਬੀ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਚੰਗੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਗ਼ਲਤ ਸਾਧਨਾ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਪੰਨ ਅਖੀਰ ਅਧੋਗਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹਾ ਜੋੜਿਆ ਪੰਨ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੱਚੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਘੜੇ ਵਿਚ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਪੰਨਵਾਨ ਬਨਣ ਲਈ ਉਚੇ ਸੁੱਚੇ ਸਾਧਨਾਂ ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪੰਨ ਸਾਡੀ ਸਮੁੱਚੀ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤਾ ਵਿਚ ਸਹਾਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਵਿਚ ਜਾਸੂਸੀ ਸਿਸਟਮ ਵੀ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਸੀ। ਹਰ ਸਟੇਟ ਵਿਚ ਇਨਸਾਫ਼ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹਕੂਮਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ, ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਮਿੱਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਦੁਸ਼ਮਨਾਂ ਬਾਰੇ ਠੀਕ-2 ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਜਾਸੂਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਇਸ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਲਗੇ। ਇਸੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਜਾਸੂਸਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੀ ਅਤੇ ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਾਸੂਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਅਗੋਂ ਹੋਰ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-2 ਜਾਸੂਸਾਂ ਵਲੋਂ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੇਲਾਨ ਉਪ੍ਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਜਾਸੂਸੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਪ੍ਰੋੜਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਜਾਸੂਸ ਰਾਜੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਨਸ਼ੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤਕ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਕਮੀਨਾ ਬਣਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਵਡੀ ਬੇਵਕੂਫੀ ਹੋਰ ਕੀਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਚੇਤਨਹੀਣਤਾ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਖਰੀਦੇ। ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜ਼ਹਿਰ ਪੀਂਦੇ ਹਨ।

ਜੁਆ ਇਕ ਹੋਰ ਵਡਾ ਭੈੜ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਲਚ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੁਏ ਵਿਚੋਂ ਕਮਾਇਆ ਪੰਨ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁੰਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੱਛੀ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਵਿਚ ਫਸਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਜੁਆ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੁਹਰਤ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਲੂਲਾ ਬਣਾ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੇਟੂ (ਖਾਊ) ਹੋਣਾ ਇਕ ਵੱਡੀ ਭੈੜ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਦੋਂ ਖਾਓ ਜਦੋਂ ਭੁੱਖ ਲਗੇ ਤੇ ਓਦੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਨਾ ਖਾਓ। ਦਰਮਿਆਨਾ ਖਾਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੀਮਾਰ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਸਮਾਜਕ ਕਰਤੱਵ ਤੇ ਫਰਜ਼ ਕੀ ਨਿਭਾਉਣੇ ਹਨ। ਸੋ, ਇਵੇਂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਸਾਧਾਰਣ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਭੈੜਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾ ਕੇ ਰਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਲੋਂ ਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਵੱਖ-2 ਕਮੇਟੀਆਂ ਬਨਾਉਣ, ਸਥਾਈ ਆਦੇਸ਼, ਫੌਜਦਾਰੀ ਤੇ ਦੀਵਾਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਤੇ ਹੋਰ ਵੱਖ-2 ਰੂਲ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁੱਟਲਿਆ ਦੇ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚ ਸੁਕ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਮਨੂੰ ਦੇ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚ ਬਿਆਨੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਿਆਨਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿਚਲੇ ਬਿਆਨੇ ਰੂਲ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਅਜੋਕੀ ਸੁਸਾਇਟੀ ਉਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਭਾਵ, ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਇਹਨਾਂ ਅਸਥਾਈ ਵਿਸਥਾਰਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਮਾਨਵੀ ਸਚਾਈਆਂ ਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਥਾਈ ਕੀਮਤਾਂ ਤੱਕ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਜੋ ਖਾਮੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਪੱਖ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆਂ ਉਹ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਸਦੀਵੀ ਸ਼ਾਨ (Eternal glory) ਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰ

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਪੋਰੁਤਪਾਲ (ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ) ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਾਚਿਆਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਆਪ ਇਕ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਬਾਕਾਇਦਾ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਰਥ ਦਰਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ਕ ਆਰਥਿਕ ਸੁਸਾਇਟੀ ਬਾਰੇ ਚੋਖੇ ਵਿਚਾਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵ ਭਰਪੂਰ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਆਧਾਰਿਤ ਸੁਸਾਇਟੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਸਾਡੀ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਇਕ ਮੁਢਲੀ ਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਖੁਰਾਕ ਕਿਉਂ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਕਾਰਜ ਖੁਰਾਕ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :-

“ਕਿਸਾਨ ਜਗ-ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਥ ਵਿਚ ਧੁਰੀ ਵਾਂਗ ਮਹੱਤਪੂਰਨ ਹੈ।
ਜੋ ਖੇਤ ਵਾਹੁਣ ਦਾ ਕਸ਼ਟ ਉਠਾਣ ਵਿਚ ਅਸਮ੍ਰਥ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੀਵਨ
ਕਿਸਾਨ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੦੩੨)

ਇਵੇਂ ਹੀ :-

“ਜੇ ਹਲ ਚਲਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣ ਤਾਂ
ਸਭ ਇਛਾਵਾਂ ਦੇ ਤਿਆਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ : ੧੦੩੬)

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਨੂੰ ਉਨਤ ਕਰਨਾ ਹਰ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੀ ਇਕ ਮੁੱਢਲੀ ਆਵਸ਼ਕਤਾ ਦੱਸਣ ਉਪ੍ਰੰਤ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਲਈ ਕੁਝ ਇਕ ਮੁਢਲੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਬਾਰੇ ਦਸਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਚੰਗੀ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਹ ਕੇ ਧੁੱਪ ਤੇ ਹਵਾ ਲਵਾਉਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਨਾਈਟ੍ਰੋਜਨ ਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਚਲੇ ਹੋਰ ਆਵਸ਼ਕ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮੋ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਜੰਗਲੀ ਜੜੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਨੂੰ ਜੜ੍ਹਾਂ ਸਮੇਤ ਕਢਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਖਾਤਰ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਘੜੀ ਮੁੜੀ ਵਾਹੁਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

“ਵਾਹੁਣ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਖੇਤ ਵਿਚਲੀ ਮਿੱਟੀ ਸੁੱਕ ਕੇ ਚੌਥਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਧਰਤੀ
ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਖਾਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਭਰਪੂਰ ਅੰਨ ਉਪਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੦੩੭)

ਇਵੇਂ ਹੀ “ਵਾਹੁਣ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਖੇਤੀ ਵਿਚ ਖਾਦ ਪਾਉਣੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਫਾਲਤੂ ਜੜੀਆਂ
ਬੂਟੀਆਂ ਕਢਣ ਪਿੱਛੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਨਾਲੋਂ ਕੀੜਿਆਂ ਤੇ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ
ਬਚਾਉਣਾ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੦੩੮)

ਤਿਰੂਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਧਰਤੀ ਇਕ ਕੁਦਰਤੀ ਸੋਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜਿਤਨੀ ਇਸ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਤਨਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਫਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਬਾਰੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਸ਼ਾਇਦ ਅਨੁਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਫਰਾਂਸ ਦੇ Physiocrats ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। Physiocrats ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਧਰਤੀ ਹੀ ਅਸਲੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਦਾ ਸੋਮਾ ਹੈ ਤੇ ਉਪਜ-ਕਰਤਾ ਕੇਵਲ ਕਿਸਾਨ ਲੋਕ ਹੀ ਹਨ। ਕਾਰੀਗਰ, ਦਸਤਕਾਰ ਤੇ ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਇਹ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਂਦੇ ਹਨ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੇ ਵਾਹਕ ਇਸ ਅਨੁਉਪਜਾਊ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਖੁਆਉਂਦੇ ਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੁਖ ਆਰਾਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :-

“ਮਿਹਨਤ ਭਰਪੂਰ ਹੋਣ ਤੇ ਵੀ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਵਵਸਾਇ ਹੈ। ਹੋਰਨਾਂ ਵਵਸਾਇਆਂ ਪਿਛੇ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਾਸਤਵਿਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਹੀ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੦੩੧)

ਸੋ ਇਵੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਵੀ ਹੋਰਨਾਂ ਵਵਸਾਇਆਂ ਨਾਲੋਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਵਵਸਾਇਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਤਾ ਭਰਪੂਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਲੇਰੇ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਉਹ Physiocratic ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :-

“ਜੋ ਖੇਤੀ ਤੋਂ ਅੰਨ ਉਪਜਾ ਕੇ ਜੀਵਨ ਨਿਰਥਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਯਥਾਰਥ ਵਿਚ ਜਿਉਂਦੇ ਉਹੀ ਹਨ। ਹੋਰ ਲੋਕ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਉਤੇ ਹੀ ਜਿਉਂਦੇ ਹਨ।”
(ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੦੩੩)

ਅਸਲ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਵਿਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਬੜੀ ਉੱਨਤ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਵਿਭਿੰਨ ਕਲਾਵਾਂ ਤੇ ਉਦਯੋਗੀ ਉਪਜਾਂ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਗ੍ਰੀਸ ਤੇ ਰੋਮ ਦੇਸਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਵਪਾਰ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਭ ਕਲਾਵਾਂ ਤੇ ਉਦਯੋਗੀ ਉਪਜਾਂ ਤੋਂ ਆਰਥਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੇ ਗੌਰਵ ਭਰਪੂਰ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆਂ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਨੂੰ ਖਾਲਿਸ ਲਾਭ ਦੇ ਪਖੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ Physiocratic ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਕੋਲਬਰਟ ਵਲੋਂ ਵਪਾਰ ਤੇ ਦਸਤਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਵਜੋਂ ਉਪਜੀ ਸੀ। ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਵਿਚ ਵੀ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ਾਇਦ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਕਸ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਕਿਸਾਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਬਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਗਮ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚਲੇ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸਾਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਦਬੇਲ ਵਰਤਾਉ ਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਾਲ, ਹੜ੍ਹ ਤੇ ਮਾਰੂ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਕਾਰਨ ਖੁਰਾਕ ਦੀ ਕਿੱਲਤ ਵੀ ਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਹੋਰ ਸਭ ਉਦਯੋਗਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਜ਼ਖੀਰਾਬੰਦੀ ਤੇ ਲੋੜੋਂ ਵਧੀਕ ਕੰਜੂਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿੰਦਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਣਉਪਜਾਊ ਅਮੀਰੀ ਦਸਦਾ ਹੈ। Malthus, J.A. Robinson ਤੇ John Maynard Kenynis-ਆਧੁਨਿਕ ਯੁਗ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜੋਂ ਵਧੀਕ ਬੱਚਤ ਤੇ ਲੋੜੋਂ ਘੱਟ ਧੰਨ ਲਗਾਉਣ (Invest ਕਰਨ) ਦੀ ਰੁਚੀ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਅਣਉਪਜਾਊ ਅਮੀਰੀ ਸਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਚੋਖਾ ਮੇਲ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਆਧੁਨਿਕ ਲੋੜੋਂ ਵਧੀਕ ਬੱਚਤ ਤੇ ਲੋੜੋਂ ਘੱਟ ਧੰਨ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਇਕ ਵੱਖਰੇ ਆਰਥਿਕ ਹਾਲਾਤ ਤੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਪਜ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਸਦਾਚਾਰਕ ਅੰਸ਼ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ

ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿਚ ਸਦਾਚਾਰਕ ਕੀਮਤਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਜ਼ਖੀਰਾਬੰਦੀ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਖਰਚਣ ਵਿਚ ਕੰਜ਼ਸੀ ਨੂੰ ਨਿੰਦਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਨਵੀਨ ਅਰਥ ਵਿਗਿਆਨੀ ਤੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਇਕੋ ਮਕਸਦ ਜਾਂ ਟੀਚੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ-ਚੰਗੀ ਉਪਜ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੁਯੋਗ ਵਰਤੋਂ (ਭਾਵੇਂ ਸੁਯੋਗ ਵਰਤੋਂ ਸਬੰਧੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਚ ਅਲੱਗ-2 ਹੈ।

ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਖਰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਫਜ਼ੂਲ ਖਰਚੀ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਇਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੁਰਲ ਨੰਬਰ ੪੭੭ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :-

“ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰੰਤਰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੪੭੭)

ਇਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :-

“ਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸਮ੍ਰਥਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦਾਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਸੰਤੁਲਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਧੰਨ ਦਾ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀ ਤੋਂ ਹੱਥ ਧੋਣੇ ਪੈਣਗੇ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੪੮੦)

ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਹੀ :-

“ਜੇ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਨਿਰਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਰੱਜਿਆ-ਪੁੱਜਿਆ ਦਿਸੇ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਗੜਦੀ ਜਾਏਗੀ ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਉਹ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੪੭੯)

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਕਥਨਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਅਜੋਕੀ ਆਰਥਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨਾ ਤਾਂ ਲੋੜੋਂ ਵਧੀਕ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੋੜੋਂ ਵਧੀਕ ਖਰਚ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ। ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿਚ ਰਖਣ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਇਕ ਸਥਿਰ ਆਰਥਿਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਧਰਤੀ ਨਾਲੋਂ ਉਸ ਵਿਚਲੀ ਉਪਜ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਤਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਉਪਜ ਲੈਣ ਲਈ ਮੀਂਹ ਅਥਵਾ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸ ਵਿਚ ਹਲ ਚਲਾਉਣ, ਖਾਦ ਪਾਉਣ, ਅਣਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ ਕਢਣੀਆਂ, ਫਸਲ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨੀ ਆਦਿ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਧਰਤੀ ਥੱਲੇ ਦੱਬੀ ਖਣਿਜ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਣਿਜ ਦੌਲਤ ਇਕ ਸਾਧਾਰਨ ਆਰਥਿਕ ਸੁਸਾਇਟੀ ਲਈ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਦੌਲਤ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਸਾਧਨ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਨਦੀਆਂ ਨਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਵਗਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਧਰਤੀ ਅੰਦਰੋਂ ਖੂਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਖੁਰਾਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਿ ਸਿਆਣਪ ਭਰਪੂਰ ਮਨੁੱਖੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਜਿੱਥੋਂ ਤੀਕ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚ ਉਸ ਵਿਚਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਟੈਕਸ ਦੇਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸਾਂ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ ਨੇ ਮਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਸਾਰੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਜਨਤਾ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਯੋਗ ਰਾਜਾ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਭ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਰਾਜਾ ਉਸ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਲੋਕ-ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੩੮੫)

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜੇ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਸਰੋਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ : ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਧਰਤੀ, ਪਰਜਾ ਤੋਂ ਵਸੂਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਸ਼ਤਰੂ ਤੋਂ ਜਿੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਧੰਨ। ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਰਜਾ ਤੋਂ ਵਸੂਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਟੈਕਸਾਂ ਵਾਲਾ ਧੰਨ 1/6 ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਡ ਰੈਵੀਨਿਊ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਮੁਢ ਕਦੀਮ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਰੋਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਥੋਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਇਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਿੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਭਾਵ, ਇਸ ਟੈਕਸ ਦਾ ਦੇਣਾ ਭਾਰਤ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸਾਧਾਰਨ ਫਰਜ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ – *kaṭamai* ਫਰਜ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। *Manakkudavar* ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਧਰਤੀ ਦਾ ਲਗਾਨ ਰਾਜ ਵਲੋਂ ਪਰਜਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਖਾਤਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸੋ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਟੈਕਸ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਮਜਬੂਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :

“ਪਰਜਾ ਤੋਂ ਬਲਪੂਰਵਕ ਧੰਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ਭਾਲੇ ਦੀ ਨੋਕ ਉਤੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਡਾਕੂ ਵਾਂਗ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੫੫੨)

ਭਾਵੇਂ 1/6 ਹਿੱਸਾ ਲਗਾਨ ਵਜੋਂ ਲੈਣ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਸੀ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ 1/6 ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਫਸਲ ਦੀ ਉਪਜ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋ ਸਕੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਲਗਾਨ ਵਜੋਂ ਕਿਸਾਨ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ *kaṭamai* (duty) ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਸੋ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਗਾਨ ਵਜੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਇਹ ਰਕਮ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਜੇ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਵਡਾ ਸਰੋਤ ਰਾਜ ਵਿਚ ਬਾਹਰੋਂ ਆਉਣ ਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਉਪਰ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਚੁੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਉੱਲਕੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਹਰਲੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਦਾ ਆਦਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਚੋਲਾ ਰਾਜੇ *Kavirippumpattinam* ਬੰਦਰਗਾਹ ਉਤੇ ਆਉਣ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਤੇ ਬਾਕਾਇਦਾ ਸ਼ੇਰ (Tiger) ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਤੀਜਾ ਆਮਦਨ ਦਾ ਸ੍ਰੋਤ ਸ਼ਤਰੂ ਪਾਸੇ ਜਿੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਧੰਨ ਤੇ ਸ਼ੁਲਕੂ (Tribute) ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਧੰਨ ਸੀ।

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ਕ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਹਾਕਮ ਪਾਸ ਚੌਖਾ ਫ਼ਾਲਤੂ ਰੀਜ਼ਰਵ ਵੰਡ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸ ਦੀ ਆਮਦਨ ਤੇ ਖਰਚ ਬਰਾਬਰ-2 ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਭਾਵ ਇਕ ਆਦਰਸ਼ਕ ਰਾਜੇ ਦਾ ਬੱਜਟ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਘਾਟੇ ਵਲ ਜਾਂਦਾ ਬੱਜਟ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਪਬਲਿਕ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :-

“ਯੋਗ ਰਾਜਾ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਭ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਧੰਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ,
ਉਸ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਖੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਲੋਕ ਕਲਿਆਣ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਉਚਿੱਤ
ਢੰਗ ਨਾਲ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੩੮੫)

ਬੱਜਟ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਤੁਲਿਤ ਰਖਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਅਜੋਕੇ ਅਰਥ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਜੋਕੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰ ਘਾਟੇ ਵਾਲਾ ਬੱਜਟ ਰਖਣ ਦੀ ਵੀ ਆਵਸ਼ਕਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਖਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਕਟੌਤੀ ਕਰਕੇ ਬੱਜਟ ਵਿਚਲੇ ਘਾਟੇ ਨੂੰ ਪੂਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਥੋਂ ਤੀਕ ਪਬਲਿਕ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਫਿਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸਵਾਇ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਇਹ ਖਰਚਾ ਪਬਲਿਕ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿਚ- ਪਬਲਿਕ ਲਈ ਲਾਭਕਾਰੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਥਿਕ ਪੱਖ ਤੋਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਅਜੋਕੇ ਸਮੇਂ ਵਾਂਗ ਸਟੇਟ ਦੀ ਬਿਹਤਰੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਕ ਰਾਜਾ ਸ਼ਾਹੀ/ਆਪ ਹੁਦਰਾ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਰਾਜ ਦੀ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਆਰਥਿਕਤਾ ਲਈ ਉਸ ਵਿਚਲੇ ਵਿਦਿਅਕ ਢਾਂਚੇ ਦਾ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦਸਦਾ ਹੈ :-

“ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਧੰਨ ਹੀ ਸਥਿਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ
ਇਸ ਵਿਚ ਕਦੇ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਹੋਰ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ
ਸਕਦਾ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੪੦੦)

ਵਿਦਿਆ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਸਮਾਜਿਕ ਆਰਥਿਕ ਪਖੋਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਜਨ-ਸਿਹਤ ਦੇ ਯੋਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਮਹੱਤਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਮਾਨਵਤਾ ਲਈ ‘ਭੁੱਖ’ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਆਵਸ਼ਕਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਦਰਸ਼ਕ ਸੁਸਾਇਟੀ ਵਿਚ ਬੀਮਾਰੀ ਫੈਲਦੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :-

“ਜੇ ਭੋਜਨ ਉਚਿੱਤ ਮਾਤ੍ਰਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਘੱਟ ਖਾਧਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਵਿਚ
ਵਾਤ, ਪਿੱਤ ਤੇ ਕੱਫ ਦਾ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿਗੜ ਕੇ ਰੋਗ ਉਤਪੰਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ : ੯੪੧)

ਇਸ ਲਈ :-

“ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਧੇ ਹੋਏ ਭੋਜਨ ਦੇ ਪਚਣ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਅਗਲਾ ਭੋਜਨ ਉਚਿੱਤ ਮਾਤ੍ਰਾ ਵਿਚ
ਖਾਧਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਖਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ : ੯੪੨)

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੰਨ ਹੈ ਕਿ :-

“ਰੋਗੀ ਦੀ ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ, ਰੋਗ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਨ ਉਪ੍ਰੰਤ ਵੈਦ ਨੂੰ
ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਦਰਿਦਰਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਭੈੜ ਦਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਐਲਫਰਡ ਮਾਰਸ਼ਲ ਵਾਂਗ ਇਸ ਦੀ ਰੱਜ ਕੇ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਕਈ

ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਵਾਂਗ ਦਰਿਦਰਤਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਗਾਇਣ ਕਰਕੇ ਨਾਹਵਾਦੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਮੂਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸਗੋਂ ਦਰਿਦਰਤਾ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਨੂੰ ਇਉਂ ਬਿਆਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹਾਂ ਵਾਦੀ ਜੀਵਨ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੰਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਕੁਰਲ ਨੰਬਰ ੧੦੪੧ ਵਿਚ ਉਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ :-

“ਜੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਏ ਕਿ ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੁਖਦਾਈ ਵਸਤ ਕਿਹੜੀ ਹੈ
ਤਾਂ ਉੱਤਰ ਮਿਲੇਗਾ-ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪੀੜਾ ਦਾਇਕ ਗਰੀਬੀ ਹੀ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੦੪੧)

ਇਵੇਂ ਹੀ ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :-

“ਗਰੀਬੀ ਰੂਪੀ ਜਵਾਲਾ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਲਾਵੇ ਵਿਚ ਜਕੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ
ਉਸਦੇ ਇਸ ਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਆਨੰਦ ਸਭ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ : ੧੦੪੨)

“ਗਰੀਬੀ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਜਾਲ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਵਿਚ ਫਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵੰਸ਼-ਗੌਰਵ,
ਯੱਸ਼ ਤੇ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਮਿਠਾਸ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਹੀ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ : ੨੦੪੩)

ਇਵੇਂ ਹੀ :-

“ਅਗਨੀ ਦੇ ਭਾਂਬੜ ਦੇ ਵਿਚ ਸੌਣਾ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ
ਗਰੀਬੀ ਵਿਚ ਝਪਕੀ ਲੈਣੀ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ : ੧੦੪੯)

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਪੰਨ ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਸੁੱਚੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਲਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਉਹ ਵੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੌਲਤ ਕੇਵਲ ਇਕ ਸਾਧਨ ਮਾਤਰ ਹੈ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦੌਲਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਕੇਵਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਗੋਂ ਸਦਾਚਾਰਕ ਪੱਖੋਂ ਵੀ ਠੀਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ ਜੋ:-

“ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਤੇ ਪ੍ਰੀਸ਼ਰਮ ਭਰਪੂਰ ਯਤਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਤ੍ਰਤ ਪੰਨ
ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਆਭਾਸ ਕਰਾਂਦਾ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੭੫੪)

ਭਾਵ, ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਪੰਨ ਇਕੱਤ੍ਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗ਼ਲਤ ਢੰਗਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਕ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਸੁਸਾਇਟੀ ਲਈ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਉਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਸਾਇਟੀ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਅਸਲੀ ਦੌਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

“ਪ੍ਰੀਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਆਰਥਿਕ ਸੁਸਾਇਟੀ ਸੁਧਰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੀਸ਼ਰਮ ਹੀਣਤਾ ਨਾਲ ਦਰਿਦਰਤਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ : ੬੧੬)

ਅਤੇ :-

ਜੇ ਲੋਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਣਥੱਕ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਉਤੇ ਦੁਰਭਾਗ ਆਪਣਾ
ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ। ਉਹ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਹੋਣ ਤੇ ਵੀ ਵਿਜੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ ੬੨੦)

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸੁਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਲਾਰਡ ਕੀਨਜ਼ Lord Keynes ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ :-

“ਅਣਥੱਕ ਮਿਹਨਤ ਤੇ ਜੁਟੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਵਿਚਲੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਮੰਜ਼ਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿ ਢਿੱਲੇ ਪਏ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰਮਸ਼ੀਲ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਸੰਭਵ ਦਿਸਦੀਆਂ ਹਨ।”

ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੀ ਸਮਾਜਿਕ - ਆਰਥਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਇਕ ਹੋਰ ਭੈੜਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣੀ, ਜੁਆ ਖੰਡਣ ਤੇ ਵੇਸਵਾ ਗਮਨ ਕਰਨਾ ਆਦਿ ਆਦਿ।

ਪ੍ਰੋ. ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੀਕਸ਼ਤਰ ਨੇ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਤੇ ਕੁਟੱਲਿਆ ਦੇ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਨਤਾ ਦਰਸਾਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਟੱਲਿਆ ਇਕ ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਜੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਡਾ: ਬੀ. ਨਟਰਾਜਨ ਪ੍ਰੋ. ਦੀਕਸ਼ਤਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਡਾ: ਨਟਰਾਜਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਤੇ ਕੁਟੱਲਿਆ ਦੀ ਰਚਨਾ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਾਂ ਬਾਹਰਲੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗਵਾਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਿ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਸਿੱਟਾ ਕਢਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕੁਟੱਲਿਆ ਨੂੰ ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਬੀ.ਸੀ. ਵਿਚ ਹੋਏ ਚੰਦਰ ਗੁਪਤ ਮੌਰੀਆ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚਲਾ ਇਕ ਮੰਤਰੀ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਇਕ ਵੱਡਾ ਆਪਤੀਜਨਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ। Barridale Keith ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਟੱਲਿਆ ਦਾ ਸਮਾਂ ਚਾਰ ਸਦੀ ਬੀ.ਸੀ. ਤੋਂ ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਏ.ਡੀ. ਹੈ। (Age of Imperial Unity)। ਫਿਰ, ਦੋਨਾਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਮੁਢਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ। ਜਿਥੇ ਵੱਲਵਰ ਕਿਸੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਅਰਥ ਦਾ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ ਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਸਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਕੁਟੱਲਿਆ ਦੇ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਕੁਟੱਲਿਆ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਚ ਰੈਵੀਨਯੂ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਸਵਿਸਥਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਿ ਮਨਾਉਣ ਤੇ ਡਰਾਣ ਧਮਕਾਣ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ। ਫਿਰ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਇਕ ਲੰਮੀ ਲਿਸਟ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚ ਦਿਤੀ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਕੁਟੱਲਿਆ ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਰੂਪੀ ਮਹਲ ਜਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਉਸਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ ਨਾਲ ਉਗਰਾਹੁਣ ਤੇ ਬਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੁਟੱਲਿਆ ਵਾਂਗ ਡਰਾ ਧਮਕਾ ਕੇ ਨਹੀਂ। ਕੁਟੱਲਿਆ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਦੀ ਜੇਬ ਭਰਣ ਲਈ ਰਾਜੇ ਵੱਲੋਂ ਵਹਿਮਾਂ-ਭਰਮਾਂ, ਧਾਰਮਕ ਮਾਣਤਾਵਾਂ, ਪਰਜਾ ਦੀ ਅਨਜਾਣਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ। ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਵੇਸਵਾ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਮਨੋਰਥ ਦਾ ਵਾਹਨ ਬਨਾਉਣ ਤੋਂ ਕੋਈ ਗੁਰੇਜ਼ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਰਚੇਇਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ। ਡਾ: ਬੀ. ਨਟਰਾਜਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅਰਥ ਸੰਬੰਧੀ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਨਤਾ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ Adam Smith ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਵਾਂਗ Adam Smith ਵੀ ਸਮੁੱਚੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਸਮਾਨ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹ ਪਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਆਰਥਿਕਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਦਾਚਾਰ ਦੇ ਬਿਖੜੇ ਪੰਧ ਤੇ ਚਲ ਕੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦੇ ਸਨ। Adam Smith ਦਾ ਅਧਿਆਪਕ ਫਰਾਂਸਿਸ ਹਚਸਨ (Francis Hutcheson) ਗਲਾਸਗੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਸਦਾਚਾਰਕ ਫਿਲਾਸਫੀ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸੀ ਤੇ ਆਦਮ ਸਮਿਥ ਵੀ। ਆਦਮ ਸਮਿਥ ਨੇ The Wealth

of Nations ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ Theory of Moral Sentiments ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਮਿਥ ਦੀ ਰਚਨਾ The Wealth of Nations ਨੂੰ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਇਕ ਕਲਾਸਿਕ ਰਚਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਸਦਾਚਾਰਕ ਆਧਾਰ ਉਤੇ ਉਸਾਰਣ, ਵਧਾਣ, ਫੁਲਾਣ ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲੂਵਰ ਨੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਆਦਰਸ਼ਕ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਧਰਮ ਅਥਵਾ ਸਦਾਚਾਰ ਦਰਸਾਣ ਉਪ੍ਰੰਤ ਆਰਥਿਕਤਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲੂਵਰ ਤੇ ਆਦਮ ਸਮਿਥ ਵਿਚ 15-20 ਸਦੀਆਂ ਦੀ ਵਿੱਥ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਟਤਾ, ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਸੁਤੰਤਰਤਾ, ਇਕ ਉੱਨਤਸ਼ੀਲ ਸੁਸਾਇਟੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੁਸਾਇਟੀ ਲਈ ਉਸ ਵਿਚਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਖੂਬੀਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿ ਦੋਨਾਂ ਵਿਚਾਰਵਾਨਾਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਬਲ ਨਾਲ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਤਿਰੂ ਵੱਲੂਵਰ ਦੀ ਵਡਿੱਤਣ ਇਸ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮ ਸਮਿਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿ ਸਦਾਚਾਰਕ ਪੱਖੋਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਆਰਥਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਣ ਵਾਲੇ ਮੋਢੀਆਂ ਵਿਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ।

ਕਾਮ (ਕਾਮਾਤ੍ਰਪਾਲ)

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਧਰਮ-ਅਰਾਤ੍ਰਪਾਲ (*arattuppāl*) ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵ ਪਿਆਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੋਇਆ ਇਸ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਸੁੱਚਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਪਿਆਰ ਦਾ ਮੁੱਢ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਚੇ ਸੁੱਚੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚਲੇ ਸਰੀਰਕ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਇਕ ਸਰਵੋਤਮ ਕਾਰਜ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇ ਇਸ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਭਾਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚਲੀ ਗਲਵਕੜੀ ਕੇਵਲ ਦੋ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮਿਲਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਔਰਤ ਵਾਲੇ ਚੈਪਟਰ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਗਲਵਕੜੀ ਵਿਚ ਜੇ ਦੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਮਾਨਵੀ ਤੇ ਦੈਵੀ ਅੰਸ਼ ਭਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਦੋ ਸਿਰਾਂ ਵਾਲੇ ਇਕ ਪੰਛੀ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ—“ਧੰਨ ਪਿਰ ਇਹ ਨ ਆਖੀਐ ਬਹਿਨ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ॥ ਏਕ ਜੋਤ ਦੋਇ ਮੂਰਤੀ ਧੰਨ ਪਿਰ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ॥” ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੇ ਪਿਆਰ ਜੋੜੇ ਦਾ ਪਿਆਰ ਪਿਛਲੇ ਸਤ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਫੁੱਲਿਤ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੋ, ਜੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਤੇ ਔਰਤ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਅਗਿਆਤ ਹੀ ਹੋਣ, ਅਚਾਨਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੇ ਦੈਵੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਇਵੇਂ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਅੰਦਰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਤਪੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਮਿਲ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ‘ਕਲਾਵੂ’ *kalavu* ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਇਕ ਆਤਮਾ ਦੂਜੇ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੁਰਾ ਲੈਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਚੁੰਭਕ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਵਾਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜੋੜੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਹੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਸਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਲੁਕ-ਛਿਪ ਬੈਠਾ ਪਿਆਰ ਬਾਹਰ ਉਛਾਲੇ ਮਾਰ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਉਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਦੈਵੀ ਖਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉਤੇ ਗਲਬਾ ਪਾ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਸਾਰ ਚੱਕਾ ਚੌਂਦ ਜਿਹਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਤੱਕਣੀ ਤੇ ਮੁਸਕਾਣ ਦਾ ਅਸਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬਿਆਨ ਹੋ ਸਕਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਗਲਵੱਕੜੀ ਜਿਸਮ ਦੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਕਹਿ ਜਿਹਾ ਆਨੰਦ ਭਰ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਦਹੋਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਕਈ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਜੌਹਰ ਦਿਖਾਏ ਹੋਣ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੇ ਪਿਆਰ ਖਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਬਲ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

“ਯੁੱਧ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਲੜੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਕੰਬਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮੇਰੀ ਬਹਾਦਰੀ
ਹਾਇ, ਇਸ ਸੁੰਦਰੀ ਦੇ ਸੁਹਣੇ ਮੁੱਖੜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਤ ਪੈ ਗਈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ੧੦੮੮)

ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾਵਾਂ ਦੇ ਸੂਖਮ ਹਾਵ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਬਾਰੀਕ ਸੂਝ ਬੂਝ ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੇ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਮਿਸਾਲ ਆਪ ਹੀ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ :-

“ਫੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸੁਖਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸ ਦੀ ਵਾਸਤਵਿਕਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਨਣ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਨਣ ਵਾਲੇ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ੧੨੮੯)

“ਸ਼ਰਾਬ ਕੇਵਲ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਨਸ਼ਿਆਉਂਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਦੇਖਣ ਮਾਤ੍ਰ ਨਾਲ ਹੀ ਨਸ਼ਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ੧੦੯੦)

ਲੇਖਕ ਨੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਮੁਢਲੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।

“ਉਸ ਨੇ ਤੱਕਿਆ (ਮੈਂ ਉਸ ਵਲ ਦੇਖਿਆ) ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਨੀਵੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ ਬੱਸ, ਇਹੀ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰੇਮ-ਵੇਲ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਸਿੰਝਣ ਵਾਂਗ ਸੀ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ੧੦੯੩)

“ਜਦ ਮੈਂ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖੇ, ਜਦ ਮੈਂ ਨਾ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਉਹ (ਲੁੱਕ ਛਿਪ ਕੇ) ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮਿੱਠਾ ਮਿੱਠਾ ਮੁਸਕਰਾਏ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ੧੦੯੪)

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਭਰਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਉਂ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਦੇਖਣ, ਸੁਣਨ, ਚੱਖਣ, ਸੁੰਘਣ ਤੇ ਛੁਹਣ ਇਹਨਾਂ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਸੁੰਦਰ ਕੰਗਣ ਪਹਿਨੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਵਿਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ੧੧੦੧)

ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ-ਮਿਲਾਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਨਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚਲੀਆਂ ਲਿੰਗ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੈਵੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ :-

“ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਦੀਆਂ ਨਾਜ਼ੁਕ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਗਲਵਕਤੀ ਵਿਚ ਜੋ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਆਨੰਦ ਮਹਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਬੈਠਕ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ?”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੦੩)

ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਵਿਚ ਡੁਬੋ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ:-

“.....ਲਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਸੁੰਦਰੀ ਨਾਲ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਮਿਲਾਪ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਤਾਂਘ ਹੋਰ ਦੀ ਹੋਰ ਤੀਬਰ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੧੦)

ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਸ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਦੀ ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਉਸ ਵਿਚਲੇ ਭਾਵਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸਗੋਂ ਬ੍ਰਿਹੱ ਅਥਵਾ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ

ਭਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਵੀ ਬੜੇ ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੋਂ ਵਿਛੁੜੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ :-

“ਅੱਗ ਛੁਹਣ ਤੇ ਹੀ ਸਾੜਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਰਹਾ ਰੋਗ ਵਾਂਗ ਤਬਾਹੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਵਿਚ ਹੈ?”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੫੯)

“ਮਨ ਵਾਂਗ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨੈਣ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਨਾ ਡੁੱਬੇ ਰਹਿੰਦੇ।” (ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੭੦)

ਸਮਾਜਿਕ ਡਿਊਟੀਆਂ, ਪ੍ਰੀਵਾਰ ਸਬੰਧੀ ਫਰਜ਼, ਵਿਦਿਆ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਤੇ ਧਾਰਮਕ ਰਹੁ-ਰੀਤਾਂ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਕੁ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੁਦਾਈ ਨੂੰ ਤਾਮਿਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ (Palai) ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਜੁਦਾਈ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਦੋਨੋਂ ਰਲ ਕੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਕਾਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਿੱਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ- ਦੋਨੋਂ ਆਪਣੇ-2 ਫਰਜ਼ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਪਜੀਵਕਾ ਖਾਤਰ ਕਿਤੇ ਦੂਰ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ :-

“ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ (ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ) ਮੈਨੂੰ ਗਲਵਕੜੀ ਵਿਚ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਜਾਗਦੀ ਹਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਲੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੨੧੮)

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਦਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਆਦਰਸ਼ਕ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭਰਪੂਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਚਿਤ੍ਰਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਕਾ (ਪਤਨੀ) ਕਿਵੇਂ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮੀ (ਪਤੀ) ਦੀ ਗਲਵਕੜੀ ਵਿਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਜਕੜੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਗਲਵਕੜੀ ਵਿਚਲਾ ਜ਼ਰਾ ਕੁ ਢਿੱਲਾਪਨ ਉਸ ਦੇ ਹੁਲਾਸ ਤੇ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਢਿੱਕਾ ਪਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ (ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਕਾਜ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।)

“ਗਲਵੱਕੜੀ ਵਿਚ ਕੱਸੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਨੂੰ ਜਿਉਂ ਹੀ ਮੈਂ ਬਾਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਢਿੱਲਾ ਕੀਤਾ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਕੰਗਣ ਪਹਿਨੀ ਯੁਵਤੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪੀਲਾ ਪੈ ਗਿਆ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੨੩੮)

ਤੇ ਇਵੇਂ ਹੀ :-

“ਘੁੱਟਵੀਂ ਗਲਵਕੜੀ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਰਤਾ ਕੁ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਤੇ ਨੀਲਤਣ ਭਰੇ ਨੈਣ ਪੀਲੇ ਪੈ ਗਏ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੨੩੯)

ਫਿਰ ਲੇਖਕ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਤਾਹਨੇ, ਮਿਹਨੇ, ਰੁਸੇਵੇਂ, ਮਨੇਵੇਂ ਤੇ ਛੇੜਖਾਨੀਆਂ ਆਦਿਕ ਵਧੇਰੇ ਤਾਜ਼ਗੀ ਭਰਦੇ ਹਨ, ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਤੀਬਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

“ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ” ਜਦ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁੱਛਣ ਲਗੀ, “ਕਿਸ-2 ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ?” ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰੁੱਸ ਬੈਠੀ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੩੧੪)

ਇਵੇਂ ਹੀ :-

ਉਸ ਦੇ ਰੁੱਸ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਆ ਰਹੀ ਨਿੱਛ ਨੂੰ ਦਬਾਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਰੋ ਪਈ,

“ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲੁਕਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਜਾਣ ਗਈ ਹਾਂ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੩੧੮)

ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਤੇ ਆਪਣਾ ਤੇ ਕੇਵਲ ਆਪਣਾ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀਆਂ ਯੁਵਤੀਆਂ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਜਵਾਨੀ ਤੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਣ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਈਰਖਾ ਭਾਵਨਾ ਅਧੀਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਨਾ ਲਗਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਣਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛਲੀਆ ਤਕ ਕਹਿ ਦੇਂਦੀ ਹੈ:-

“ਹੇ ਛਲੀਆ ! ਸਭ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੇਰੀ ਚੌੜੀ ਛਾਤੀ ਦਾ ਸੁਆਦ ਮਾਣ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਂਗੀ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੨੩੧੧)

ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਆਉਣ ਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਘੜਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਏਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੁੱਸ ਜਾਵਾਂਗੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਗਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਨਾਏਗਾ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨਾਂਗੀ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਸਾਰ ਉਸ ਦਾ ਬੇਸਬਰਾ ਦਿਲ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਭੁੱਲਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਗਲ ਨਾਲ ਜਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

“ਗੁੱਸਾ ਕਰਨ ਤੇ ਰੁੱਸਣ ਦੀ ਠਾਨ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਗਈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਾਹਲਾ ਦਿਲ ਅਗੇਤੇ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਗਲ ਨਾਲ ਜਾ ਲਗੀ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੨੫੯)

ਇਹ ਲਾਈਨਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਸੁਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਵੀ ਧਨੀ ਰਾਮ ਚਾਤ੍ਰਕ ਦੀ ਕਵਿਤਾ “ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਦਿਲ” ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ :-

ਉਹ ਆਖੇ ਗਾ ਕੂ ਤੇ ਸਹੀ,
ਆਖਾਂਗੀ ਛੇੜੋ ਨਾ ਜੀ
ਤਲਬਾਂ ਦੇ ਲੋਭੀ ਹੋ ਤੁਸੀਂ
ਜੁੱਤੀ ਤੋਂ ਵਾਰੀ ਨੌਕਰੀ
ਪਰ ਹਾਏ ਨੀ ਦਿਲ ਚੰਦਰਾ
ਕੱਖਾਂ ਤੋਂ ਹੋਲਾ ਪੈ ਗਿਆ
ਉਹ ਆ ਗਿਆ ਮੈਂ ਹੱਸ ਪਈ।
ਗਲ ਲਗ ਕੇ ਛੱਮ-2 ਵੱਸ ਪਈ।

ਲੇਖਕ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਹਨਿਆਂ ਮਿਹਨਿਆਂ, ਗੁੱਸੇ ਗਿੱਲੇ, ਸ਼ਿਕਵੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਤੇ ਛੇੜਖਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਪਿਆਰ ਕੱਚੇ ਫਲ ਜਾਂ ਲੋੜੋਂ ਵਧੀਕ ਪੱਕੇ ਫਲ ਵਾਂਗ ਬੇਸੁਆਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਹਨੇ, ਮਿਹਨੇ, ਛੇੜਖਾਨੀਆਂ ਆਦਿ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਤਾਜ਼ਗੀ ਤੇ ਤੀਬਰਤਾ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਲੇਖਕ ਇਸ ਨੂੰ Sulky Mood ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਆਟੇ ਵਿਚ ਲੂਣ ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਠੀਕ ਮਾਤ੍ਰਾ ਵਿਚ)

“ਹੱਠ ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਲੂਣ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੱਠ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਲੂਣ ਵਧੇਰੇ ਹੋਣ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੩੦੨)

ਇਹਨਾਂ ਤਾਹਨਿਆਂ ਮਿਹਨਿਆਂ ਤੇ ਛੇੜਖਾਨੀਆਂ ਵਿਚ ਜੋ ਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਜੇਤੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਿੱਤ ਫਿਰ ਪਿਆਰ-ਆਲਿੰਗਣ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :-

“ਪਿਆਰ ਵਿਚਲੇ ਲੜਾਈ ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਜੋ ਹਾਰ ਮੰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਸਲ ਵਿਚ ਵਿਜੈਈ ਉਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰ ਮਿਲਣ ਵਿਚ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੩੨੭)

ਅੰਤ ਵਿਚ ਲੇਖਕ ਦਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਦੋਸ਼-ਰਹਿਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਪਤੀ ਲਈ ਵੀ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਨੈਣਾਂ ਵਾਲੀ ਕੌਮਲ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਕਦੇ-2 ਰੁੱਸ ਜਾਏ।

“ਦੋਸ਼ ਰਹਿਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਪਤੀ ਲਈ ਵੀ ਇਹ ਆਨੰਦ-ਦਾਇਕ ਹੋਏਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕੌਮਲ ਫੁੱਲਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਰੁੱਸ ਜਾਏ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੩੦੫)

ਕਿਉਂ ਜੋ ਰੁੱਸੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਵਿਚ ਵੀ ਇਕ ਅਨੋਖਾ ਆਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪਿਆਰ ਵਿਚਲੀ ਤੀਬਰਤਾ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ :-

“ਗਹਿਣਿਆਂ ਨਾਲ ਸਜੀ ਫਬੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਨਿਰੰਤਰ ਰੁੱਸੀ ਰਹੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦਾ ਰਹਾਂ ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਗਾਤ ਲੰਮੀ ਤੇ ਹੋਰ ਲੰਮੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਏ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੩੨੯)

ਸੋ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਕਾਮਾਥੂਪਾਲ ਵਿਭਾਗ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਨਾਂ ਵਿਚਲੇ ਸੂਖਮ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਤਨੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਿੱਤ੍ਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਸਾਨੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਵਲ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤਾਮਿਲੀਅਨ ਲੋਕ ਕਾਮ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਸੋ ਉਹ ਕਾਮ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਥਾਂ ਇਮਪਤੂ (*Inpattu*) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਧੇਰੇ ਉਚਿੱਤ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜੈਨ, ਬੁੱਧ ਵਰਗੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਜੋ ਕਿ ਤਿਆਗਵਾਦ ਨੂੰ ਮਾਨਵ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਅਵਸਥਾ ਮੰਨਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਾਮ ਨੂੰ ਆਚਰਨ ਹੀਣਤਾ ਖਿਆਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਚਿੰਤਾਮਣੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਕਾਮ ਨੂੰ ਇਕ ਅਤਿ ਨੀਚ ਚੀਜ਼ ਦਸਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਤਾਮਿਲ ਲੈਂਡ ਦੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਰੰਪਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਗਮ ਕਾਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਪੀਲਰ (*Kapilar*) ਵਰਗੇ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਕਾਮ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਭਰਪੂਰ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੀਣਾਏਮਾਲਾਏਨੁਰਾਇਮਪਤੂ (*Tiṇaimālainūṟaimpatu*) ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਰਸਾਉਣ ਖਾਤਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਕਢਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਹੈ-ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਉਂ ਉਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਉਂਗਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ। ਇਸੇ ਲਈ ਨੀਲਾਕੇਸੀ ਦੇ ਟੀਕੇ ਵਿਚ ਜੋ ਕਿ ਇਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਜੈਨ ਰਚਨਾ ਹੈ, ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੂੰ ਇਕ ਜੈਨ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਰਚਨਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸੋ, ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਕਾਲ ਵਿਚ ਕਾਮ ਨੂੰ ਆਦਰਸ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਲਗ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਥਾਂ ਦਿਤੀ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਜਿਸਮਾਨੀ ਆਨੰਦ ਜਾਂ ਕਾਮੁਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਾਣਕੂਤਾਵਰ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਮ ਨੂੰ ਅਨਪੂ (*anpu*)— (ਜੋ ਸਾਡੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਮਡਣੀ), ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਲਈ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਇਸ ਵਿਚ ਜਿਸਮਾਨੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਿਲ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਵੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਵੀ ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦਸਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਆਰ ਕੇਵਲ ਜਿਸਮਾਨੀ ਆਨੰਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇਸ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖੀ ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੇ ਕਾਮ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਇਵੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਇਸ ਕਾਮ ਤੋਂ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਸ਼ਕਤਾ ਨਹੀਂ। ਡਾ. ਗਰਾਲ (Dr. Graul) ਤੇ ਡਾ. ਪੋਪ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ‘ਕਾਮਾਤੁਪਾਲ’ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਕ ਦਮ ਭਟਕ ਗਏ ਸਨ ਕਿਉਂਜੋ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ‘ਕਾਮ’ ਸ਼ਬਦ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸੂਚਕ ਹੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਦ ਡਾ. ਗ੍ਰਾਲ ਤੇ ਡਾ. ਪੋਪ ਨੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੇ ਕਾਮਾਤੁਪਾਲ ਚੈਪਟਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪੂਰਬਕ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਅਨੂਠੀ ਵਡਿੱਤਣ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਸਕੀਵਿਟਜ਼ਰ (Schweitzer) ਵੀ ਇਸੇ ਲਈ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਪਿਆਰ ਫਿਲਾਸਫੀ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਲੀ ਪ੍ਰਵਾਣਿਤ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰਿਤ ਫਿਲਾਸਫੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ।

ਵਾਤਸਾਇਣ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਮ ਸਰੀਰਕ ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਆਨੰਦ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇਸ ਵਿਚ ਅਭਾਵ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਸਤਰੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੰਵਾਰੀ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਵੇਸਵਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਵਾਤਸਾਇਣ ਦੇ ਇਸ ਮਿਲਾਪ ਵਿਚ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਇਸ ਮਿਲਾਪ ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਆਦਰਸ਼ ਨੂੰ ਮੁਖ ਥਾਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪਤਨੀ, (ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਿਛੇ ਭਟਕਣ ਨੂੰ ਨਿੰਦਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਧਰਮ ਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਭਲਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਦਸਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਮ ਕਹਿਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਟੇਟ ਤੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੀ ਥਿਊਰੀ ਵਿਚ ਵੀ ਵੇਸਵਾ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿੰਦਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਵੇਸਵਾ ਦਾ ਆਲਿੰਗਣ ਇਕ ਮੁਰਦੇ (ਨਿਰਜੀਵ) ਦਾ ਆਲਿੰਗਣ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਦਾ ਆਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਵੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੈ—ਉਚੇਰੀਆਂ ਮਾਨਵੀ ਕੀਮਤਾਂ ਤੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਉਤੇ ਆਧਾਰਿਤ—ਸਮਾਜਿਕ ਭਲਾਈ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਰਮਸ਼ੀਲ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਵਾਲਾ ਪਿਆਰ ਹੈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਪਿਆਰ ਸੰਕਲਪ ਇਸੇ ਵੰਨਗੀ ਦਾ ਹੈ :-

“ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਸੰਗ ਨਿਹੁੰ ਤੁਮ ਨਿਤ ਬਢਈਓ ॥
ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਭੂਲ ਸੁਪਨੇ ਹੁੰ ਨ ਜਾਈਓ ॥”

ਇਵੇਂ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਈਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰ ਦੀ ਥਾਂ ਪਤੀ ਪਤਨੀ, ਸੁਹਾਗਣ ਦੁਹਾਗਣ ਦੇ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਪੂਰਣ ਤੇ ਆਦਰਸ਼ਕ ਪਿਆਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਅੱਜ ਨ ਸੁਤੀ ਕੰਤ ਸਿਉਂ ਅੰਗ ਮੁੜੇ ਮੁੜ ਜਾਇ ॥
ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਡੋਹਾਗਣੀ ਤੁਮ ਕਿਵ ਰੈਣ ਵਿਹਾਇ ॥”

ਇਵੇਂ ਹੀ-

“ਮੇਰੇ ਕੰਤ ਨਾ ਭਾਵੈ ਚੋਲੜਾ ਪਿਆਰੇ
ਕਿਉਂ ਧਨ ਸੇਜੈ ਜਾਇ ॥”

ਲਿਖਣ ਸ਼ੈਲੀ

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਨਾ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਵਧੀਆ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਲਿਖਣ ਸ਼ੈਲੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਤੇ ਨਾਟਕੀ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ-2 ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਥੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਥੇ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਉਂ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਰੰਗਮੰਚ ਉੱਤੇ ਹੋ ਰਹੇ ਨਾਟਕ ਨੂੰ ਦੇਖ, ਸੁਣ ਤੇ ਮਾਨ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਸੁਆਦਲੀ ਤੇ ਨਾਟਕੀ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਕਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਬੋਧਨੀ ਯੁਕਤੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤਰੀ, ਕਦੇ ਨਾਹ-ਵਾਦੀ ਤੇ ਕਦੇ ਵਿਸਮਿਕ।

ਜਿਵੇਂ ਸੰਬੋਧਨੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ:-

- i) “ਓ ਅਨਿੱਚ ਫੁੱਲ! ਤੂੰ ਵਧੇ ਫੁੱਲੇ, ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕੌਮਲਤਾ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ।
ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਕੌਮਲ ਹੈ।” (ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੧੧)
- ii) “ਓ ਚੰਦਮਾ! ਜੇ ਤੂੰ ਵੀ ਇਸ (ਜ਼ਾਲਮ) ਸੁੰਦਰੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਾਂਗ ਆਕ੍ਰਸ਼ਕ ਹੋ ਕੇ
ਚਮਕ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੧੮)
- iii) “ਹੇ ਸਖੀ! ਮੰਨਦੀ ਹਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਝੱਲਣ
ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਵੀ ਧੀਰਜ ਰਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਊਂਦਿਆਂ ਰਹਿ ਸਕਣ
(ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।)” (ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੬੦)

ਕਈ ਥਾਈਂ ਲੇਖਕ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤਰੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਹੈ :-

- i) “ਸੁਪਨਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾ ਦੁਤ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ।
ਅਜਿਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਮੈਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰਾਂ?”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੨੧੧)
- ii) “ਇਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਸੌ ਗੰਵਾਣ ਵਾਲੇ ਜੁਆਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕੀਹ
ਸੁੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਮਾਰਗ ਮਿਲਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ?”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੬੩੨)
- iii) “ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਦੀਆਂ ਨਾਜੁਕ ਬਾਹਾਂ ਦੀ ਗਲਵਕੜੀ ਵਿਚ ਜੋ ਆਨੰਦ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਆਨੰਦ ਮਹਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਵੇਗਾ?”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੦੩)

ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਿਤੇ-2 ਵਿਸਮਿਕ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ :-

- i) “ਹੇ ਸ਼ਾਮ! ਤੂੰ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਿਊਂਦੀ ਰਹ। ਤੂੰ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਕਿਉਂ ਦਿਸ ਰਹੀ ਹੈ?
ਕੀ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਵੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਂਗ ਨਿਰਮੋਹੀ ਹੈ!”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੨੨੨)

ਕਈ ਵਾਰ ਲੇਖਕ ਨਾਂਹਵਾਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਕੇ ਵੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾਟਕੀਅਤਾ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ :-

“ਸ਼ਰਾਬ ਕੇਵਲ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਨਸ਼ਿਆਉਂਦੀ ਹੈ।
ਪ੍ਰੇਮ-ਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਦੇਖਣ ਮਾਤ੍ਰ ਨਾਲ ਹੀ ਨਸ਼ਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਵਿਚ
ਨਹੀਂ।” (ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੦੯੦)

ਕਿਤੇ-2 ਮਨ-ਉਕੱਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਵੀ ਲੇਖਕ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨਾਟਕੀਅਤਾ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ :-

- i) “ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਪੀੜਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਇਸ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਹੋਵੇਗਾ! ਜ਼ਰਾ ਸੋਚ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੨੪੧)
- ii) “ਹੇ ਮਨ! ਤੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੈਣ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੀ ਹਨ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੧੨)
- iii) “ਹੇ ਮਨ! ਫਜ਼ੂਲ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰੁੱਸਣਾ। ਮਿਲਾਪ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਦੋਖਦੇ ਸਾਰ ਤੇਰਾ ਸਾਰਾ ਰੋਸਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੨੪੬)

ਕਈ ਵਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਨ ਉਕੱਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੇਖਕ ਇਤਨੇ ਨਾਟਕੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ-2 ਸਾਨੂੰ ਇਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਮੰਚ-ਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ :-

“ਜ਼ਰਾ ਦੇਖੋ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁਦਾਈ ਵਿਚ ਤੜਫਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲੇ, ਠਹਿਰੋ, ਥੋੜਾ ਹੱਠ ਕਰੋ। ਹਾਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲਵਕੜੀ ਵਿਚ ਨਾ ਲਵੋ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੩੦੧)

ਲੇਖਕ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਨਾਉਣ ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਰੂਪਕਾਂ, ਉਪਮਾਵਾਂ, ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ :-

ਰੂਪਕ :-

- i) “ਮੇਰੀ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਵਹਿੰਗੀ ਦੇ ਦੋਨਾਂ ਪਾਸੇ ਸ਼ਰਮ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਬੋਝ ਲੱਦੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਝੱਲਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਅਸਮੱਥ ਹਾਂ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੬੩)
- ii) “ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦੀਆਂ ਇਹ ਲੰਮੀਆਂ ਗਾਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਿਰਮੋਹੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਾਲਮ ਹਨ।” (ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੬੯)
- iii) “ਮਨ ਵਾਂਗ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨੈਣ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਨਾ ਡੁੱਬੇ ਰਹਿੰਦੇ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੭੦)

- iv) “ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਕੁਲਹਾੜੀ ਮਾਨਸਿਕ ਧੀਰਜ ਰੂਪੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਤੇ
ਲਗੀ ਲੰਜਾ ਦੀ ਚਿਟਕਣੀ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਂਦੀ ਹੈ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੨੫੧)

ਉਪਮਾ ਅਲੰਕਾਰ :-

- i) “ਇਸ ਸੁੰਦਰੀ ਦੀ ਉੱਭਰੀ ਹੋਈ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਾਲਾ ਰਹੱਸ ਉਪਜਾਊ ਕਪੜਾ
ਇਵੇਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੱਦਮਸਤ ਹਾਥੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੦੮੭)
- ii) “ਇਸ ਸੁੰਦਰੀ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਬਾਂਸ ਵਰਗੀਆਂ ਪਤਲੀਆਂ, ਸਰੀਰ ਕਰੁੰਬਲ ਵਰਗਾ
ਕੋਮਲ, ਦੰਦ ਮੋਤੀਆਂ ਵਰਗੇ ਚਮਕੀਲੇ, ਸਾਹ ਸੁਗੰਧੀ ਭਰਪੂਰ ਤੇ ਨੈਣ ਖੁਭ ਕੇ
ਵਿੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੧੩)

ਕਈ ਵਾਰ ਲੇਖਕ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅਲੰਕਾਰਾਂ
ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ :-

- i) “ਜਿਵੇਂ ਤਿੱਬਤ ਦਾ ਲੰਮੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਜੰਗਲੀ ਬਲਦ (ਯਾਕ) ਵਾਲ ਉਤਰਣ ਤੇ
ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਵੈ ਸਨਮਾਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਨਸ਼ਟ
ਹੋਣ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੬੬੬)
- ii) “ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦਿਆਂ-2 ਇਸ ਦੀ ਮਸਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰੀ ਲਗਣ
ਲਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਫ਼ਵਾਹ ਫੈਲਦੇ-2 ਪ੍ਰੇਮ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਤੀਬਰਤਾ ਪਕੜ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੪੫)

ਕਿਤੇ-2 ਲੇਖਕ ਅਤਿਕਥਨੀ ਅਲੰਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ :-

“ਇਸ ਮਿੱਠ ਬੋਲੜੀ ਸੁੰਦਰੀ ਦੇ ਰਸੀਲੇ ਦੰਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਿੰਮਦਾ ਜਲ
ਇਤਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਦ ਘੁਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।”

(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੧੧੨੧)

ਸ਼ਬਦ-ਚੋਣ :- ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਤੇ
ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਵੀ ਜਿਤਨੀ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਿਸਾਲ
ਆਪ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਇਕ ਸਿਆਣੇ ਜੌਹਰੀ ਵਾਂਗ ਪੂਰਨ ਭਾਂਤ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਕਰਨ
ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਹੋਈ ਗਲ ਦਾ ਪਾਠਕਾਂ ਉਤੇ ਸੰਪੂਰਣ
ਰੂਪ ਵਿਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਪਣੇ ਇਕ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਉਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ :-

“ਆਪਣੀ ਗਲ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਗਲ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ
ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਖੰਡਣ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ।”
(ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਨੰ: ੬੪੫)

ਭਾਵ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸੰਬੰਧੀ ਉਪਲਬਧ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ
ਵਿਚੋਂ ਬੜੀ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਢੁਕਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ

ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਠੀਕ-2 ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚਲੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਚੇਤ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਇਵੇਂ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੋ, ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲਈ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਇਕ ਤਪੱਸਵੀ ਵਾਂਗ ਮਿਹਨਤ ਤੇ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨਾਲ ਢੁੱਕਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਉਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਕੁਰਲ ਵਿਚਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਚਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਲੌਕਿਕ ਰਚਨਾ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਕਾਂ ਉਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ :-

ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਤਾਮਿਲ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਇਕ ਸੁਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੌਕਿਕ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮੁਨਰੂਰਾਏ ਅਰਿਆਰ (Munrurai Ariyar) ਦੀ ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਦੀ ਰਚੀ ਚਾਰ ਸੌ ਕਹਾਵਤਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਲਮੋਲੀ 400 (Palamoli) ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮਾਜਕ ਚੇਤਨਤਾ ਨੂੰ ਜਿਸ ਖੂਬੀ ਨਾਲ ਸਾਰ-ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕਹਾਵਤਾਂ ਬਣ ਜਾਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰਖਦੀ ਹੈ।

ਜੇਮਜ਼ ਏ ਕੋਲਸਨ ਨੇ Encyclopedia and Ethics ਵਿਚ ਕਹਾਵਤਾਂ ਤੇ ਲੱਛਣਾਂ ਬਾਰੇ ਦਸਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਖੇਪਤਾ ਤੇ ਲੋਕ-ਪ੍ਰੀਅਤਾ ਕਹਾਵਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਲੱਛਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖਿਪਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਣ ਲਈ ਜੋ ਕੁਰਲ ਛੰਦ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਲੇਖਕ ਦੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖਿਪਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਣ ਦੀ ਤਾੱਘ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਚੀਨੀ ਕਹਾਵਤਾਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਦੋਹਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਪੰਡਤ ਸੁਰਤੇ ਦੀਆਂ ਬੁਝਾਰਤਾਂ/ਕਹਾਵਤਾਂ ਵੀ ਦੋਹਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਪਲਬਧ ਹਨ (ਜਿਵੇਂ “ਪੋਥੀ ਕਾਨੀ, ਨਾਰ ਪਰ ਘਰ ਗਈ ਨਾ ਬਹੁੜੇ। ਜੇ ਮੋੜੇ ਕਰਤਾਰ ਟੁੱਟੀ ਭੰਨੀ ਆ ਮੁੜੇ।” ਇਵੇਂ ਹੀ :- “ਇਨ੍ਹਾਂ ਤ੍ਰੈਹਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹਾਲ-ਆਟਾ ਗੁੰਨੁਦੀ ਖੁਰਕੇ ਵਾਲ। ਨੱਕ ਪੂੰਝਦੀ ਉਤਲੇ ਨਾਲ ਤੇ ਆਏ ਪਾਹੁਣਾ ਕੁੱਟੇ ਬਾਲ।”)

ਫਿਰ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੀ ਅਜੋਕੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਅਤਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਰਸਤੂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਹਾਵਤਾਂ ਪੂਰਵ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨਾਸ਼ਮਾਨਤਾ ਤੋਂ ਬਚੇ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਤਾਮੀਲੀਅਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੀ ਹੋਈ ਇਕ ਰਚਨਾ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਕਾਂ ਉਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ :-ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦੀ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਤਾਮਿਲ ਲੇਖਕਾਂ ਉਤੇ ਵੀ ਚੋਖਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ। ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਇਸ ਵਿਚਲੇ ਵਾਕੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਤਾਮਿਲ ਦੇ ਉੱਘੇ ਲੇਖਕ ਕੰਬਾਰ (Kambar) ਨੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ ਵਾਕੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਘੜੇ ਘੜਾਏ ਸਿਆਣਪ ਦੇ ਮੋਤੀ ਸਮਝ ਕੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਜੜ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਿਵਾਣਾਨਾ ਮੁਨੀਵਰ (Sivagnana Munivar) ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਸੋਮੇਸਰ ਮੁਧੂਮੋਲੀ ਵੈਨਬਾ (Somesar mutumoli venpā) ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੀਆਂ ਕਈ ਲਾਈਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਨਰੂਰਾਏ ਅਰਾਏਆਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਪਾਲੂ ਮੋਲੀ (Palamoli) ਵਿਚ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਦੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਹਾਵਰਿਆਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚਲੇ ਛੰਦਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਵਤਾਂ ਹੀ ਖਿਆਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਕਿ ਮੁਨੀਵਰ ਨੇ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚਲੇ ਛੰਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁਧੂਮੋਲੀ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਪਾਲੂਮੋਲੀ (Palamoli) ਅਥਵਾ ਕਹਾਵਤਾਂ ਹੈ।

ਸਾਰ

ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਨੇ ਅਜ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਰਸ਼ਕ ਵਿਸ਼ਵ-ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਉਸਾਰਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ, ਮਿਤ੍ਰਤਾ, ਪਰਉਪਕਾਰ, ਸਰਬਤ ਦਾ ਭਲਾ, ਸੇਵਾ ਭਾਵ, ਸਦ ਭਾਵਨਾ ਤੇ ਮਾਨਵਤਾ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਆਦਿ ਉੱਚਤਮ ਮਨੁੱਖੀ ਕੀਮਤਾਂ ਤੇ ਉੱਸਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੂਆ, ਸ਼ਰਾਬ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਤੇ ਵੇਸਵਾ ਗਮਨ ਵਰਗੇ ਭੈੜਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਸਕ ਸੁਹਿਰਦ, ਬੁਧੀਮਾਨ ਤੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਕੇ ਖਾਧਾ ਜਾਵੇ।

ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਅੱਜ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਜ ਦਾ ਮਾਨਵ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ ਬਣ ਚੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਚੇਰੀਆਂ ਸਦਾਚਾਰਕ ਕੀਮਤਾਂ ਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਦਰ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਜ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਦਾ ਇਕ ਅੰਗ ਬਣ ਚੁੱਕਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਏਕਤਾ, ਭਰਾਤੀਅਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਅਜ ਭਰਾ ਭਰਾ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਜ ਧਰਮ, ਜਾਤੀ, ਰੰਗ, ਪ੍ਰਾਤ, ਰੇਸ ਤੇ ਦੇਸ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਦੰਗੇ ਫ਼ਸਾਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਜ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਆਤੰਕ ਦੀ ਲਪੇਟ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੋ, ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤਿਰੂ ਵੱਲਵਰ ਦਾ ਤਿਰੂ ਕੁਰਲ ਵਿਚ ਦਿਤਾ ਸੁਨੇਹਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਲਈ ਬੜਾ ਸਾਰਥਕ ਹੈ।

Dr. Tarlochan Singh Bedi

